

Cô Nàng Không Muốn Kết Hôn

Contents

Cô Nàng Không Muốn Kết Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	8
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	26
7. Chương 7	29
8. Chương 8	35
9. Chương 9	38
10. Chương 10	43
11. Chương 11	44
12. Chương 12	49
13. Chương 13	54
14. Chương Ngoại Truyện	60
15. Chương Ngoại Truyện	61

Cô Nàng Không Muốn Kết Hôn

Giới thiệu

Đàn ông không thể yêu, xem tình yêu như tiền bạc, hoàn toàn chỉ là một bên tình nguyện; Phụ nữ k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-khong-muon-ket-hon>

1. Chương 1

Chương 1.1

Edit: Tia

Nhẹ nhàng tựa vào bàn bếp trong phòng trà, Hạ Di Hàng lén lút thở dài một hơi. Chỉ mới qua một buổi sáng mà thôi, cô đã cảm thấy như một năm đi qua, toàn thân cứng ngắc, tứ chi như nhũn ra, đây hết thấy cũng là nhờ vị tổng giám đốc vừa về nước kia ban tặng cho.

Không biết tại sao, cho dù bây giờ đã qua rồi nhưng chỉ cần nhắm mắt, trong đầu cô sẽ hiện lên cặp mắt sắc bén đáng sợ kia, cô chợt nhớ tới những lời nhận xét mà người ta dành cho vị tổng giám đốc này, tất cả mọi người đều nói, ánh mắt của anh ta là đáng sợ nhất, không ngờ đó là sự thật.

Chờng qua mười mấy phút đồng hồ, cô mới miễn cưỡng giơ tay lên, làm một ly trà nóng, khi màu khói trắng nghi ngút khuếch tán cả căn phòng, cô nhắm mắt lại, cảm giác được sự thấp thỏm, lo lắng trong buổi họp hôm nay dường như được lắng xuống.

Lần đầu tiên cảm thấy may mắn bởi sự kiên trì của mình, cô không thích uống những túi cà phê và túi trà bán đầy đường kia, cô chỉ thích trong ngăn kéo của mình có giữ một lon lá trà tự nhiên, cô cảm thấy, thói quen này có thể giúp cô trấn an được rất nhiều.

“Di Hàng.” Một giọng nói nam tính phá vỡ sự lặng yên của căn phòng.

Không cần mở mắt ra cô cũng biết đây là ai, cô lễ phép kêu một tiếng: “Quản lý.”

“Aizzz, nói bao nhiêu lần rồi, khi chỉ có hai người chúng ta thì cứ gọi anh là Miễn Hoa đi.” Từ Miễn Hoa cười nhìn trợn thủ đắc lực của mình.

Nhàn nhạt dời con ngươi đi, né tránh nụ cười rạng rỡ quá mức của anh ta, xem ra, người đã từng làm cô dao động không dứt, bây giờ đã không còn cho cô một chút cảm giác nào nữa, “Quản lý có gì dặn dò à?”

“Không sao cả, anh chỉ muốn đến hỏi thôi, em không sao chứ?”

2. Chương 2

Hôm nay tổng tài đột nhiên trở về từ Mỹ, vừa về công ty đã mở một cuộc họp toàn các cán bộ cao cấp, nghe nói có liên quan đến bản báo cáo của vận chuyển quý này. Mặc dù lúc trước đã được báo là tổng giám đốc sẽ đến thị sát, bọn họ cũng đã sớm tìm tài liệu, nhưng ai cũng không ngờ lại là ngày hôm nay.

Sáng sớm tỉnh dậy, cứ ngỡ lại là một ngày làm việc như bình thường, nhưng độ nhiên phải đối mặt với tổng giám đốc đại nhân, cho dù là những “lão tướng sa trường” có kinh nghiệm như bọn họ cũng phải luống cuống tay chân, huống chi là Hạ Di Hàng.

Hôm nay là lần đầu tiên cô gặp tổng giám đốc, cũng là lần đầu tiên được tham dự những cuộc họp kiểu này, anh lo rằng cô sẽ khản trương mà không vượt qua được. Nhưng biểu hiện hôm nay của cô đúng là không chê vào đâu được, không hổ là Phó quản lý do anh đề cử.

“Tốt lắm.” Cô khẽ vén tóc lên, nhìn bệ cửa sổ trong phòng trà, ở nơi đó có thể nhìn thấy bồn hoa đầy xuân ý, cùng ánh nắng và những căn nhà cao tầng, và cả công ty này nữa, đúng là phúc lợi tốt đến mức không thể phản đối được, ngay cả phòng trà mà cũng có phong cảnh để nhìn.

Giọng nói vẫn tỉnh táo như ngày thường, “Quản lý sao lại cảm thấy em có chuyện gì chứ?”

“Hôm nay tổng giám đốc cứ hỏi em mãi, anh lo em không ứng phó được.” Bình thường tổng giám đốc họp là sẽ khó khăn vô cùng, hôm nay giống như có ý kiến với phòng nghiệp vụ của bọn họ vậy, có một chi tiết nhỏ cũng hỏi đến, làm cho Hạ Di Hàng đứng lên suốt hai tiếng đồng hồ, đây là chuyện chưa từng có từ trước đến nay.

Aizzz, anh giao nhiệm vụ báo cáo này cho cô, vốn muốn để cho tổng giám đốc thấy được năng lực của cô, ai mà ngờ lại làm cho cô gặp phải phiền toái, dù cô đã xuất sắc hoàn thành được nhiệm vụ báo cáo, nhưng sau khi cô báo cáo xong vẫn cẩn thận quan sát nét mặt của tổng giám đốc, người tỉ mỉ có thể phát hiện khóe miệng của anh ta khẽ giơ lên.

Xem ra vô cùng hài lòng với cô, có thể làm ột tổng giám đốc nổi tiếng khó tính hài lòng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Mà anh dám cam đoan, tìm cả công ty Khai Dương này, và thêm mấy công ty toàn cầu của tập đoàn nữa, khó mà tìm ra một người trấn định mà vẫn xuất sắc như Hạ Di Hàng cô, cho dù bị tổng giám đốc chất vấn suốt hai giờ nhưng vẫn không chút bối rối nào, đúng là kỳ tích. Nếu như đổi thành bọn họ, chỉ sợ chưa qua mười phút là đã bắt đầu bại trận, qua chuyện này mới thấy, thành tựu sau này của Hạ Di Hàng nhất định sẽ vượt xa địa vị của anh ngày hôm nay.

“Em chỉ có bốn phen giải thích rõ ràng thôi mà.” Tuy nói thì như vân đạm phong khinh nhưng thật ra trong lòng cô vẫn còn thấy sợ hãi.

Bách Lăng Phong kia đúng là không dễ trêu vào, có thể gây dựng công ty Khai Dương từ một công ty nhỏ bé lạc hậu lên đến một tập đoàn công nghiệp điện tử đa quốc gia nổi tiếng khắp thế giới, năng lực của anh ta không ai dám xem thường.

Bảy năm trước, vì muốn thi vào công ty Khai Dương mà cô đã cất công tìm tòi đủ các tư liệu về công ty này, năm đó, ông của Bách Lăng Phong lập nghiệp bằng công ty Khai Dương, ban đầu chỉ là một hãng dệt nho nhỏ, sau đó phát triển thành một công ty tầm cỡ.

Nhưng khoa học kỹ thuật ngày càng tiến bộ, công nghiệp dệt vải thì càng lúc càng xuống dốc, dù cha Bách Lăng Phong rất nhiệt tình nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ cho tổ nghiệp, mãi đến khi Bách Lăng Phong tốt nghiệp đại học, bắt đầu chỉnh đốn công ty, chuyển công ty sang lĩnh vực điện tử, không ai ngờ được, Khai Dương từ một hãng dệt nho nhỏ, chuyển sang sản xuất mặt hàng công nghệ cao, điện tử vi tính.

Nhưng mọi chuyện đều chứng minh, Bách Lăng Phong không hề sai, công ty Khai Dương sau khi được chỉnh đốn lại, lập tức mở rộng. Từ lĩnh vực điện tử sang lĩnh vực phần mềm máy tính, sản xuất thuốc,... Khai Dương không ngừng tìm tòi những điều mới lạ, mấy năm trước, Bách Lăng Phong dời tổng công ty sang New York cũng thành công xâm nhập vào thị trường Mĩ, từ đó sáng lập kỳ tích trên thị trường chứng khoán Wall Street, cổ phiếu của tập đoàn Khai Dương bay lên như thần thánh, trở thành cổ tích

Mà người đàn ông một tay sáng lập nên những kỳ tích này cũng được mọi người khâm phục, trở thành người được truyền thông ưu ái nhất, Ngoại giới truyền miệng bảo Bách Lăng Phong lãnh khiếu vô tình, là một người đàn ông chỉ hỏi kết quả không hỏi thủ đoạn. Mặc dù bây giờ báo chí viết không thể tin được, nhưng trong năm năm Hạ Di Hàng ở công ty Khai Dương, cô cảm thấy ngoại giới đánh giá Bách Lăng Phong có phần nào chính xác, đó chính là công tư phân minh, thưởng phạt nghiêm khắc.

Ngẫm lại xem, căn bản có rất ít người làm được những công ty đa quốc gia như vậy, những người làm được đều đã ngoài năm mươi tuổi, nhất là phụ nữ, còn có thể ngồi lên vị trí Phó quản lý.

Nhưng ở công ty Khai Dương – chỉ hỏi năng lực không hỏi tuổi thì có thể, thư bổ nhiệm của cô là do Bách Lăng Phong tự tay ký vào, chỉ điểm này thôi cũng đã làm cho cô báỉ phục.

Nhưng ngoại giới không hề nói, người đàn ông lạnh khốc vô tình kia lại còn có vẻ đẹp sắc sảo hơn cả phụ nữ, đúng là không thể tin nổi, Hạ Di Hàng nhìn những căn nhà cao tầng bên ngoài, lâm vào trầm tư.

Aizzz, thật là, trong thời khắc quan trọng thế này mà cô còn có thể chú ý đến lông mi của Bách Lăng Phong, rõ là...

“Di Hàng, Di Hàng!” Từ Miễn Ho gọi lại cô gái đã đi vào cõi thần tiên kia, chẳng phải đang nói chuyện sao? Sao cô lại lơ đãng như vậy? Chẳng lẽ bị tổng giám đốc dọa rồi sao?

“... Hử?” Cô định thần lại giữa hàng lông mi tuyệt đẹp của Bách Lăng Phong, cảm thấy gương mặt nóng lên. Thật là, rốt cuộc cô như thế nào? Cô là người có hay không cũng đều chấp nhận, cho dù bề ngoài Bách Lăng Phong anh vĩ bất phàm, nhưng cô không giống như những cô gái mê trai đây ngoài đường kia.

Hắng giọng, nhẹ nhàng đẩy gọng kính rớt xuống sống mũi lên, “Quản lý, nếu không có chuyện gì thì em đi làm trước.” Bọn họ dường như đã ở trong phòng trà này rất lâu rồi, cho dù hôm nay đã hoàn thành xong cuộc họp quan trọng, không còn chuyện gì nữa, nhưng cũng không thể lơ tơ mơ trong công việc được, hình như không tốt lắm.

“Ừm, cũng được.” Không quen với vẻ mặt nghiêm túc của cô, Từ Miển Hoa ngẩn người, vội vàng gật đầu.

Thối thối ly trà nóng của mình, cô đi vào phòng làm việc bên trái. Có thể có được một phòng làm việc độc lập, một không gian chỉ thuộc chính mình, cô cảm thấy vô cùng hài lòng.

Những gì cô có ở đây đều là nhờ những cống hiến của cô cho Khai Dương, dĩ nhiên, cô càng phải quý trọng, càng phải làm cho tốt.

Chương 1.2

Edit: Tia

“Cái gì? Giám đốc muốn gặp em?” Không dám tin nhìn Từ Miển Hoa, cô cảm thấy kinh ngạc với tin tức mình vừa nghe được.

“Đúng vậy.” Anh gật đầu, đừng nói là cô, ngay ban đầu khi anh nghe được tin này cũng thấy hoảng hốt.

Từ sau việc báo cáo lần trước đến nay đã qua một tháng, đêm hôm đó tổng giám đốc đã bay về Newyork, không có tin tức gì. Nhưng sáng sớm hôm nay, thư ký của tổng giám đốc gọi điện thoại cho anh, bảo Hạ Di Hàng lên lầu ba mươi sáu, anh mới biết thì ra tổng giám đốc đã trở về Đài Loan, còn muốn triệu kiến trợ thủ đắc lực của anh.

“Tại sao?” Quá đột ngột, không hề có đạo lý gì cả, tuy cô là Phó quản lý của bộ phận nghiệp vụ, nhưng đối với người quản lý mười mấy công ty lớn toàn cầu như Bách Lăng Phong mà nói, cô chẳng là gì cả, anh ta hoàn toàn không có lý do để triệu kiến cô.

“Hỏi rất hay.” Từ Miển Hoa khẽ mỉm cười, “Sau khi em gặp tổng giám đốc rồi nhớ trả lời với anh.” Nhíu lại đôi mi thanh tú, cô không trông cậy có thể tìm được câu trả lời từ Từ Miển Hoa nữa.

“Nhanh lên đi, thư ký giám đốc nói anh ấy không thích đợi.” Một câu nói, làm Hạ Di Hàng không tình nguyện đứng dậy, nhanh chóng đi lên thang máy đến lầu ba mươi sáu cao nhất.

Một tiếng “ding” thanh thúy vang lên, tuyên cáo mục đích của cô đã đến, làm việc trong công ty Khai Dương nhiều năm, cô chưa bao giờ lên lầu ba mươi sáu cả, cho dù là cuộc họp cao cấp lần trước cũng chỉ là phòng họp ở lầu ba mươi lăm. Lầu ba mươi sáu đối với nhân viên Khai Dương mà nói là một nơi vô cùng thần bí, trừ khi được Bách Lăng Phong mời, căn bản không ai dám đi lên cả, hơn nữa lão đại anh ta thường xuyên không có ở đây, làm cho nơi đây thanh tịnh không hề có bóng dáng người nào.

Đập vào mắt là một đại sảnh to đến mức không thể tin được, mấy chậu cây lớn được đặt trong góc, nội thất được bài biện mạnh mẽ mà lạnh lẽo.

Cánh cửa tự động trong đại sảnh trượt ra trước mắt cô, dung nhan vừa xinh vừa đẹp của thư ký Hứa hiện ra trước mắt cô, “Hạ Di Hàng?”

“Vâng” Cả công ty sợ rằng ai cũng không thể nhầm thư ký Hứa Mạn Tuyết này, cô cũng không ngoại lệ.

Xác nhận không lầm, Hứa Mạn Tuyết gật đầu, nhìn đồng hồ đeo tay, “Cô Hạ, giám đốc đã đợi cô 10 phút đồng hồ rồi.” Ngón tay cái xinh đẹp chỉ vào cánh cửa phòng bên trái.

Mấy chữ “phòng tổng giám đốc” được đặt lên một cách trang trọng trước cánh cửa to lớn, Hạ Di Hàng dù muốn bỏ cũng không bỏ được, hướng chỉ cô cũng không hy vọng cô thư ký lạnh lùng này sẽ cho cô biết mình nên làm gì.

Vén vài cọng tóc rối xuống má lên tai, hít một hơi thật sâu, cô gõ cửa.

“Mời vào.” Một giọng nam trầm thấp từ tính vang lên.

Cánh cửa dày cộm nặng nề được đẩy ra, Bách Lăng Phong này đúng là kỳ quái, toàn bộ những cánh cửa trong tòa nhà này đều được làm từ gỗ, nghe nói những công ty khác cũng thế, không giống những tòa cao ốc văn phòng bình thường, tất cả đều tiện nghi hơn nhiều.

Thiết kế ở nơi này cũng giống như trong đại sảnh, vẫn lấy phong cách giản dị làm chủ đạo. Không gian gần 50 thước nhưng bên trong bài biện không nhiều lắm. Cách đó không xa là một ghế sofa và một giá sách lớn,

tròng mắt cô dần di chuyển đến nơi quan trọng nhất, là một chiếc ghế lớn, và ngồi trên đó là một người đàn ông.

Anh ta đẹp trai hơn trên báo chí nhiều, nhưng không hiểu vì sao, từ lần đầu tiên gặp được anh ta, cô đã cảm thấy, anh vô cùng giống những con báo hoang dại ở Châu Mĩ mà cô thường hay xem trên TV, nguy hiểm đến mị người.

Mà người đàn ông tựa như báo này đang sừng sững ngồi trên ngai vàng của anh ta, lẳng lặng đánh giá cô, mọi sự hoang dã đều tạm thời cất giấu dưới lớp quần áo kia. Đôi lông mi tuấn lãng, cặp mắt long lanh phát ra ánh sáng, đôi môi mỏng lạnh nhạt, cô chìm đắm trong sự gợi cảm của anh, bỗng nhiên ...

“Hi vọng cô hài lòng với những gì mình đang nhìn.” Tròng mắt ngăm đen của Bách Lăng Phong hiện lên một tia hứng thú, nhìn cô gái tinh tế đứng bên cạnh cửa sổ, cô gái này vẫn hấp dẫn ánh nhìn của anh, xem ra quyết định của anh không hề sai.

Từ gương mặt mơ hồ truyền đến cảm giác nóng nóng, vừa bước vào cô đã mãnh liệt đánh giá người ta, còn nhìn chăm chăm vào đầu người ta nữa, thật là đáng chết, còn quên cả kêu một tiếng, “Tổng giám đốc.”

Rốt cuộc cô gái này cũng nhớ đến lễ phép, ngón tay thon dài của Bách Lăng Phong khẽ hạ xuống, “Tới đây.”

Mặc dù rất nghi ngờ, nhưng Hạ Di Hàng không chần chờ, đi đến phía trước, cho đến khi đứng trước bàn làm việc của anh mới dừng lại, nhìn ánh mắt anh, vẫn sắc bén như vậy, làm cho người ta không dám nhìn vào.

“Giám đốc gọi tôi lên không biết có chuyện gì?” Không chịu nổi ánh mắt của anh ta, cô đành chọn cái chặn giấy bên cạnh anh làm tiêu điểm, trực tiếp mở miệng hỏi nghi vấn trong lòng.

Anh không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm cô, nhìn từ trên xuống dưới, còn lưu luyến rất lâu ở bộ ngực ôm trọn cùng vòng eo mảnh khảnh của cô.

Ánh mắt của anh thật là tàn, làm cô không muốn để ý cũng không được, ánh mắt anh nhìn cô tựa như nhìn một đứa bé vừa sinh ra vậy, hoàn toàn trần trụi. Chưa từng có ánh mắt nào làm cô mất bình tĩnh như thế, thân thể hơi run rẩy, tại sao, cô thậm chí còn có thể tưởng tượng được sự nóng bỏng trong mắt anh?

Cô run rẩy, thật là đáng thương, khóe miệng Bách Lăng Phong khẽ vung lên một độ cung, cầm giấy tờ trên bàn, trực tiếp ném xuống trước mặt cô,

“Cái này cô có thích không?”

Rốt cuộc anh cũng bỏ qua cho cô, cô nói lỏng người ra, nhưng lời nói của anh không làm cô tìm được manh mối nào, khốn hoặc nhìn anh, cô cảm tài liệu lên, nhanh chóng lật xem, đây không phải là căn hộ xa hoa, cao cấp nhất ở một chung cư hạng nhất trong thành phố sao?

Khu dân cư tinh hoa nhất, giàu có nhất, được mọi người mơ ước nhất, tại sao giấy tờ này lại đưa cho cô xem? Cô khó hiểu nhìn anh.

“Vậy chẳng lẽ cô thích xe hơi sai?” Anh thoải mái dựa vào ghế, rốt cuộc cũng xử lý hết mấy giấy tờ phức tạp kia, vừa lúc làm luôn cho xong chuyện anh muốn làm.

“Giám đốc...” Rốt cuộc anh ta đang nói gì? Rõ ràng không hề khó hiểu, nhưng tại sao cô lại không hiểu chứ?

“Ferrari thì không hợp với phụ nữ lắm, Porsche thế nào? Chẳng lẽ cô thích Lotus?”

Chẳng lẽ người sao Hỏa xâm lấn địa cầu rồi sao? Tại sao mỗi một chữ, anh đều nói rất dễ dàng, nhưng tổ hợp lại thì thế nào cô cũng không hiểu, rốt cuộc là sao?

“Đối với phụ nữ, tôi không thể gọi là hào phóng nhưng nếu cô muốn, đó lại là chuyện khác”

“Chờ đã.” Con người linh động trở nên nghiêm túc, quyết liệt nhìn vào gương mặt lạnh lùng kia, “Tôi không hiểu lắm.”

Anh nhìn đồng hồ trên tay, hứng thú hỏi cô, “Chưa hiểu cái gì?”

Không còn tâm trạng cảm thán xem căn phòng này giản dị bao nhiêu, nội thất tinh tế bao nhiêu, bây giờ cô chỉ muốn hiểu rõ anh đang nói gì, “Khu nhà này để làm gì? Xe hiệu dùng để làm gì? Tôi không cần, mà những thứ này có liên quan gì đến tôi?” Anh ta kêu cô lên là để nói những câu không đầu không đuôi thế này à? Làm tổng giám đốc thì giỏi lắm à?

“Chưa hiểu?” Anh đột nhiên bật cười, trong gương mặt lạnh lẽo đột nhiên trở nên gian tà, có vài phần xấu xa, “Đàn ông và phụ nữ; xe và nhà, có khó đến mức không thể hiểu nổi không?” Tốc độ nói chuyện của anh bỗng chậm lại, trong giọng nói mang theo mập mờ.

Trái tim cô đột nhiên nhảy căng lên, trời ạ, dường như cô nghĩ chứ? Người đàn ông này đúng là xấu xa, không hổ là đại gian thương nhân, nói cũng không chịu nói rõ ra/

“Tổng giám đốc, nếu tôi có nói sai thì xin lỗi anh, có phải anh nói quan hệ tình cảm giao dịch bằng tiền không?” Cô hiểu rõ mình, từ nhỏ đến lớn, không ít người nói cô xinh đẹp, nhưng cô biết rõ mình chỉ thuộc hạng trung bình, nếu so với cô thư ký lãnh diễm xinh đẹp kia thì cho dù thế nào, cũng không lọt được vào mắt xanh của tổng giám đốc này.

Hơn nữa, cho dù là người không nhiều chuyện như cô cũng nghe được nhiều lời đồn đãi về thư ký Hứa và tổng giám đốc đại nhân, cô không muốn nghe cũng nghe được, có xinh đẹp cũng không thể so sánh với đại mỹ nhân, chẳng lẽ một miếng rau nhỏ như cô vinh hạnh được tổng giám đốc nhét vào kẻ răng sao?

“Xem ra cô hiểu rồi.”

Trời ạ, xem ra cô thật hiểu rồi, xin nhờ! Bây giờ cô thật sự cảm thấy lo lắng cho đôi mắt của tổng giám đốc đại nhân nha ...

“Tôi nghĩ tổng tài nghĩ sai về tôi rồi, tôi ...”

Anh ta đưa tay ra, ngăn cản cô nói tiếp, “Cô có một người em trai, Hạ Viễn Hành, học ở Harvard khu MBA phải không?”

Sao anh ta biết được? Hạ Di Hàng nhìn anh, aizz, cô đúng là khờ, cô là ai chứ? Chỉ là một người nhỏ nhỏ, muốn biết lý lịch thì dễ như trở bàn tay.

“Nghe nói năng lực của Hạ Viễn Hành rất tốt, rất được giáo sư yêu thích, có thể tốt nghiệp trước khóa.” Anh ta nói đến chuyện này làm gì? Dĩ nhiên cô không ngu đến mức nghĩ anh ta đang khen em cô!

“Một người có tiền đồ như vậy mà biết mình không thể tốt nghiệp được, nhất định sẽ rất đau lòng.” Tiếc hận trong giọng nói làm người ta tưởng chừng như anh đang thật sự đồng tình.

“Không đâu, anh không có năng lực này.” Cô đã cẩn thận nghiên cứu anh, anh là nhân vật truyền kỳ ở Massachusetts, hai mươi hai tuổi đã tốt nghiệp khoa thương mại cùng hai bằng Thạc sĩ, tinh thông sáu ngôn ngữ, cho dù đã tốt nghiệp mười năm rồi nhưng vẫn còn nổi tiếng ở trường, nhưng đó là ở Massachusetts, không phải Harvard, anh ta không có năng lực này ...

“Cô biết không? Các đại học ở Mỹ, nói lớn cũng không lớn đâu, anh miễn cưỡng vỗ nhẹ cây bút màu vàng, “Lực ảnh hưởng của Khai Dương ở Mỹ, có lẽ cô rõ ràng hơn ai hết.”

Cô hiểu rõ, dĩ nhiên rất rõ ràng, tổng công ty của bọn họ ở Mỹ có tài lực hùng hậu, các quan hệ nội bộ lẫn ngoại giới đều rất hài lòng, nhiều nghị viên, thống đốc còn được tập đoàn trợ giúp, có thể nói đây là những mối quan hệ điển hình trong giới.

“Quan hệ giữa các trường đại học và các tập đoàn luôn rất mật thiết, hơn nữa, nó còn là ở Mỹ.”

Cô đã hiểu, thì ra anh ta hoàn toàn có thể hủy diệt tiền đồ của Viễn Hành, chỉ là cô quá ngây thơ, quá xem nhẹ anh.

“Tại sao, tại sao lại là tôi?” Dùng điều kiện của anh ta, muốn người phụ nữ nào mà không có được, tại sao cứ nhất quyết phải chọn một người phụ nữ tầm thường như cô chứ?

Vấn đề này anh cũng chưa từng nghiên cứu đến, anh chỉ biết, lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã muốn ân ái cùng cô, cứ nói là thú tính trời sinh cho đàn ông cũng được, nói là bị cảm giác muốn chinh phục quấy phá cũng được, đã nhìn trúng mục tiêu, anh nhất định phải ra tay.

“Cô chỉ cần cho tôi biết, cô muốn hay không thôi!”

“Tôi có thể suy nghĩ lại một chút không?” Tính tình của cô luôn ôn hòa, đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng không bối rối, cho dù trong lòng bây giờ rối thành một nùi, cô vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh như không.

“Được, năm phút sau trả lời tôi.”

Cô có thể nói không sao?

Bách Lăng Phong đưa tay, đề xuống phím call của chiếc điện thoại trên bàn, “Thư ký Hứa, phiền cô mang hai ly cà phê vào đây.”

“Vâng”

Rất nhanh sau đó, đặt hai ly cà phê thơm phức xuống bàn rồi, Hứa Mạn Tuyết nhìn cũng không nhìn Hạ Di Hàng bên cạnh, chỉ gật nhẹ với Bách Lăng Phong một cái, sau đó lập tức lui ra ngoài.

Mùi cà phê thơm tho xông vào mũi, có lẽ do Hứa Mạn Tuyết khéo tay, làm cho Bách Lăng Phong nổi tiếng khó khăn cũng phải hít vài ngụm liên tiếp, sau đó tùy ý lật xem lịch trình sáng hôm nay, tự do tự tại tựa như trong căn phòng này chỉ có một mình anh.

Trên thực tế, Hạ Di Hàng không có tâm trạng để xem anh đang làm gì, trong lòng cô đang vật lộn dữ dội, loạn xạ không yên. Nói thật, cô không ngại thơ như mấy cô nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, cho rằng tổng giám đốc đại nhân anh tuần nhiều tiền đột nhiên xuất hiện trước mặt, nhất kiến chung tình với mình, cho nên mới không chừa thủ đoạn nào, muốn cô làm người phụ nữ của anh ta.

Năm đó, khi thi vào Khai Dương, cô khá là hiểu rõ về Bách Lăng Phong này, trong thế giới của anh ta, chỉ có chinh phục và giữ lấy, căn bản không có không gian gì dành cho tình cảm. Cho nên cô không ngu ngốc đến mức cho rằng hành động hôm nay của Bách Lăng Phong xuất phát từ tình yêu, nhưng không phải là yêu thì là gì? Tình dục sao?

Có khả năng sao? Nhiều năm quá, trong lý lịch của Bách Lăng Phong luôn luôn sạch sẽ, anh ta nổi tiếng không bao giờ lợi dụng tiền bạc, địa vị và khuôn mặt tuấn mỹ để chơi trò đàn ông phụ nữ cả. Nhưng sau chuyện hôm nay, cô nghi ngờ với sự hiểu biết của mình, anh ta không phải không có phụ nữ, mà là kỹ thuật giữ bí mật quá tốt, đến bây giờ cũng không có ai hay biết mà thôi, vậy đối với yêu cầu của anh ta, cô nên làm gì đây?

Tiền bạc với cô không quan trọng, nhưng em trai là thân nhân duy nhất còn lại của cô, cô thương nó, không nỡ để nó vì cô mà chịu tổn thương, vậy theo lý mà nói, cô nên hy sinh mình để giúp nó.

Nhìn vào tính cách dịu dàng từ nhỏ đến giờ của cô, khi bắt lực đối mặt với một thế lực lớn hơn mình, dù muốn bao nhiêu đi nữa, cô cũng chỉ có thể khuất phục mà thôi, nhưng cô không vĩ đại đến như thế.

Nếu có thể giúp đỡ cho tiền đồ của Vĩ Hành, vậy một chút đả kích nhỏ này cũng không là gì, như vậy nó cũng không cần nghĩ đến tương lai sau này của mình nữa. Bài vở bài tập của nó, không thể lấy làm lý do cho sự hy sinh của cô.

Nếu mọi chuyện đều đã khiến cô không thể không khuất phục, vậy đối với đề nghị của Bách Lăng Phong, đáp án của cô dĩ nhiên là ...

“Tôi đồng ý với anh.” Tiếng nói trong trẻo vang lên trong khắp không gian rộng lớn.

Bách Lăng Phong ngẩng đầu, không cảm thấy bất ngờ với câu trả lời này của cô, tình báo cho anh biết rõ, cô là cô gái nhu nhược nhẹ như nước, mới mười sáu tuổi, cha mẹ đã chết vì tai nạn máy bay, trên đời này, thân nhân duy nhất của cô là Hạ Viển Hành, vì em trai, có nỗi khổ gì cô cũng chịu, cho nên khi đưa ra giao dịch này, anh đã biết rõ đáp án của cô là gì.

“Nhưng tôi có một điều kiện.”

Cũng không bất ngờ, yêu cầu của phụ nữ anh vô cùng rõ ràng, khu nhà cấp cao, kim cương, xe nổi tiếng, thể tín dụng vô hạn, chẳng qua chỉ để trở thành những vật hy sinh mà thôi.

“Yêu cầu của tôi là...”

3. Chương 3

Chương 2.1

Edit: Tia

“Yêu cầu của cô ta cũng đâu có khó, hà tất gì phải quật cường như vậy, em không thể nhận thua ao?” Từ Miên Hoa nhìn dung nhan không màng danh lợi của Hạ Di Hàng, không hỏi được nhưng vẫn muốn hỏi.

Sau giờ ngọ của một mùa hè, an tĩnh thư thích ngồi trong quán cà phê, âm nhạc mềm nhẹ khẽ lướt qua trong gió, bao trùm lên cả không gian của tiệm, tách ra sự ồn ào ngoài đường, nơi này phẳng phất như ở một thế giới khác vậy, nhưng thỉnh thoảng lại có những chiếc xe lướt qua khung cửa sổ, nhắc nhở người bên trong trở về thực tế.

Hạ Di Hàng chậm rãi khuấy đảo ly cà phê trên bàn, hương vị đắng nguyên thủy của cà phê rất phù hợp với tâm trạng của cô lúc bấy giờ.

“Aizzz, em đúng là, làm người ta cảm thấy chẳng có cách nào với em.” Thấy cô hỏi lâu vẫn không chịu trả lời, Từ Miên Hoa thật sự không biết nên nói như thế, cô em lớp dưới này, một chút cũng không mềm mại ôn hòa như bề ngoài, trong xương cốt của cô, mỗi một tác động đều tràn đầy quật cường và kiêu ngạo. Đã quyết định rồi thì cho dù người khác nói thế nào cũng không thay đổi.

Biết nhau bảy năm rồi mà anh vẫn chỉ hiểu được cô một chút, có phải nên cảm thấy xấu hổ hay không?

“Quản lý không cần lo cho em, em tốt lắm mà.” Hạ Di Hàng ôn nhu cười yếu ớt, phẳng phất như mọi chuyện đều không hề xảy ra vậy.

“Bây giờ em vẫn muốn gọi anh là quản lý sao?” Bất lực than thở, thoát nhìn cô rất dễ nói chuyện, rất dễ gần, nhưng luôn cẩn thận phân rõ giới tuyến với mọi người. Nếu cô ấy nghĩ như vậy có thể giải quyết vấn đề thì không tính, nhưng cô sinh ra đã như vậy, dù có muốn quan tâm cô cũng không có cách nào.

“Mặc dù bị điều đến phòng kế hoạch nhưng anh vẫn là quản lý mà em kính trọng nhất.” Những lời này xuất phát từ thật lòng, từ ngày cô bước vào công ty, anh luôn ở cạnh cô, dạy dỗ cô, giúp đỡ cô, anh rất tốt với cô, không phải cô không hiểu, nhưng từ lúc mọi ảo tưởng đều tan biết hết, cô không còn cảm giác động tâm với anh nữa.

“Di Hàng.” Anh xúc động nắm bàn tay trắng nõn của cô, “Em cũng biết, anh...”

“Quản lý, cà phê không uống sẽ lạnh mất.” Cô rút tay về, cười nhắc nhở, nhưng thứ lạnh đi đâu phải chỉ có cà phê? Còn có cả trái tim từng rung động vì anh nữa.

Đôi khi, ngay cả cô cũng thấy bất đắc dĩ với tình cảm của mình, vì thích học trưởng, từ năm hai đã nhận định ra một mục tiêu, đó là vào cùng anh một công ty, chỉ cần ở cạnh anh, cô đã thấy thỏa mãn, đúng vậy, yêu cầu của cô chỉ nhỏ như vậy thôi.

Vì thực hiện nguyện vọng của mình, cô cố gắng suốt hai năm, cố gắng tìm hiểu về tập đoàn Khai Dương, mọi suy nghĩ đều dồn vào mục tiêu được bước vào công ty này; tốt nghiệp, khổ cực cạnh tranh với nhiều người, rốt cuộc cô cũng thuận lợi, ở lại bên học trưởng trong bộ phận nghiệp vụ.

Có thể nói, mọi việc đều rất tốt, đúng như ý muốn, đáng nhẽ ra, cô nên cảm thấy vui vẻ, nhưng kết quả lại không như vậy.

Sau khi làm việc cùng Từ Miên Hoa, cô mới phát hiện, con người mà cô rất thích kia đã thay đổi. Cũng đúng thôi, ra xã hội, chịu đựng cạnh tranh mưu toan lừa dối, lại còn ở tập đoàn Khai Dương, áp lực lớn nhưng có nhiều cơ hội, tại sao anh không thể thay đổi?

Ban đầu, vốn là một công tử tuấn lãng tư văn, hôm nay bị thế sự đưa đẩy, mặc dù sự quan tâm đối với cô vẫn không thay đổi, nhưng cô không còn cách nào chấp nhận anh được nữa, có lẽ người thay đổi không phải anh mà là cô cũng không chừng.

Ròng rã ba năm, vì đứng cạnh anh, đến khi về đích rồi mới nhận ra, người trong lòng đã mất đi, một cô gái sẽ thấy thế nào? Cô không biết, nhưng cô không còn cách nào thích anh nữa. Trái tim rung động ban đầu nay đã biến mất, Từ Miễn Hoa với cô mà nói đã chấm dứt, chỉ còn là đàn anh, là cấp trên mà thôi.

“Di Hàng, anh thật sự rất lo lắng cho em.” Lại bị cô né tránh, trong lòng anh cảm thấy thất bại tràn trề, Từ Miễn Hoa đang lo lắng cho tiền đồ của cô.

“Vốn là lỗi của em, hậu quả dĩ nhiên do em gánh chịu.”

Anh nghĩ mãi cũng không hiểu, vì sao cô lại quật cường như vậy, vốn là cấp dưới tính sai một con số, bị tổng giám đốc phát hiện, nhằm lúc lão đại mất hứng, truy cứu tới cùng, cô có thể nói ra sự thật, nhưng lại chịu gánh một mình, hậu quả là bị điều sang phòng kế hoạch, lại phải làm lại từ đầu.

Nếu chỉ giáng chức thôi thì không sao, nhưng phó quản lý phòng kế hoạch lại là Trần Tĩnh Tuyên – luôn xem cô như đối thủ cạnh tranh, luôn thấy cô chướng mắt, bây giờ cô lại sang đó, ngày tháng khó khăn sắp tới không cần nghĩ cũng biết.

Thật ra Trần Tĩnh Tuyên không phải loại người thích tìm rắc rối, chỉ cần được nịnh nọt một chút, chỉ cần cô cúi đầu, Trần Tĩnh Tuyên chắc chắn sẽ không kiếm chuyện với cô, nhưng muốn Hạ Di Hàng hàng phục, đúng là khó khăn.

Nhưng Từ Miễn Hoa không biết, người mà Hạ Di Hàng thấy phiền não không phải là Trần Tĩnh tuyên.

Đáy lòng cô không phục, không cam lòng bởi người đàn ông kia, chỉ một sai lầm nhỏ mà anh ta đã giáng chức cô, biến sự cố gắng trong năm năm nay của cô nhảy mất biến thành hư không, cảm giác tức giận trong lòng đều do anh ta mang đến, chứ không phải Trần Tĩnh Tuyên.

Một cô gái nhỏ thoát nhìn rất dịu dàng, nhưng khi mạnh mẽ lên thì không ai ngăn được cả.

“Được rồi, quản lý, chuyện đã qua lâu, không còn ý nghĩa gì nữa.” Ý của Từ Miễn Hoa cô hiểu, nhưng tại sao cô phải cúi đầu trước Trần Tĩnh Tuyên chứ? Tính cô vốn không thích tranh chấp cùng người khác, vừa dịu dàng vừa hướng nội, nhưng cũng không có nghĩa cô dễ dàng tha thứ khi bị người ta khiêu khích vô lý.

“Em ..”

“Đây là bánh anh đào mà tiệm chúng tôi vừa thử nghiệm, chiêu đãi anh đó.” Một gương mặt rực rỡ cắt đứt lời nói của Từ Miễn Hoa, một cái đĩa xinh đẹp xuất hiện trên bàn.

Giơ con người lên, là một gương mặt đáng yêu quen thuộc, tâm trạng uất ức bỗng nhiên tốt lên, “Cám ơn.” Cười ngọt ngào đến mức như vậy, làm cho người ta không cười theo không được.

“Cái này là ông chủ đưa, là bốn phần mà.” Nghe Bối Bối chỉ vào quầy.

Người đàn ông tuần tú đứng trong quầy thấy bọn họ nhìn mình, gương mặt lập tức đỏ lên.

“Vây phiền em cảm ơn ông chủ giúp chị nhé.” Quán coffe này nằm gần công ty, trưa nào cô cũng đến đây, uống trà ăn điểm tâm, có thể giúp tâm trạng được thả lỏng, dần dần cũng thân với mọi người ở đây, ít nhất, cô rất thích những cô bé không có tâm cơ như Nghe Bối Bối.

Nhưng không ngờ, trưa hôm nay lại gặp Từ Miễn Hoa ở đây.

Bị Nghe Bối Bối quấy rầy, Từ Miễn Hoa muốn nói cũng không nói được gì, hôn nữa cô bé kia đuổi mãi cũng không được, thậm chí còn dựa vào ghế, hàn huyên cùng Hạ Di Hàng.

“Chị Hàng Hàng, chị có ăn bánh ngọt không?”

“Có.”

“Sao chị không mập chứ? Chị nhìn em này.” Xoa xoa gò má phúng phính trên mặt, “Tất cả đều thịt hết đó, hại người ta thèm mà không ăn được gì.” Ánh mắt thèm thuồng dán vào chiếc bánh ngọt ngon lành trên bàn, còn có trái đào nhỏ đặt lên trên nữa, nhìn thôi cũng biết rất ngon rồi.

“Không đâu, em đáng yêu lắm.” Cười yếu ớt, dường như cô chưa bao giờ đơn thuần như Bối Bối vậy, thích nhất là nhìn nụ cười của cô bé, không buồn không lo, giống như không có bất kỳ phiền não gì cả, ôi, tuổi trẻ tốt biết bao.

“Có thật không?” Cô bé lập tức bị lấy lòng, vui vẻ nói: “Ai cũng nói với em như vậy, em nói với chị nha ...”

“Di Hàng.” Người đàn ông tuần nhả dường như đã mất đi tính nhẫn nại.

“Gần đây em phát hiện được một tiệm bánh ngọt vô cùng, siêu cấp ngon luôn á ...” Con chim sẻ lú lú nói.

“Di Hàng!” Lớn tiếng kêu.

Hai cô gái đồng thời nhìn về phía anh.

“Khụ...” Từ Miến Hoa đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, “Anh có việc phải xử lý, đi trước, chuyện này sau này chúng ta nói tiếp.”

“Được rồi, đi thông thả.” Nghe Bối Bối nói xong, sau đó tiếp tục, “Món ngon nhất là bánh kem hai tầng...”

Từ Miến Hoa hoàn toàn không phải đối thủ của cô bé này, đợi anh ta rời khỏi rồi, Nghe Bối Bối đột nhiên dừng lại, tà ác cười một tiếng, ngẩng đầu reo lên: “Ông chủ, em đuổi hấn ta đi rồi, anh phải thưởng cho em năm trăm đồng đấy...” Cô bé chạy vội qua nhận tiền, hoàn toàn không nhìn thấy gương mặt đỏ bừng vì ngượng của ông chủ đáng thương.

Hạ Di Hàng đột nhiên phát hiện mình rất muốn cười, cô bé này, đúng là cổ quái đến cực điểm, chẳng lẽ lại thấy không vui khi quản lý của mình bị đuổi đi sao? Thật ra là không, những lời khuyên bảo của Từ Miến Hoa cô thấy hơi mệt mỏi, chuyện của cô, cô có thể tự mình xử lý, cô không muốn nhờ vào ai cả.

Cầm lấy cái đĩa nhỏ, định nhâm nhi món bánh ngọt ngon miệng này, một âm thanh vang lên, là điện thoại di động của cô

Không biết là ai gọi đến, cô nhấn phím call, “Hi.”

“Em đi ra ngay bây giờ.”

Âm thanh này ...

Cho đến hôm nay, bọn họ đã “quen nhau” ba tháng, tuy ban đầu rất xa lạ nhưng dần dần, âm thanh của anh đã không còn xa lạ với cô nữa.

“Cho em một phút.” Tiếng “tít tít” cho cô biết, người kia đã cúp máy rồi.

Chết tiệt, anh ta nghĩ mình là ai? Nghĩ rằng cô là ai? Anh ta kêu cô đến là cô đến sao? Cô ... cô nhất định sẽ chứng tỏ cốt khí của mình, tiếp tục ngồi ăn bánh ngọt!

Nhưng mà ... cắn đôi môi đỏ hồng, đôi mắt long lanh không tự chủ được nhìn vào đồng hồ đeo tay, nhìn cây kim phút không ngừng bận rộn kia, cô thấy bất an vô cùng.

Mười lăm giây sau, chỗ ngồi của cô đã không còn một bóng người.

Chương 2.2

Edit: Tia

Cô như vậy là cái gì chứ?

Cầm chiếc áo sơ mi sạch sẽ trong tay, Hạ Di Hàng thăm rửa mình lần thứ năm mươi sáu. Thật là, sau cô lại không có cốt khí như thế, chỉ một câu nói của người ta thôi, cô đã sợ chết khiếp, sao lại như vậy chứ?

Xếp quần áo gọn gàng rồi treo lên tủ, người đàn ông này thích sạch sẽ đến mức nghiêm trọng, áo sơ mi nhất định phải giặt thật sạch, ple thì ngay cả một nếp nhăn cũng không được có, cà vạt phải đặt ở chỗ quy định trước, tủ treo quần áo của anh luôn gọn gàng ngăn nắp như vậy.

“Chuẩn bị xong chưa?” Âm thanh người đàn ông mơ hồ vì phải truyền qua phòng bên, “Muốn bỏ đối anh sao?”

Tượng đất cũng phải có ba phần là tính năng của đất, người đàn ông này cũng vậy, “phanh” một tiếng, khép hành lý lại, cô đi đến thư phòng.

“Anh không nên như vậy.” Cẩn môi, cô nhìn anh xem giấy tờ nói.

Anh ngửa mặt lên, nhướn mày nhìn cô, trong ánh mắt lại nhớ tới văn kiện.

“Em...” Dừng lại một chút, cô nói tiếp, “Em cũng có chuyện mình cần làm, không phải anh nói đến đâu thì em phải đến đó.” Cô còn đang trong giờ làm việc, sao lại có thể vô duyên vô cớ bỏ công việc chỉ để đón anh trở về từ Châu Âu chứ?

Anh mở các tập tin văn bản trong máy vi tính ra, đối chiếu với chi tiết của giấy tờ trong tay, chuẩn bị mở một công ty chi nhánh mới ở Ý, báo cáo nhất định phải xem xét cho thật rõ ràng.

Mặc kệ anh có để ý đến hay không, cô nhất định phải nói cho anh nghe, “Hơn nữa, chuyện sắp xếp lại hành lý sao anh lại giao cho em làm? Anh cũng biết em còn một bản kế hoạch quan trọng, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có ...”

“Nhưng lại có thời gian uống cà phê cùng người đàn ông khác?” Nhàn nhạt quăng ra một lời, làm cô trừng mắt to mắt nhỏ nhìn anh.

“Đó .. Đó là...” Cô nào có uống cà phê cùng đàn ông chứ? Rõ ràng là làm việc mệt muốn chết, thấy đã có thể thư thả rồi, cô mới vào trong tiệm cà phê định thả lỏng người, ai mà ngờ gặp được Từ Miên Hoa .

Đáng lẽ cô có lý chẳng sợ, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của anh, cô lại thấy chột dạ, giống như đã làm sai chuyện gì đó vậy.

“Nghe nói em là bạn gái của anh đúng không?” Anh nhấn phím điện thoại, “Hứa Mạn Tuyết, báo cho tổng công ty ở New York, lập tức mở cuộc họp qua webcam.” Anh nhấn phím tắt call, “Bạn gái giúp bạn trai chuẩn bị, sắp xếp hành lý thì có gì là sai?” Anh lấy điều khiển mở webcam lớn gắn trên tường, màn hình hiển thị trực tiếp rõ ràng vô cùng.

Cô phát hiện, mình không thể phản bác lại lời của anh.

“Em cứ từ từ đi sắp xếp lại đi.” Vừa rồi lớn tiếng như vậy, anh không muốn biết cũng khó, “Có thể đi làm cơm chưa? Bạn trai của em đói rồi, em yêu!”

Được lắm, coi như anh ta thông minh! Anh đói bụng đúng không? Tốt!

Một giờ sau, Bách Lăng Phong kết thúc cuộc họp, đi vào phòng ăn, vừa lúc, cô đặt món cuối cùng lên bàn.

Canh cà rốt(*), cần tây, rau chân vịt và hàu nướng phi mai, cùng với mùi thơm của món canh cà rốt kiểu Pháp, ba món một canh đơn giản, đơn giản mà vẫn rất ngon miệng.

Hạ Di Hành hài lòng nhìn món ăn đầy bàn, đặt bát đũa xuống nói: “Anh đến rồi à? Đúng lúc lắm.”

Bách Lăng Phong nhìn thức ăn trên bàn, chau mày, “Mấy cái thứ quỷ gì đây?”

Tốt lắm, ba món ăn anh ghét nhất đều đã lên bàn rồi.

“Em cố ý làm những món anh thích nhất đó, anh nhìn đi.” Ngón tay xinh đẹp chỉ vào món ăn, “Cần tây, rau chân vịt, canh cà rốt nữa, em nhớ kỹ, đều là món anh thích cả.” Quen nhau ba tháng, cô đã hiểu rõ sở thích ăn uống của anh.

“Thích chỗ nào chứ? Cà rốt, cần tây, rau chân vịt đều là những món anh ghét nhất.” Còn canh cà rốt nữa, sợ rằng chỉ có mình cô nghĩ ra được.

Tại sao anh không nói mình kiêng ăn đi? Người ta đã làm khổ cực đến vậy, chẳng lẽ anh nỡ bỏ đi sao? Về mặt cô vô cùng âm ức, vô cùng đau khổ, “Bạn gái làm đồ ăn, chẳng phải bạn trai nên ăn sạch bách, còn phải tấm tắc khen ngon nữa sao?”

Thì ra là như vậy... Bách Lăng Phong suýt nữa đã bật cười, cô gái này, xem ra không vô hại như bề ngoài của cô, cô cũng rất biết cách trả thù.

“Anh yêu, chẳng phải những thứ này đều là anh thích ăn sao?” Cô sờ sờ cổ anh, ghé vào lỗ tai anh thì thầm hỏi, hơi thở ngọt ngào xộc vào da anh, mê hoặc lòng người.

Bất động.

Chết tiệt! Người này đúng là khó trị, cô cắn môi, “Người ta còn định chờ anh ăn xong sẽ hầu hạ anh tắm rửa, anh lại không thưởng thức tài nấu nướng của em, vậy ...” Một nụ hôn hung hăng, làm câu sau của cô biến mất, đầu lưỡi linh hoạt dò vào trong miệng cô, rào rạt liếm láp trong miệng cô, cường thế lục soát những chất mật thuộc về cô.

Kết thúc cũng tựa như lúc bắt đầu vậy, nặng nề cắn lên môi cô một cái, anh buông lỏng cho cô gái bị anh dọa chết khiếp ra, hài lòng ngồi vào bàn ăn.

Ừ, ván này, huề nhau vậy.

Chương 2.3

Edit: Tia

Trong bồn tắm lớn đầy xa hoa, Bách Lăng Phong thoải mái nằm ở bên trong, hưởng thụ đôi tay mềm mại tinh tế chà lau.

“Thêm chút lực nữa.” Trầm giọng, trong giọng nói mang một chút ra lệnh.

Cắn cắn môi, nhận mệnh tăng thêm lực đạo, lau lau lau, tốt nhất là chà rách da anh luôn đi, đúng là mất mặt, cô vốn chỉ muốn trị anh thôi, thuận miệng hứa hẹn, muốn đợi anh ăn xong rồi mượn cớ chạy đi. Xin nhờ, bọn họ bắt đầu còn chưa được bao lâu, cô lấy đầu ra dừng khí mà đi hầu hạ anh tắm rửa chứ, nói như vậy sở dĩ chỉ muốn buộc anh ăn mấy món đó mà thôi.

Nghĩ thì dễ lắm, nhưng đừng kích động đến mức hành động ngay, nếu không kết quả ... Sẽ thảm như cô bây giờ đây.

Nhưng đừng nghĩ cô đã nản chí, cô vẫn có cách để hòa nhau.

Đàng hoàng chà lau, lơ đãng lướt qua đầu vú của anh, cảm giác được da thịt phía dưới đang căng thẳng lên, cắn môi nhin cười, tiếp tục lau, giống như khi này đụng phải chỉ là một mảnh da bình thường.

Vài giây sau, đầu vú bên kia cũng bị cô lướt qua, lần này còn cố ý dừng lại vài giây.

Hô hấp của anh bắt đầu trở nên nghiêm trọng, hiện tượng tốt, được, tiếp tục, đôi tay nhỏ bé nghịch ngợm mang theo chiếc khăn lông, đi xuống dưới lồng ngực của anh, từ từ, từ từ lướt qua cái bụng bằng phẳng, người này, đúng là không hề giống những người đàn ông luôn ngồi trong phòng làm việc, từng khối từng khối da thịt trên người anh ta đều là cơ bắp sáu múi trong truyền thuyết.

Gò má của cô ửng hồng, tuy bọn họ thân mật không ít lần nhưng lần nào anh cũng kịch liệt quá mức, làm cô thẹn thùng không dám nhìn kỹ thân thể của anh, bây giờ khoảng cách gần đến vậy, có thể tinh tế đánh giá thân thể của anh, cô phát hiện, thân thể của người đàn ông này, xứng đáng được xưng là nghệ thuật mới!

Hại nhịp tim của cô không bình thường, chiếc khăn mềm nhũn dừng lại ở bụng, cô do dự, rốt cuộc làm đến mức đó có hơi quá đáng hay không?

Nhưng sự bá đạo và vô tình của anh lại tràn vào đầu cô, một sai lầm đã dễ dàng hủy diệt cố gắng năm năm của cô ở Khai Dương, mặc kệ cô có phải đang gấp hay không, anh vừa về đã bắt cô đến, còn coi cô như một người hầu miễn phí, đủ việc ác, đêm cũng không hết, hừ, đúng là một bạn trai thất bại!

Cô tổ tính như thế cũng bị anh làm tức đến mức không chịu được, nhớ đến sự ác độc của anh, khế cắn môi, khăn lông trong tay trực tiếp đi đến chỗ nguy hiểm nhất.

“Em đang muốn đùa với lửa đúng không?” Bàn tay của anh nắm lại cổ tay tinh nghịch của cô.

“Aizzz, đầu có, em đang giúp anh tắm rửa mà.” Hai mắt mở to vô tội chớp chớp, vẻ mặt vô cùng hòa ái.

Tin cô mới là lạ!

“Cẩn thận ... kết quả em không gánh nổi đâu.” Anh híp mắt lại, cảnh cáo nói.

“Anh nói gì vậy? Em không hiểu.” Anh không trả lời, lập tức kéo tay cô xuống ...

“A!” Nóng quá, cứng quá!

Cô giật mình, ngay cả khăn lông cũng cầm không vững, trơ mắt nhìn nó rớt xuống nước, chậm rãi phủ lên dự vọng làm người khác khiếp sợ của anh, thì ra anh đã sớm bộc phát tình dục rồi. Chẳng lẽ đàn ông không thể khống chế đến vậy sao? Hay là anh dễ xúc động?

“Bây giờ hiểu chưa?” Rõ ràng như vậy, cô đâu phải ngu ngốc!

“Em ... Để em chà lưng giúp anh vậy.” Hai gò má ửng hồng, không dám có ý nghĩ trừng phạt nữa, bởi vì cô phát hiện, đến cuối cùng, người chịu phạt cũng là cô thôi.

Không dám cúi đầu nhìn, bàn tay mò mẫm loạn xạ trong nước, muốn cầm lên chiếc khăn lông đang che lại bộ vị của anh, không ngờ lại càng làm mọi chuyện bết bát hơn.

Cô vừa then thùng lại vừa khấn trương, muốn cầm lấy khăn lông nhưng lại chạm phải một nơi vừa nóng, vừa cứng, lại vừa dài ...

“Chết tiệt, em đang sờ cái gì đó?” Anh cúi đầu, tiếng hô kỳ dị truyền vào tai cô.

Cô nhanh chóng phản ứng được thứ mình đang nắm là gì, làm cô sợ hãi buông tay ra, không dám nhìn biểu tình trên mặt anh, trực tiếp xoay người chạy ra ngoài phòng tắm.

Đáng tiếc, không kịp.

Người đàn ông bị trêu chọc đã sớm phát điên bước ra khỏi phòng tắm lớn, sải bước đến cạnh cô, bế cô lên.

“Thả em xuống!” Cô kịch liệt giẫy dụa.

Anh căn bản mặc kệ động tác mèu quào của cô, ôm cô đi vào bên giường lớn, đặt lên nơi đã được bọc chăn sạch sẽ, đè cô xuống nơi thoải mái nhất.

“Xin anh đó, đừng mà, không được.” Tay của anh thật có lực, cô giống như bị kiến bu vây cả người vậy, một chút lực đánh trả cũng không có tác dụng.

Cứng rắn không được, không thể làm gì khác hơn là dùng mềm, “Chiều nay em còn có một cuộc họp quan trọng, không thể ... A...” Đôi môi ríu rít bị ngăn lại, đầu lưỡi nóng hâm hấp đi vào bên trong, cuốn lấy lưỡi cô, quấy rối lưỡi cô, điên cuồng mà bú, mút, tiếng mút còn không ngừng truyền ra từ môi bọn họ. ,

Bàn tay bá đạo trực tiếp dò vào trong vạt áo của cô, đồ lót phía dưới đã sớm chuẩn bị trước, anh sảng khoái đẩy áo ngực của cô lên trên, nắm bầu ngực đầy đặn, anh không ngừng mê hoặc cô, “Em ướt rồi à?”

“A...” Tất nhiên, đó là vì... A, tay của anh đúng là xấu xa mà, làm đầu óc cô hỗn loạn, không cách nào suy nghĩ được.

“Thì ra là em đã sớm có phản ứng, Tiểu ma nữ.” Cảm giác được bầu vú đầy đặn đến mức tay anh cũng không vừa, đầu vú dựng đứng lên.

Không, không phải, cô không có!”Không ... Đùng...”

Năm ngón tay của anh tách ra, nắm trọn đầu vú, vuốt lên rồi vuốt xuống, làm đầu vú của cô vừa được nhu vừa được nhéo, cảm giác hai viên ngọc kia càng lúc càng cứng lên.

“Không ... Không được...” Cô muốn đẩy bàn tay càn rỡ của anh ra, nhưng cô quá yếu ớt, mà anh thì lại quá cuồng dã, căn bản không có tác dụng gì.

Nhiệt độ không ngừng bay cao lên, thân thể bị vuốt ve bởi tình dục, anh làm cho cô thấy thoải mái vô cùng, thoải mái đến mất quên cả phản kháng.

Mãi đến khi bàn tay ấm áp của anh dẫn đi xuống bụng cô, nhiệt độ càng lúc càng nóng, cô mới tỉnh táo lại.

“Không mà!” Cô bắt lại bàn tay anh, vừa thẹn lại vừa bối rối.

Anh nhướn mày lên, hứng thú nhìn cô, rất ít, trên căn bản là không có, làm đến mức này mà cô vẫn còn từ chối anh, mấy tháng nay quen nhau, đối với tình dục, cô luôn luôn hàng phục trước anh.

Ánh mắt của anh nóng hừng hực, cô có thể đếm được tim mình đã đập lệch mấy nhịp, ngọn lửa nóng lan đến gò má, cô không nhìn thẳng vào anh được nữa, đành cúi đầu xuống.

Bàn tay to lại lần nữa do đến nơi kín đáo của cô, “Đừng mà, xin anh đó.” Cô bắt lại bàn tay kia, giọng điệu vô cùng đáng thương.

“Cho anh một lý do.” Cô gái này, trêu chọc anh đến như thế rồi mới nói không được, chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục đùa giỡn sao?

Lý do? Kêu cô làm sao mà nói ra chứ?

“Em ... em ... em không có thời gian.” Thật sự không còn lý do nào nữa, cô đành lấy cái cớ yếu kém này, anh có để tâm đến không?

Quả nhiên, người đàn ông lại tiếp tục sờ soạng xuống. Sự chống cự yếu ớt của cô hoàn toàn không là trở ngại.

Trong lúc nguy cấp, cô không để ý đến thẹn thùng hay không thẹn thùng nữa, cô nhắm mắt lại, lớn tiếng thốt ra: “Em đang trong kỳ kinh nguyệt.”

4. Chương 4

Chương 3.1

Edit: Tia

Kinh nguyệt là gì, Bách Lăng Phong dĩ nhiên hiểu rõ.

Bàn tay đang lò mò trên người chợt dừng lại, vẻ kinh ngạc lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt tổng giám đốc đại nhân, “Em nói gì?”

Vừa rồi cô nói rất lớn, rõ ràng anh ta nghe thấy, gương mặt đỏ như gấc, cô thậm chí còn không dám mở mắt, “Thì là “cái đó” đó ...” Tại sao nhất định phải ép cô nói ra chứ, cô xấu hổ chết mất.

“Anh không tin.”

“Hả?” Cô kinh ngạc mở mắt ra.

“Anh muốn kiểm tra.” Bàn tay không ngừng tìm kiếm dưới người cô.

“Đừng mà, xin anh đó!” Lần này đỉnh đầu cô thật sự bốc khói lên, nếu thật sự để anh thấy “cái kia”, cô nhất định sẽ xấu hổ đến mức đập đầu vào tường chết mất thôi, cô đành kéo tay anh lên, “Thật mà, em không bao giờ lừa gạt ai cả.” Sáng hôm nay cô đã phát hiện chuyện này thật mà.

Anh nhìn cô thật lâu, hồi lâu sau mới buông lỏng đôi tay đang đặt lên bụng cô ra, chết tiệt, sao lại có thể như vậy?

Có thể bỏ qua cho cô rồi sao? Hạ Di Hàng khấn trương nhìn anh, sợ anh một giây sau sẽ đổi ý, cô muốn đích thân kiểm tra cho anh xem.

“Nhìn rồi thì anh lập tức thay đổi chủ ý ngay đó.” Cô gái này, tâm tư rất rõ ràng, tất cả đều biểu hiện trên mặt, đơn thuần đến mức làm anh cũng phải động lòng.

Cô vội vã rời mắt, buông lỏng nằm lên chiếc giường êm ái, nhất thời, căn phòng rơi vào sự yên tĩnh, chỉ còn hơi thở nặng nề của anh vang lên bên tai cô.

Tròng mắt đen bóng không tự chủ được dời sang phía anh, sau đó đột nhiên chuyển sang dục vọng cứng ngắc đỏ ngầu kia.

Anh vẫn kích động như vậy, miệng mở ra nhưng lại không biết nên nói gì, nhưng mà...”Vậy anh ... vậy bây giờ nên làm gì đây?” Có phải anh rất đau khổ vì “cái đó” không ?

Anh mặc kệ cô, bây giờ cả người anh đang có mong muốn rất mãnh liệt, cô gái nằm bên cạnh này, thân thể mềm mại, hơi thở rồi hương thơm, hoàn toàn đốt cháy các giác quan của anh, nó như đang kích lệ, đang cổ động anh, mặc kệ kinh nguyệt phiền toái gì đó đi, muốn làm thì cứ việc làm.

Nhưng cô gái này còn không biết sống chết, dám mở miệng nói chuyện với anh!

Nhưng anh vẫn chưa cảm thú đến mức đó, hơn nữa anh không muốn làm xong rồi nhìn máu tươi đầy giường.

“Em có thể giúp anh được gì không?” Liếc nàng một cái, anh không nhận ra cô gái ba tháng trước vẫn còn “tập tễnh vào nghề” này nữa, bỗng nhiên rất muốn để cô hiểu rõ dự vọng của anh đau đớn đến mức nào.

Lại nhìn trông mắt tinh thuần như thủy tinh kia, dưới đáy lòng anh thầm than thở, chỉ sợ nếu anh nói ra yêu cầu của mình, cô sẽ sợ đến mức bất tỉnh tự lúc nào

Rụng quá ... Cố gắng, anh cố gắng kiềm nén dự vọng của mình xuống, định vào phòng tắm để giải quyết, Shit! Từ khi bắt đầu làm trai đến nay, anh chưa từng bị thấm đến mức phải nhờ nước lạnh để giải quyết cho dự vọng của mình, nhưng hết thủy cũng là nhờ cô gái này mang đến, anh quay đầu lại, liếc xéo cô.

Có cần dữ vậy không? Cô gái đột nhiên bị liếc xéo vô tội nhìn, căn phòng lại lần nữa chìm vào sự yên tĩnh.

Biết anh không để ý đến cô nữa, cũng không cường bức cô làm những chuyện đó nữa, lòng của cô buông xuống, tinh thần cũng hoàn toàn buông lỏng xuống, nhưng 1 giây sau, cô mơ hồ cảm thấy đau đau, mà nó tiếp tục kéo dài.

“A...” Cúi đầu rên rỉ một tiếng, cô cuộn tròn người lại, vào ngày đầu tiên của kì kinh nguyệt, cảm giác đau đớn từ dưới bụng sẽ đến rất nhanh, đau thật lâu thật lâu sau mới kết thúc.

“Em làm sao vậy?” Hơi thở rên rỉ kia hấp dẫn sự chú ý của anh, nhìn sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt đi, xin nhờ, người đang chịu khổ bây giờ là anh có được không? Sao cô lại rên lên vậy chứ?

Không có tâm trạng để ý đến anh, cô trở mình lại, thân thể càng lúc càng cuộn tròn lại hệt như con tôm đỏ, thân thể rét run, nhưng trên trán không ngừng xuất hiện mồ hôi hột.

Cô gái này có gì đó khác thường, không kịp giảm bớt dự vọng của mình, anh lật người cô qua, thấy gương mặt đau đớn đến nỗi méo mó cả đi, “Chết tiệt, rốt cuộc là em bị làm sao?” Tìm anh như bị ai níu chặt lấy vậy, thấy cô khó chịu như vậy, anh cũng không thấy dễ chịu là bao nhiêu.

Từng đợt từng đợt co rút truyền đến đã đủ bị thấm rồi, còn muốn cô giải thích nguyên nhân cho anh nghe sao, cô rất muốn đi tự tử ngay lập tức, lắc đầu, cô không nói lời nào.

“Anh đưa em vào bệnh viện.” Tính cách quật cường của cô gái này sao cứ nhằm lúc quan trọng mà xuất hiện chứ? Anh lập tức đứng dậy, chuẩn bị mặc quần áo vào.

“Không... Không cần...” Cô cố gắng vắt vài chữ nhỏ nhoi ra khỏi cổ họng khô khốc, đau bụng kinh mà phải vào bệnh viện, chỉ sợ vào xong cô đã nhảy xuống từ lầu năm bệnh viện rồi.

“Đã đau đến vậy mà còn muốn tỏ ra mạnh mẽ sao?” Kéo tử áo ra, anh lấy một chiếc áo sơ mi đen mặc vào, tiếp theo là quần tây, nhanh chóng mặc xong, anh lấy chìa khóa xe ra, bây giờ kêu bác sĩ tư nhân đến sợ là không kịp nữa, ngay cả chính anh cũng không phát hiện, tâm trạng này chưa từng xuất hiện trong anh.

“Chúng ta đến bệnh viện.” Cúi người xuống, anh chuẩn bị ôm cô lên.

“Không muốn mà.” Cô quay đi quay lại trên chiếc giường, chết cũng không muốn bước vào bệnh viện.

“Em tiếp tục đùa giỡn với anh nữa xem.” Kiên nhẫn có hạn, lại nhìn dáng vẻ đau đớn của cô, anh lại càng thấy tệ hơn.

Anh ... anh ta hung dữ cái gì thế? Bây giờ là ai không thoải mái đây?”Em không đi.”

“Bị bệnh mà không vào bệnh viện thì làm sao được?” Đây đã là mức độ nhẫn nại cực điểm rồi.

“Người ta đau bụng kinh mà đi bệnh viện làm gì? Ngu ngốc.” Đúng là không chịu nổi anh, cô đành bật thốt ra, nói xong, cô lại hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Đau bụng ... kinh?” Luôn là thiên tài, từ nhỏ đã thông minh như Bách Lăng Phong, lần đầu tiên trong đời ngây ngẩn cả người.

Mất mặt, mất mặt quá! Xấu hổ tới cực điểm, lại thêm đau đớn không ngừng, nước mắt của cô không biết chảy ra từ đâu, hu ... Đều do anh ta, tại sao anh ta cứ ép cô nói chứ, đau quá đau quá a !

“Em... Khóc cái gì?” Cô gái này, sao hôm nay lại cảm xúc hóa vậy chứ?

“Đau quá... Em đau muốn chết rồi.” Cô rên rỉ, nâng bụng, không còn đủ lực để tranh cãi cùng anh nữa,

“Anh nên làm gì?” Kinh nguyệt với anh mà nói, chỉ là một danh từ trong sách giáo khoa mà thôi, anh căn bản không biết, bây giờ thấy cô đau đến vậy, anh cảm thấy rất rối rắm.

“Thuốc giảm đau.” Áp lực công việc lớn làm cho cô quên mất kì kinh nguyệt của mình, may mà sáng nay kịp thời phát hiện, cô thảm trách mắng, tại sao phụ nữ phải chịu loại khổ cực này, còn đàn ông thì có thể ngồi một bên rảnh rang hóng mát, cô phần hận liếc xéo người đàn ông đang bối rối bên cạnh

“Thuốc giảm đau.” Anh đột nhiên tỉnh ngộ, cầm điện thoại lên, trực tiếp nhấn phím.

“Nếu anh gọi Hứa Mạn Tuyết mua cái đó, em nhất định sẽ giết chết anh.” Biết rõ người đàn ông này xưa nay chỉ quen ra lệnh, biết anh quen để người khác bán mạng ình, nhưng mà ... trời ạ, nếu thật sự để Hứa Mạn Tuyết mua cái đó, cô sẽ chết mất.

Ngón tay đang nhấn phím cứng đờ, cô gái này đúng là có năng lực ép chết người ta, thôi, cô đang bị bệnh, anh sẽ không so đo cùng cô, “Vậy bây giờ anh nên làm gì?”

“Đi ra ngoài mua cho em một tí thuốc.” Cô cá cược, người đàn ông này trừ mua cổ phiếu cho công ty ra, sợ rằng không còn mua cái gì nữa.

“Chắc anh không biết tiệm bán thuốc là cái gì đâu, là ..”

“Anh biết chứ.” Cô gái này xem anh như ngu ngốc à?

“Vậy đi nhanh đi, a...” Lại bị đau đớn đột kích, cô hít hơi.

Mặc dù cảm nhận sâu sắc mãnh liệt, làm cho cô trở nên nóng tính một tí, nhưng trông mắt của cô vẫn chú ý đến gương mặt trắng bệch của anh.

Anh đang lo lắng cho cô sao? Có thể sao?

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, anh đi ra ngoài phòng.

Không xác định được, cô ác ý cố tình thử thêm lần nữa, “A... Đau quá...” Tiếng rên rỉ không thể nói là lớn, nhưng cô dám đảm bảo anh nghe được, bởi vì... Một âm thanh rơi vỡ đột nhiên truyền đến, sau đó là tiếng một người nào đó khê nguyên rửa, lại có cả tiếng máy hút bụi vất vả cần cù làm việc bị đá văng, thì ra là vậy, xem ra nó đã chặn đường người nào đó rồi.

Một tiếng đóng cửa vang dội, trong phòng lại chìm sâu vào yên lặng lần nữa.

Thì ra là... Hạ Di Hàng nằm trên giường, không nói gì, đột nhiên, tiếng cười thanh thúy truyền ra từ trong miệng cô, muốn ngừng mà không được.

Người đàn ông kia thậm chí còn rối rắm vì cô, nghĩ đến nét mặt lúc đó của anh, cô lại không nhịn được mà bật cười, đùa với một người đang bối rối như vậy có phải hơi quá đáng không ?

Trời ạ, thật là ... thật là quá buồn cười, cô cười đến mức rơi cả nước mắt, nếu không phải bụng vẫn còn đau, sợ rằng cô đã cười lăn lộn trên giường.

Tổng giám đốc luôn uy phong lẫm liệt cũng có thời điểm không khống chế được mình, đúng là đáng yêu, tư vị ngọt ngào chưa bao giờ có đột nhiên len lỏi vào lòng cô ...

Chương 3.2

Edit: Tia

Thời gian đúng là thứ kỳ lạ nhất, mặc kệ là vui vẻ hay đau thương, thống khổ hay là sung sướng, nó cũng lặng lẽ trôi qua.

Có đôi khi, thời gian hai năm lại nhanh chóng tựa như hai ngày vậy.

Lại là một tối thứ sáu, trước giờ tan ca, mưa đột nhiên rơi xuống, từng giọt từng giọt tí tách rơi, vây tròn thành thị phồn hoa trong làn sương mù mỏng, cho dù bầu trời có u ám đến mấy đi nữa, cũng không làm cho những con người vui vẻ kia mất hứng.

“Tối nay đến hộp đêm lần trước đi, thoải mái lắm đó.”

“Được đấy, không khí ở đó còn hơn cả high nữa, hơn nữa...” Mập mờ cúi đầu cười, “Các anh đẹp trai có rất nhiều, ha ha...”

“Cậu lúc nào mà chẳng có hứng thú với anh chàng đẹp trai.”

“Đừng nói là cậu không có hứng thú.”

“Đương nhiên là có! A, bây giờ để mình đi gọi Nhã Vận, chờ mình một chút.” Mau mau mau, nếu không sẽ trễ mất.

Gần giờ tan việc, trong phòng làm việc không còn không khí bận rộn như ngày thường nữa, mọi người cùng nhau kêu gọi đi cuồng hoan.

Hộp đêm nào có tiết mục mới; nhà hàng nào có đồ ăn ngon lại rẻ; công ty bách hóa nào đang giảm giá lớn ... đều làm cho phòng làm việc bình thường bận rộn làm việc chuyển sang chợ bán thức ăn.

Cánh tay đang nắm chốt cửa, định mở cửa ra rồi lại ngừng lại, Hạ Di Hàng dường như cảm thấy không biết làm sao với không khí náo nhiệt bên ngoài, mặc dù cuối tuần nào cũng giống như vậy, nhưng cô vẫn thấy tâm trạng trở nên trống rỗng, hiểu rõ rằng không ai biết cô làm gì, nhưng mỗi khi ngày này đến, cô lại vừa sợ vừa kinh hãi, không giống như bản thân ngày thường nữa.

Từ nửa năm trước, cô lại được thăng chức làm chủ quản bộ phận, còn trực tiếp trở thành quản lý, vì vậy cô không khỏi cảm giác, quan hệ giữa cô và các đồng nghiệp vẫn còn mới lạ.

Hít một hơi thật sâu, cô kéo cửa ra.

“Chào quản lý.” Sự thân thiện trong phòng đột nhiên đông lạnh lại, mọi người nhất trí nhìn về phía người lãnh đạo trực tiếp, vừa rồi có phải bọn họ bàn lớn tiếng quá không? Bị bắt quả tang tại chỗ, làm cấp dưới chỉ có thể thấy được hai chữ “chột dạ”.

Hình như cô vừa trở thành người ngoài hành tinh rồi, không hợp với sinh vật địa cầu này, lại hít sâu lần nữa, cô kìm nén cảm giác khó chịu trong lòng, đưa tờ văn kiện ra, “Copy tờ này ra 50 tờ là có thể tan việc rồi.” Tiếng hoan hô nhất thời vang dội cả đại sảnh, giấy tờ trên tay cô cũng bị giật đi.

“Quản lý, chị vẫn chưa về sao?” Trợ lý Tiểu Trần vừa cười vừa hỏi, tuy cuối tuần nào bọn họ cũng tan việc sớm, nhưng thành tích luôn đứng ở mức tốt, dưới tình hình khủng hoảng kinh tế hiện nay, có thể giữ được mức tiêu thụ tốt như vậy, trừ những chủ trương đúng đắn của công ty, sự đoàn kết của cả bộ phận ra, còn phải kể đến nữ cấp trên anh minh thần võ, thỉnh thoảng lại cho bọn họ ăn cơm nữa.

“Chị còn vài giấy tờ phải xử lý.” Mỉm cười nhợt nhạt, vẫn còn một đồng giấy tờ đang chờ cô kìa.

“Không phải như vậy, quản lý à.” Trưởng phòng Tăng Tâm Vân cũng xen vào, “Khổ cực cả tuần rồi, đến cuối tuần thì nên thư giãn cho thoải mái, đừng hành hạ bản thân mình như vậy.” Chỗ tốt của quản lý đêm mai cũng không hết.

Mặc dù bình thường Hạ Di Hàng khá là lạnh nhạt, nói chuyện cũng rất khách sáo, nhưng cũng may là thông tình đạt lý hơn nhiều người khác, đôi khi cũng thông cảm cho cấp dưới, có khi bọn họ còn quên cả thân phận của nhau, tán dóc với cô vài câu.

“Chỉ còn một chút thôi, cố gắng làm xong cho nhanh.” Vẫn là giọng nói cho có lẽ, nhưng nụ cười trên mặt cô đã thân thiết hơn, cô thật sự rất thích đồng nghiệp của mình, mặc dù không thể hòa mình cùng người khác nhưng nhờ có bọn họ, cô cảm giác sự nhần nhện của mình cũng có vài phần giá trị.

“Vậy làm xong chuyện rồi, quản lý có muốn đến hộp đêm chơi với tụi em không?” Tiểu muội họ Ngô ngây thơ hỏi, làm cho những tiếng tán gẫu trong phòng bị gián đoạn lại. Giống như không khí lại bị đông đá như ban nãy.

Đúng là ngu ngốc! Tầng Tâm Vân âm thầm cắn răng, tức giận nhìn Ngô Thiên Chân, như vậy quản lý làm sao mà trả lời? Nếu như quản lý đồng ý thì dựa vào tính cách cẩn thận của cô, tối nay mọi người đừng mong được chơi nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi nói chuyện phiếm thôi

Bọn họ dường như rất lo lắng, Hạ Di Hàng suýt nữa đã bật cười, “Không cần, đợi chị làm việc xong rồi còn phải về nhà, mọi người đi đi, đi chơi vui vẻ nhé.” Cầm lấy giấy tờ mà Ngô Thiên Chân đưa, cô quay người trở về không gian của mình, khi cánh cửa lớn khép lại thì —

“Này, em làm cái quỷ gì thế? Tự nhiên lại hỏi như vậy?!” Tầng Tâm Vân tức giận nói.

“Đúng vậy” Các chị em khác cũng hòa theo.

“Hu hu... Người ta... Người ta đâu có cố ý.” Chỉ là không khí ban nãy quá tốt, làm cô không kìm được mới bật ra một câu vậy thôi, có cần phải dữ dằn vậy không ?

“Xin nhờ, quản lý giống như loại người sẽ đến hộp đêm cùng chúng ta sao? Hơn nữa ...”

Cô không nghe tiếp nữa, hoàn toàn đóng kỹ cửa, cách âm hiệu quả giúp không gian này trở về vẻ lặng yên bình thường, hay là nên nói, sự yên tĩnh có thể giúp cô bình tĩnh lại.

Đau lòng à? Không, chuyện không thể hòa hợp với đồng nghiệp, cô chưa bao giờ thấy đau lòng cả, dù sao từ nhỏ đến lớn cô cũng đã quen như vậy, mặc kệ là khi đi học hay bắt đầu làm việc, tính cách làm cho cô khó quen bạn bè. Bây giờ ngược lại lại làm cô thấy hài lòng hơn, thảnh thơi lại tán gẫu với đồng nghiệp vài câu cũng đủ làm cô vừa lòng .

Huống chi, cô cũng không có thời gian đi tìm thú vui với bọn họ, từ hai năm trước, cô đã bị một người bá đạo chiếm hết thời gian rồi, còn tâm hơi đâu mà lo đến chuyện này nữa?

Chương 3.3

Edit: Tia

Một chiếc xe màu bạc rẽ vào trong khu dân cư cao cấp. Nơi này mỗi năm lại tăng giá lên, người nào ở đây cũng thuộc dạng đại phú đại quý, nhất là căn nhà cao cấp này, không phải cứ có tiền là có thể bước vào.

Thuần thực đỗ xe ở chỗ quen thuộc , khóa xe rồi, Hạ Di Hàng rút chiếc thẻ đen từ trong túi xách ra, xoay qua cửa thang máy một lần, khi tiếng “keng két” quen thuộc vang lên, cánh cửa thang máy không nói mà mở.

Đi vào bên trong thang máy rộng rãi mà xa hoa rồi, cô lẳng lặng đứng vững, không cần phải nhấn phím tìm tầng, bởi vì chiếc thang máy này chỉ dừng ở một tầng duy nhất, mà tầng đó cũng chỉ có một gia đình mà thôi. Cúi đầu nhìn, bàn tay nắm túi xách thậm chí lại run rẩy lên. Đúng là! Cô cần môi dưới, khắc chế cảm giác khó chịu dưới đáy lòng, cưỡng bức mình phải tĩnh lại.

Nhưng không được, cô không khắc chế được, cho dù có khống chế mấy, tay cô vẫn phát run lên.

Cô không thể không khẩn trương được, giống như hai năm qua vậy, cô cảm giác như mình đang bị tử hình, toàn thân cứng ngắt, hơi thở lạnh như băng.

Cảm giác như vậy, mãi đến khi bước vào cánh cửa to lớn kia, chỉ có sự vắng lặng lạnh lùng, cô thở dài nhẹ nhõm.

Anh ta không có ở đây, không thể nói được cảm giác trong lòng là gì, chỉ là rất thoải mái, còn có một cảm giác không nói nên lời chảy vào tim, bước vào bên trong, sàn gỗ mát lạnh như hút chân cô xuống.

Tiền thể đặt túi xách lên ghế sofa, đối với mỗi một thứ có giá trị trên trăm ngàn này, cô đã không còn kinh ngạc với nó nữa.

Tự động đặt nhiệt độ thích hợp, kiểm soát nhiệt độ và độ ẩm trong phòng thật hoàn hảo, làm người ta vừa bước vào đã bị không khí lạnh lẽo này cuốn trôi.

Cho dù nhắm mắt lại, cô cũng có thể cảm nhận được căn phòng gần trăm mét vuông này, hào phóng mua hai tầng cao nhất, sau đó thiết kế lại từ đầu, tính tình của người đàn ông đó quả vẫn như cũ, thích đứng trên người khác một cái đầu

Tổng cộng có bốn phòng hai sảnh, một nhà bếp và hai phòng tắm, vừa tiện lợi lại vừa gọn gàng kiểu Mĩ. Căn phòng này lớn, lại có rất nhiều đồ nội thất mắc tiền, thứ nào cũng là cao cấp nhất, cũng giống như người đó vậy, không bao giờ nói một câu dư thừa, nhìn căn phòng này thiết kế thế nào có thể biết được tính cách của người đàn ông đó, xem ra câu này đúng được bảy phần.

Điều khiển từ xa được đặt trên ghế, chỉ cần nhấn một cái, hai bên rèm cửa khổng lồ sẽ dễ dàng mở ra. Cảnh đêm Đài Bắc rực rỡ ánh đèn lập tức nhảy vào mắt, mưa bụi lất phất tựa như một giấc mộng, lại giống như một hộp châu báu bị vỡ vụn, hiện lên những tia sáng chớp lóe, vừa đẹp lại vừa bắt mắt.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, vẫn rất yên ắng, xem ra anh chưa về thật.

Nhẹ nhàng thở dài, đến trước tủ treo quần áo làm từ gỗ thô tinh tế, cô vừa chạm tay, cánh cửa bóng loáng kia đã trượt ra, quả thật tủ treo quần áo này rất lớn, nhưng trong một căn phòng rộng gần năm mươi mét vuông, để một cái tủ treo quần áo lớn như vậy cũng không thể gọi là khoa trương được.

Lấy quần áo ra, cô bước vào phòng tắm xa hoa để tắm rửa. Cho dù bồn tắm lớn kia vừa thoải mái lại vừa hấp dẫn nhưng trong hai năm qua, cô chưa từng ngâm mình trong đó lần nào, một lần cũng không.

Mặc quần áo mềm mại thư thích ở nhà, cô tùy ý xoa xoa tóc bằng khăn lông, cảm giác đói bụng tràn đến mới chịu bước ra ngoài chuẩn bị thức ăn.

Trong tủ lạnh có rất nhiều thức ăn ngon, thậm chí còn có thể mở một siêu thị nhỏ, nhét nhiều đồ ăn vào tủ lạnh như vậy, sợ rằng cũng chỉ có người đó mới làm được.

Trong tủ lạnh đầy là thịt, cô tìm mãi mới thấy rau dưa xanh biếc, anh ta không có ở nhà, vậy thì cứ làm những món ăn gia đình đơn giản đi, dù sao anh ta cũng không có ở đây.

Phòng bếp này cũng được thiết kế giống như hai căn phòng trước đó, vẫn tiện lợi và ngắn gọn kiểu Mĩ, muốn lấy thứ gì ở chỗ nào, cô nhắm mắt cũng biết được, ai bảo trong hai năm qua, phòng bếp này chỉ có một mình cô sử dụng, không muốn thân thuộc với nơi này như vậy, nhưng thói quen quả là một thứ đáng sợ.

Âm nhạc như nước chảy vang lên trong căn nhà, Cô rất thích nhạc nhẹ, trong một đêm mưa mà có thể có được âm nhạc dịu nhẹ làm bạn, mọi phiền não và u sầu dường như đều biến mất cả.

Rau dưa xanh biếc ngâm nước xong, lộ ra vẻ xanh xanh sống động, ngay cả loại rau cỏ bình thường nhất cũng cao quý đến mức làm người ta chần chừ, đừng nói là các loại thịt trong tủ lạnh kia, tất cả đều là những loại thức ăn nhập từ nước ngoài về, sự kén chọn của anh đã soi mói đến mức làm người ta tức giận rồi.

Chỉ cần một chút rau cỏ rồi thịt băm, thêm chén cơm màu trắng thơm phưng phức, bữa cơm tối của cô đã được giải quyết rồi.

Vừa định lấy cơm ra từ trong nồi, một bàn tay to lạng lẽ quần lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

5. Chương 5

Chương 4.1

Edit: Tia

“A!” Hành động không hề báo trước làm cô hoảng hồn giật mình, cái chén trong tay suýt nữa đã rơi xuống, cả người cô cứng ngắc, muốn giãy dụa nhưng hơi thở nam tính quen thuộc xộc vào chóp mũi, làm cho thân thể đang khấn trương trong nháy mắt thanh tĩnh lại.

Là anh, anh đã trở về. Không âm thanh rằng, cũng không hề báo trước, anh trực tiếp ôm cô vào lòng, nhất định vừa rồi cô nấu ăn quá chuyên tâm, âm nhạc trong phòng lại được bật to nên cô không hề hay biết anh đã về, nhưng tại sao anh lại trở về chứ?

Hơi thở nam tính phả vào cổ cô, đôi môi vuốt ve da thịt, “Tắm rửa rồi à?” Cả người đều là mùi thơm của cô, làm anh muốn ngừng mà không được.

Cắn răng kìm nén rên rỉ, đầu lưỡi nóng ướt của anh lướt qua lướt lại cổ cô, khẽ liếm nó, làm cho da thịt nhạy cảm của cô nóng rực lên.

Từ phía sau, anh kéo thân thể mềm mại của cô vào lòng, bàn tay lên vào dưới áo, trực tiếp khoác lên bầu vú đầy đặn của cô, “Tiểu yêu tinh, thậm chí còn không mặc áo lót.” Bàn tay hoàn toàn nắm chặt, xoa xoa da thịt trắng nõn, “Có phải đang đợi anh không?”

“A... Không có... Không có...” Tay của anh đang có ý làm chuyện xấu! Bàn tay đó nắm lấy bầu vú cô, làm cô cảm giác, nó vừa rướng cao lên đã bị nhấn xuống, vừa rồi tắm xong, cô muốn thoải mái nên không mặc nội y, cô căn bản không ngờ hôm nay anh sẽ về, rõ ràng thư ký Hứa không hề nói cho cô biết.

“Lừa gạt.” Lắm bầm, không có áo lót làm chướng ngại vật, anh dễ dàng cướp lấy, bàn tay anh cọ xát bầu vú đầy đặn, cảm xúc đầy đà làm khoe miệng anh giơ lên độ cung hài lòng, nâng bầu vú bầu bĩnh lên, anh yêu thích viên ngọc nhỏ kia không buông tay.

Bàn tay anh tựa như dòng điện mấy triệu V vậy, khi anh vuốt ve, cả người cô bủn rủn bất lực, chỉ đành hàng phục vào lòng anh, đôi mắt long lanh buông xuống, vừa lúc nhìn thấy đôi tay anh đang tùy ý đùa giỡn trong áo, tay khác lại thăm dò, nương theo đường cong lưng linh dò xuống bụng dưới của cô, vén quần lót lên, anh thuần thục môn trốn bộ lông tựa như tơ lụa kia.

“A...” Cảm giác thật mãnh liệt, cô không ngăn được tiếng rên rỉ xinh đẹp vang lên khắp phòng, vừa non vừa mềm, trái tim của người đàn ông kia chợt rung động, bàn tay càng thêm kịch liệt vuốt ve.

Dùng sức xoa lấy đỉnh cao nhất, khẽ kéo lên phía trước, dường như không hài lòng với vật đã rướng cao lên kia, không muốn để cho nó vui vẻ, để anh có thể tiếp tục khi dễ, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng càng ngày càng nặng.

“Từ bỏ... A...” Cảm giác kích thích mãnh liệt truyền đến từ dưới bụng, khoái cảm này làm cho chân cô không đứng vững, nếu không nhờ cánh tay anh đang đỡ lấy cả thân thể cô, chỉ sợ bây giờ cô đã nằm úp sấp lên bồn rửa rồi.

Nóng giữa thon dài đột nhiên đâm thẳng vào trong nụ hoa đầy đặn của cô, làm cô kêu đau.

“Em ướt rồi đúng không?” Âm thanh trầm thấp, mang theo một chút hứng thú và cười cợt.

“A ...” Thẹn thùng cắn môi, cô cũng đâu có muốn, nhưng thân thể này đã sớm thân thuộc với những hành động tán tỉnh của anh, cho dù trong lòng cảm thấy mất mặt biết bao nhiêu, nhưng thân thể cô vẫn có phản ứng mãnh liệt với sự vuốt ve, trêu chọc của, mà phản ứng này, đang từng giọt từng giọt, chảy vào trong tay anh.

Xa cách mười lăm ngày đã làm anh mất cả kiên nhẫn, dò mò thấy thân thể cô đã động tình, anh rút ngón tay từ trong nụ hoa ra, chất lỏng trong lòng bàn tay thật ngọt ngào, vừa sáng lại vừa nhiều.

Con người trong trẻo hiện lên một chút phức tạp, nhìn cô, nhìn chăm chăm vào gương mặt mềm mại dịu dàng thanh tú kia, anh dời tay đến gần môi mình, nhẹ nhàng liếm láp cái ngọt tuyệt mỹ nơi đầu ngón tay kia.

Tim cô đập càng lúc càng nhanh, hơi thở đã sớm loạn xạ mất. Gương mặt cô ửng hồng không sót một nơi nào, anh ta ... sao anh ta lại có thể làm vậy? Con người sắc bén vẫn nhìn chăm chăm cô, còn ăn “cái kia” của cô trước mặt cô, tà mị mà cũng gợi cảm, làm cho tất cả máu trong người cô như nghịch chuyển, chạy ngược trở về não vậy.

“Để anh nhìn em thật kỹ nào.” Tiếng nói nam tính trầm thấp, giống như những âm điệu từ cây đàn vi-ô-lon, vừa từ tính lại vừa nguy hiểm, làm cho người nghe cảm thấy như bị một chấn động lớn.

Ý của anh cô hiểu rất rõ, cô cũng không hề phản kháng, sau vô số lần bị dạy dỗ, cô biết rõ phản kháng sẽ có hậu quả gì. Tay cô run rẩy, mở từng nút, từng nút sơ mi một. Da thịt trắng nõn từ từ hiện lên trong đôi con ngươi của anh, dưới ánh đèn sáng ngời, nó lại như những viên trân châu sáng chói, phát ra từng tia sáng xinh đẹp.

“Em biết mà, sự kiên nhẫn của anh có hạn.” Anh nhẹ giọng bên tai cô, tuy ôn nhu nhưng lại làm cô thấy lạnh lẽo vô cùng.

Nhắc đôi mắt lên, cô lại chìm trong cặp mắt sâu thâm thúy đó, đôi mắt kia, thần bí lại thích tỏ vẻ như không có chuyện gì, ở cạnh anh lâu ngày, cô chưa từng thấy một chút phản ứng nào từ anh, trừ ...

Dưới ánh mắt có tính cưỡng bức này, tốc độ của cô đành tăng nhanh, chỉ chớp lát sau, thân thể nữ tính tuyệt mỹ hoàn toàn lồ lộ trước mặt anh, đôi vai nuột nà, bầu vú đầy đặn, vòng eo thon mịn và hai chân thon dài, thân hình của cô tuyệt đối có thể làm cho bất kỳ người đàn ông nào có ham muốn với cô.

Dĩ nhiên, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội đó, kéo thân thể mềm mại của cô vào, ôm cô ngồi lên bồn rửa bằng đá cẩm thạch sạch sẽ, hôn lên đôi môi sắc sảo kia.

“A...” Nụ hôn của anh từ lúc bắt đầu đã nói rõ cho cô biết, anh là một người đàn ông bá đạo, quen nắm tất cả mọi thứ trong tay. Nụ hôn này, trừ Bách Lăng Phong anh ra, không còn ai có thể có được.

Thân thể cao lớn chen chúc vào giữa hai chân cô, một tay vuốt ve cánh hoa nửa ẩn nửa hiện, một tay kéo khóa kéo của chiếc quần dài xuống, thả tự do cho dục vọng khổng lồ kia.

Đã rất quen thuộc với thân thể của cô, cánh tay đang càn rỡ ở nhũ hoa trượt xuống, nhờ có chất lỏng dồi dào, anh đi vào giữa đôi chân tuyệt đẹp kia.

“A... Đau ...” Đôi mi thanh tú nhíu lại, chỗ kín bị nới mạnh ra làm cô đau, của anh quá lớn, lần nào cũng rất khó khăn để quen được nó, huống chi lần anh không có kiên nhẫn..

“Chỉ mấy ngày không làm thôi mà em đã chửi vậy sao.” Anh than thở bên tai cô, thể công mạnh mẽ tạm dừng lại, từng chút từng chút cắm vào thân thể cô, lúc trước anh đã nhẫn nại lắm rồi, chậm rãi dụ dỗ cô, mới có thể hoàn toàn nới lỏng cô ra, nhưng lần này anh đợi không kịp.

Nếu không phải đã quá hiểu anh, nghe thấy mùi vị cứng chùi từ trong giọng nói của anh, cô nhất định sẽ nghĩ rằng anh yêu cô. Giọng nói của anh cứ như không còn cách nào với cô, rất bắt mắt dĩ vãng, nhưng cô là một người vô cùng hiểu rõ anh, nhưng cho dù rất hiểu rõ, trái tim cô cũng khó tránh đập lệch nhịp.

“Đau!” Không thoải mái bám vào nền đất lạnh phía dưới, cảm giác chỗ kín của mình bị nới lỏng ra một cách mạnh mẽ, dục vọng vừa mạnh mẽ vừa cứng rắn của người đàn ông đang chôn sâu vào cô, cảm giác tồn tại vô cùng mãnh liệt.

Anh trực tiếp đâm vào chỗ sâu nhất của cô, cảm giác được cô bao bọc lấy thật tốt, làm anh không còn kiên nhẫn đợi cô thích ứng nữa, anh chuẩn bị đứng thẳng lên trước hai chân đang mở rộng của cô.

“A... Chậm... Chậm một chút...” Không thích ứng được với tốc độ chết người này, cảm giác đau đớn xen lẫn với khoái cảm làm cô như muốn bất tỉnh, nhưng thân thể lại truyền đến một cảm giác sung sướng, từ cơ thể của cô, chảy ra một dòng xuân dịch, nụ hoa co giật lại.

Sao mà chậm được? Lại càng mở rộng chân cô ra, tạo điều kiện cho sự xâm nhập của mình, động tác kịch liệt làm cho chất lỏng màu trắng tuôn ra như suối, chảy xuống cả nền bàn màu đen.

“A ~” Cô cắn môi, không muốn rên rỉ nhưng khoái cảm này quá mạnh mẽ, làm cô nhẫn nại thật là khổ cực, anh lại quá cuồng mãnh, làm cô cảm thấy không tiêu nổi.

Bầu ngực cô lắc lên lắc xuống theo từng động tác của anh, anh dùng sức vuốt ve, để lại một vết bầm tím trên làn da trắng của cô, phía dưới giao hợp truyền đến từng tiếng nước chảy vang dội, từng phát từng phát, đập thẳng vào màng nhĩ của bọn họ.

Đôi chân thon dài xinh đẹp bị anh đặt lên vai, giúp anh dễ dàng tìm thấy con đường chạy nước rút, cơ thể của cô không chịu nổi sự hấp dẫn của anh, làm cho anh đưa vào lại không nỡ rút ra, chỉ muốn vĩnh viễn vùi sâu trong thân thể cô, không bao giờ ... tách ra nữa.

“Để anh nghe thấy giọng nói của em.” Giơ cằm cô lên, anh ngắm đôi mắt trong suốt kia, cảm thấy không vui vì không thấy được dung nhan trong lúc ân ái của cô.

Muốn giấu đi gương mặt ngu ngốc của mình trong lúc kích tình, lại bị anh cưỡng chế giơ lên, cô không tránh khỏi, đành ngẩng đầu nhìn ngắm con người đen của anh.

Cô có thể hình ảnh của mình trong con người đen đó, gương mặt cô bị tình dục bao phủ, cả hai người đều chìm trong đam mê, cả niềm vui và cả đau khổ.

Ánh mắt của anh thật âm u, thật khó để hiểu rõ, không hiểu vì sao, trong lúc ân ái thế này mà cô vẫn còn nhớ đến một câu mà cô đã nghe được, một câu miêu tả ánh mắt của anh : “Ánh mắt của anh có thể nhìn thấy toàn bộ thế giới.”

Đêm khuya tối như mực, sau cơn mưa, bầu trời trở nên tăm tối, vì Đài Bắc là một nơi dân cư đông đúc, nhà cao tầng rất nhiều nên không thể nhìn thấy được những chấm ngôi sao nhỏ trên bầu trời đen này.

Đôi mắt của Bách Lăng Phong còn thâm thúy, còn sáng ngời hơn cả những vì sao, anh suy nghĩ sâu xa, nhìn về cô gái kích tình đến mức ngủ say bên cạnh.

Không hiểu vì sao, trong đầu anh đột nhiên hiện về những hình ảnh của cô hai năm trước, khi ấy, cô đứng trong phòng làm việc của anh nói, “Hạ Di Hàng tôi không làm tình nhân, chỉ làm bạn gái.”

Bàn tay nam tính mơn trớn mái tóc dài đen nhánh của cô, “Hạ Di Hàng, rốt cuộc em là một người đàn bà như thế nào?” Ngón tay của anh nhẹ nhàng lách qua những lọn tóc, mềm mại tựa như tơ lụa vậy.

Anh tiện tay chỉnh sửa chiếc áo ngủ màu đen lại cho chỉnh tề, đứng dậy từ trên chiếc giường lớn mềm mại, anh đi đến bức tường bằng thủy tinh, nhìn cảnh đêm huy hoàng bên dưới, tâm tư thâm trầm.

Dường như cô không phải dịu dàng hay chăm sóc người ta như vẻ bề ngoài, từ khi cô đồng ý điều kiện của anh, anh đã phát hiện ra.

“Tôi không cần nhà của anh, không cần xe của anh, những thứ mà tình nhân có, tôi đều không muốn.” Nụ cười của cô dịu dàng như nước, “Anh có thể có được tôi, nhưng tôi không làm tình nhân. Chỉ làm bạn gái, không cần nói với người ngoài, chỉ cần tôi và anh hiểu là được.”

Nghe qua thì cứ như anh đã chiếm được tiện nghi, không cần dùng một số tiền lớn mà vẫn có được cô. Điều này tốt hơn nhiều so với dự liệu ban đầu của anh, đối với một thương nhân thành công mà nói, những chuyện như thế này anh làm sao mà không đồng ý?

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi biết, dù có trốn thế nào đi nữa cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh, nhưng làm tình nhân thì tôi không muốn, cứ coi như an ủi tôi một chút, được không?” Ánh mắt của cô dịu dàng lại chân thành; lời của cô lại rất hợp tình hợp lý, nhưng tại sao, anh lại cảm thấy có chỗ bất bình thường chứ?

“Đây là điều kiện duy nhất của tôi, anh có thể chấp nhận không?” Giây phút đó, anh phát hiện mình không cách nào từ chối được. Mặc dù không còn như dự định ban đầu nhưng kết quả vẫn giống nhau, nhìn vẻ mặt điềm tĩnh cùng nụ cười thanh nhã của cô, điều bất thường kia anh cũng bỏ quên, sáng khoái đồng ý với cô.

Nhưng những thứ nên cho Bách Lăng Phong anh cũng không keo kiệt, các căn hộ mang tên cô, những chiếc xe thể thao hàng hiệu, nhưng từ hai năm trước vẫn được đặt mãi trong ga ra này, chưa từng được sử dụng đến.

Những số tiền được gửi vào sổ tiết kiệm của cô, cô cũng không thấy nó có gì quá đáng, dục vọng về vật chất của cô thật ít ỏi, cô không lấy tiền thì lấy gì đây? Lạnh lùng hừ, mặc kệ cô như thế nào, khi còn anh ở đây, sẽ không ai có thể chiếm được cô.

Chương 4.2

Edit: Tia

Mà anh dĩ nhiên cũng sẽ không khách sáo, đêm hôm đó, anh đưa cô lên giường, không ngoài ý muốn, cô vẫn là xử nữ.

Ấn ký đỏ tươi, thân thể phát run, đôi môi tái nhợt nhưng không hề làm anh cảm thấy thương tiếc, nhìn vết đỏ trên giường, anh lại càng bị nó kích thích đến dã man. Đàn ông thôi, suy cho cùng cũng là một động vật chưa được tiến hóa oàn toàn, máu của xử nữ, lại càng làm cho thú tính của bọn họ được kích lên.

Anh vẫn nhớ rõ, kết thúc rồi, cô không khóc sụt sùi như những cô gái khác, cô chỉ lẳng lặng tựa vào ngực anh, yêu cầu anh ôm cô, đừng buông cô ra.

Yêu cầu này dĩ nhiên làm anh rất thích ý, kết quả, anh không chỉ ôm chặt cô, mà còn nếm được vị ngọt của cô, đúng vậy, ngọt không gì sánh bằng. Thân thể của cô giống hệt như anh tưởng tượng vậy, không, còn tốt hơn cả anh tưởng tượng, vừa ngọt vừa mềm, cảm giác ôm cô thật tốt đẹp, làm anh muốn ngừng mà không được.

Mà cảm xúc này đã kéo dài ròng rã hai năm, đốt một điếu thuốc, anh hít một hơi thật sâu, một vòng khói nhạt nhẹ phiêu tán trong không khí.

Di động trong túi áo rung động, anh đón lên nghe, “Bách Lăng Phong.”

“Ừ, tài liệu bên Anh cô cứ chuyển cho tôi xử lý, còn nữa ...”

Trong giọng nói của anh, Hạ Di Hàng đột nhiên tỉnh lại, thân thể vẫn đau đớn như bình thường, làm cho cô hồi tưởng lại kích tình kịch liệt ban nãy. Lúc trước, sau khi làm xong ở phòng bếp, cô lại bị ôm vào phòng, cùng anh tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại từ phòng tắm trở về phòng ngủ.

Thể lực của anh đúng là tốt đến chết người, đặc biệt là khi chia tay nhau vài ngày, anh lại cùng cô lăn lộn trên giường mấy lần, lần này, anh nhẹ nhàng bỏ qua cho cô, lại làm cô cảm thấy bất an vô cùng.

Ôm lấy chiếc mềm tơ, chậm rãi ngồi dậy, nhiệt độ trong chăn của anh đã biến mất, không được anh ôm, cô lại cảm thấy thật lạnh lẽo, xem ra thói quen của phụ nữ thật đáng sợ, khổ sở cười một tiếng, ngược mắt tìm kiếm bóng dáng cao lớn của anh, cô ngây ngốc nhìn anh cầm điện thoại nói chuyện, cảm giác như mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay anh, sợ rằng cho dù thế giới này có sụp đổ, anh cũng không hề run sợ?

Ưu tú như vậy, tuấn mỹ như vậy, làm sao anh có thể coi trọng cô được chứ? Đây là nghi vấn từ đáy lòng cô. Trên đời này, những người đẹp trai có rất nhiều; những người có tiền cũng có rất nhiều; vừa có tiền vừa đẹp trai cũng không ít, nhưng những người có khí chất cao quý tự trong cốt lõi như anh lại khác hẳn, dường như chỉ cần nhấc tay cũng có thể tản ra một mùi lực đặc biệt đáng sợ. Loại đàn ông này, ngàn lần vạn lần cũng không được yêu.

Vô số lần thầm cảnh cáo mình. Cô đẩy cái chăn trên người ra, đi đến cạnh anh.

“Loại thuốc đó chỉ mới nghiên cứu xong, tạm thời đừng đưa ra thị trường vội, phải thí nghiệm thêm vài lần nữa ...” Nhàn nhạt nhìn cô, không để ý đến, tiếp tục cuộc nói chuyện của mình.

Cô dùng chân vây người lại, dựa vào trong ngực anh, nghe thấy một mùi khói nhàn nhạt, aizzz, anh lại hút thuốc lá.

Nhấn phím kết thúc cuộc gọi, anh tiếp tục gọi một cuộc điện thoại khác, trong lúc chờ đợi người kia nhận điện, cô ngẩng đầu, “Có đói bụng không, em đi làm đồ ăn khuya nhé?”

Anh không để ý đến cô, đợi điện thoại được nhận rồi trực tiếp nói, “Thư ký Hứa, tôi muốn tờ fax từ New York phải được chuyển sang ngay chiều nay ...”

Ở cùng hai năm, đối với anh mà nói, cô hiểu rõ vô cùng, không cần nói cô cũng hiểu ý anh, cô đứng dậy, chuẩn bị đồ ăn khuya.

Không hài lòng thấy thân thể mềm mại trong ngực đột nhiên mất đi, anh kéo tay cô lại, nhanh chóng in lên môi cô một nụ hôn, sau đó mới buông ra, “Đúng vậy, ngày mai cô vào công ty lập tức copy mười lăm tờ cho tôi...”

Che đôi môi bị anh hôn lại, hai gò má ửng hồng, cô thật vô dụng, chỉ là một nụ hôn mà thôi, cô còn cảm thấy tim mình đập nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô như vậy thì nên làm sao mới tốt?

Bây giờ đã gần nửa đêm, không cần thiết phải làm một bữa ăn long trọng gì cả, Hạ Di Hàng chỉ nấu hai tô mì, đặt lên chiếc bàn nhỏ trong phòng khách.

Rau dưa màu xanh biếc, con tôm xinh đẹp, mì cùng nước canh chính là bữa ăn khuya của bọn họ. Sở thích ăn hải sản của anh cô hiểu rất rõ ràng, nếu chỉ tùy tiện làm rau dưa thịt băm, sợ rằng anh sẽ trực tiếp lật bàn cho cô xem, vậy nên dưới tình huống bắt buộc, cô đành làm món mì tôm đơn giản này vậy.

Anh đi ra từ phòng ngủ, ngồi xuống trước bàn ăn, cô nhanh chóng đưa cho anh hai chiếc đĩa sạch sẽ.

“Tại sao lại có rau chân vịt?” Quảng chiếc đĩa đi, lông mi nhú lại, lão Đại mất hứng.

Thầm thở dài trong lòng, người đàn ông này, càng hiểu rõ anh thì càng phát hiện, ngoại trừ vẻ ngoài lãnh đạm của anh, thì ra anh cũng có một mặt đáng yêu, soi mới thức ăn đến mức làm người ta phát điên, nhất là khi anh phát hiện những thứ mình không thích ăn. Nhưng chẳng lẽ rau chân vịt cũng xếp vào ba món ghét sao ?

Cô thầm nghĩ trong lòng, hôm nay cô cũng có ý xấu, cố ý bỏ rau chân vịt vào, trước kia, cô luôn nghĩ mọi cách, giấu rau chân vịt đi để anh không phát hiện được, thì ra thói quen xấu này của cô vẫn không hề thay đổi. Chỉ cần anh làm cô không vui, cô nhất định sẽ dùng những món anh ghét để trừng phạt anh, ai bảo anh xấu xa, cô đang đói bụng mà còn bắt cô quay cuồng trên giường cùng anh, thể lực tiêu hao vô cùng.

Nghĩ tới đây, gương mặt cô ửng đỏ, hôm nay thời gian có hạn, cô không thể nhanh chóng giấu rau chân vịt đi được, lại thêm một chút cố ý, khi cô đưa thức ăn lên bàn đã sớm dự liệu được, anh sẽ nổi giận.

“Em chỉ bỏ vào một chút thôi, thỉnh thoảng ăn rau chân vịt rất tốt cho sức khỏe.” Nụ cười của cô vừa ngọt vừa dịu dàng

Hận nhất là người ta kêu anh ăn những món anh ghét. Thấy đã phiền chán rồi, cười ngọt mảy cũng vô dụng, Bách Lăng Phong lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi điện thoại.

“Anh làm gì vậy?” Không hiểu anh định làm gì, theo lý thuyết mà nói, công sự của anh đã được giải quyết hết rồi nha.

“Kêu thức ăn đến.” Lại còn do đầu bếp chính của khách sạn năm sao làm, bảo đảm sẽ không có món anh ghét xuất hiện,”Hứa Mạn Tuyết, cô lập tức...” Lời còn chưa dứt, điện thoại di động đã bị giật mất, cô nhấn tắt.

Nhướng mày, nhìn cô gái đột nhiên lớn gan này, anh không hề tức giận.

Gương mặt Hạ Di Hàng tuy bình tĩnh nhưng trong lòng không khỏi than thở, thật không hiểu sao cô lại phiền đến vậy. Anh không thích ăn rau chân vịt thì cứ lấy ra là được rồi, tại sao cứ nhất định muốn anh ăn chứ ? Trừ một chút tâm tư muốn trêu chọc anh, những điều khác

Kén ăn hay không kén ăn là chuyện của anh, thân thể có tốt hay không cũng là chuyện của anh, có quan hệ gì đến cô mà cô phải quan tâm đến anh chứ?

Nhưng cô lại muốn anh ăn những món ăn cô chuẩn bị vì anh, cảm giác này làm cho cô trở nên lớn gan, cúi người xuống, gương mặt đỏ như lòng đỏ trứng, cô nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai anh, nói một câu nói.

Trông mắt thâm thúy của anh lóe lên một cái, trong mắt xuất hiện hứng thú , không nói một câu nhìn cô.

Ánh mắt của anh quá sắc bén, quá nóng bỏng, làm cô không cách nào chống đỡ được, không dám nhìn anh, tại sao anh lại không nói gì? Có phải anh cảm thấy cô quá ... Trời ạ, hôm nay cô bị gì vậy, sao lại đề xuất một ý kiến như thế chứ ?

Cô gái này, nếu cứ tiếp tục ửng đỏ nữa thì sợ rằng con tôm trong tô mì cũng không bằng.Bách Lăng Phong nhìn cô chăm chăm, càng nhìn lại càng thấy cô không đơn giản như lúc ban đầu, giống như càng ở gần cô lại càng cảm thấy được những điều thú vị từ cô, và dường như anh không hề chán ghét điều đó.

Rốt cuộc anh muốn nhìn bao lâu nữa? Đầu của Hạ Di Hàng cô sắp cúi thấp đến xuống đất rồi, đáng chết, cô thật sự biến thành người xấu rồi, nói những câu như vậy với anh, dựa vào tính tình của anh nhất định sẽ mặc kệ cô, anh ...

“Để em bưng vào vậy.” Nhiệt độ trên mặt làm cô không dám ngẩng đầu lên, có lẽ do đầu óc của cô không được rõ ràng lắm, thậm chí còn nghĩ anh sẽ vì một câu nói của cô mà thay đổi thói quen, ngây thơ, thật là ngây thơ, tốt nhất là nên thức thời trước khi anh mở miệng từ chối cô

“Bưng đi thì anh làm sao ăn đây?” Âm thanh của người đàn ông vang lên, ngay cả tiếng bát đĩa cũng chậm chậm vang lên.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn người đàn ông bắt đầu ăn, ngay cả rau chân vịt ghét nhất cũng đưa vào miệng.

Anh ...

“Mau ăn đi, anh đang đợi em thực hiện lời hứa đấy.” Nhìn cô gái đang sững sốt đến mức cứng người, Bách Lăng Phong điềm nhiên thưởng thức tay nghề của cô, đúng là ngày càng tiến bộ, chết tiệt, nếu không có mùi của rau chân vịt thì càng tốt hơn.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện sau đó, rau chân vịt khó ăn nhất cũng không còn đáng ghét nữa.

—————Chương 5.1

Sưu tầm

Sáng thứ bảy, do trận mưa hôm qua mà vừa sáng sớm, hơi lạnh đã tràn vào, hợp với ánh mặt trời chan hòa, làm cho căn phòng trở nên ấm áp vô cùng.

Treo chắn, quần áo lên phơi nắng, Hạ Di Hàng vỗ về cái eo đau nhức, nhìn quần áo được giặt giũ sạch sẽ treo dưới ánh mặt trời, cô bỗng có một cảm giác thỏa mãn.

Tuy Bách Lăng Phong thường nhờ người ta đến đây dọn dẹp theo định kỳ, nhưng từ nhỏ cô đã thích làm việc nhà, mỗi lần thấy căn phòng bữa bộn được dọn dẹp sạch sẽ, cô lại cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Có lẽ nên gọi là tự ngược, cô thầm nghĩ. Rõ ràng không cần cô động tay động chân, lại cố tình làm mình mệt mỏi gần chết, không phải tự ngược thì là gì ?

Cầm điện thoại di động lên, gần mười giờ, cũng vừa lúc, cô quay người đi vào trong thang máy, đi qua phòng khách được cô quét dọn sạch sẽ, không còn một hạt bụi, cô đi vào phòng sách.

Nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa bằng gỗ dày, được chấp nhận rồi, cô mới đẩy cửa vào.

Bách Lăng Phong đang xem một đồng văn kiện dày, đó là những tài liệu mà sáng nay Hứa Mạn Tuyết vừa mang đến, lúc ấy, cô còn đang mơ mơ màng màng ngủ, ngay cả tiếng chuông cửa cũng không đánh thức cô được.

Thấy thân thể mảnh khảnh của cô, anh đặt văn kiện xuống, dựa vào ghế nhướng mày nhìn cô.

Cô gái này, luôn hiểu rõ phận sự của mình, chỉ cần hai người tách ra, cô sẽ không quấy rầy đến công việc của anh. Hai năm qua, hôm nay là lần đầu tiên.

Ánh mắt đánh giá dán chặt vào áo lông của cô, một chiếc áo màu đen dài, bị chiếc áo lông kia bao trọn ngực, anh nhìn hồi lâu rồi chuyển sang môi cô.

Cô có đôi môi rất đẹp, rất hoàn mỹ, độ dày vừa phải, độ cong ưu mỹ, là hình tiêu chuẩn, cho người ta vừa nhìn thấy đã muốn hơn, mà đôi môi này tối hôm qua ...

Tròng mắt đen bóng nhớ đến kích tình tối qua, trở nên càng thâm thúy hơn, đúng là rất đáng để hưởng thụ. Môi của cô, có tư vị rất tuyệt đẹp.

Anh ta đang nhìn cái gì ? Hạ Di Hàng vừa đi đến, đã bị ánh mắt nóng bỏng của anh khóa chặt, chỉ biết đỏ mặt, nói không nên lời.

Đúng là! Ở cùng hai năm, mặc dù thời gian ở cùng nhau không nhiều lắm, chỉ là những ngày cuối tuần, nhưng cô có cần đỏ mặt dưới ánh mắt chăm chú này của anh không?

Mãi cho đến khi phát hiện, ánh mắt của anh vẫn lưu luyến tại bờ môi của cô, khuôn mặt cô càng ửng hồng, tựa như trái cà chua vậy, tên đàn ông này, nhất định đang nghĩ đến chuyện hôm qua!

6. Chương 6

Cô vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng anh. Nhớ lại sự phóng đảng tối qua, làn da non mịn của cô nóng bừng như thể bị thiêu cháy vậy.

Cho dù ... cho dù tối qua là đêm đầu tiên anh trở về từ Mỹ, hai người đã không gặp nhau gần nửa tháng, nhưng cô có cần bạo gan đến vậy không ? Chỉ vì muốn anh ăn rau chân vịt thôi, thậm chí ... thậm chí còn làm chuyện đó với anh.

Trời ạ! Trong lòng thầm rên rỉ, thật là, bảo cô làm sao mà nhìn anh đây ?

Hơn nữa, sau đó anh ta như nổi điên, đề cô lên giường, giằng co cả buổi tối, hại cô đau nhức cả người, đứng lên cũng không thẳng người được.

—Em đang suy nghĩ điều gì vậy?” Nhìn thấy gương mặt cô chuyển từ hồng sang đỏ, đỏ sang trắng, anh hứng thú hỏi.

Tên khôn khéo này chẳng lẽ không biết cô đang suy nghĩ cái gì sao? Nhất định là anh ta cố ý hỏi như vậy, làm cho cô thấy thất thố.

Hạ Di Hàng cố gắng khắc chế mình, không chế gương mặt mình không hồng hơn nữa, nhưng đúng là rất khó. Cuối cùng, mặc dù gương mặt vẫn ửng hồng, nhưng giọng nói của cô lại không hề run rẩy, bình tĩnh như thường nói: —Em có chuyện muốn nói với anh.”

—Nói đi, anh nghe.” Cô gái này đúng là có bản lĩnh, anh khẽ cong môi lên, đóng laptop lại, thứ bảy là ngày nghỉ ngơi cho chứng khoán toàn cầu, nhưng anh không ở không như vậy.

—Em muốn ra ngoài đi dạo với anh.” Khó khi thời tiết tốt như thế này, cô muốn đi dạo một chút, ngắm cây, ngắm hoa, thả lỏng mình sau những giờ làm việc căng thẳng.

—Vây thì đi đi.”

—Ừ.” Anh dễ dàng chấp nhận như vậy làm cô cảm thấy không quen.

Nhưng người đàn ông này hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt cô, lấy điện thoại ra, nhấn từng phím..

Hạ Di Hàng ầm ức nhìn chiếc điện thoại kia, lúc này anh cũng có nó, để ra lệnh cho người khác. Nhiều chức năng thì sao, đẹp thì sao, cũng đâu thể làm cơm ăn được.

“Cơm trưa em không làm đâu, anh tự mình lo đi.” Tức giận nói, cô chuẩn bị xoay người bỏ đi, hừ, tốt nhất là để cái điện thoại nấu cơm cho anh, nếu như nó có thể nghe được lời nói của anh.

“Hứa Mạn Tuyết, bữa tiệc tối nay hủy bỏ giùm tôi.” Âm thanh của người nào đó làm cô ngừng bước lại.

“Còn nữa, lịch trình ngày mai cũng hủy bỏ.”

Anh ta có ý gì

“Đó là chuyện của cô, không liên quan đến tôi, hai ngày này, không được làm phiền tôi.” Trực tiếp nhấn phím kết thúc, anh tuyên bố, cuộc gọi này đã thực hiện xong.

“À, cái đó ...” Nhìn anh đứng dậy, cô bỗng trở nên hồ đồ. Hàng lông mi tiêu chuẩn của anh xuất hiện trước mắt cô, “Anh nói, đi một chút cũng không sao.” Ý của anh cô rất rõ ràng, hủy bữa tiệc rồi hủy lịch trình, tất cả đều liên quan đến cô, nhưng cô không gánh nổi trách nhiệm này.

“Nếu trong mười phút mà em không chuẩn bị xong thì chuẩn bị nằm trên giường cả ngày với anh đi.”

—Hả?”

“Em còn 9 phút 50 giây!”

Cho dù trong lòng cảm thấy rất bất mãn, rất ầm ức, nhưng Hạ Di Hàng vẫn ngoan ngoãn đi thay quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài. Bởi vì cô biết, người đàn ông này nói gì là làm nấy, không hề để ý đến ý kiến của người khác.

Hơn nữa cô rất nghi ngờ, thay vì đi ra ngoài cùng cô, có phải anh lại càng muốn hưởng thụ một ngày trên giường cùng cô không ?

Kết quả, cái anh gọi là đi một chút, thậm chí còn mang cô đến Nhật Bản, lần này đi, khoảng cách quả nhiên không gần.

Cô vốn chỉ định tản bộ dưới công viên, căn bản không hề nghĩ người đàn ông này sẽ đưa cô lên phi cơ, đi sang Nhật Bản, chẳng lẽ quan niệm về “đi dạo” của người có tiền khác với người bình thường đến thế sao?

Trong tiếng kháng nghị của cô, anh chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn cô , “Anh không có hứng thú với việc phải chen tới chen lui với người ta.”

Được rồi, ở Đài Loan, hơn nữa lại là cuối tuần, muốn tìm nơi có ít người cũng hơi khó một chút, nhưng cô đâu có cầu xin anh đi dạo với cô đâu ? Hình như là không có.

Dĩ nhiên, cô sẽ không ngu ngốc đến mức nói với anh. Nhưng nói thật, sống gần ba mươi năm, đây là lần đầu tiên cô ra khỏi biên giới, nhìn thế giới bên ngoài, cô thấy rất hưng phấn, khi cô nhìn thấy những cảnh sắc xinh đẹp, sự hưng phấn này lại càng tăng thêm gấp bội.

—Chương 5.2

Sưu tầm

Tháng mười hai ở Hakone (1), có thể thưởng thức được những cánh rừng cao lớn, cùng những ngọn đồi được bao phủ bởi màu đỏ của lá phong, lá vàng và lá xanh uể oải khoác lên cây. Nhưng những con đường sạch sẽ lại làm người qua đường cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng. Từ cửa sổ lại càng cảm nhận được tốt hơn.

Không biết có phải do ảo giác hay không, đến quê hương của suối nước nóng, cô cảm giác, trong không khí mơ hồ có một mùi hương của mùa xuân ấm áp.

Vòng qua con đường khúc khuỷu, một biệt thự được thiết kế theo kiểu Châu Âu thời cổ đập vào mắt cô, nó nằm bên cạnh hồ Ashi , nằm giữa sườn núi, cộng thêm non sông tươi đẹp, khiến nó trở thành một bức tranh sống động, làm rung động lòng người.

Có thể ở trong căn nhà này đúng là hạnh phúc biết bao nhiêu, mỗi ngày đều có thể ngồi giữa bức họa, cô thầm nghĩ.

Khi chiếc xe dừng lại trước biệt thự, đôi mắt cô không tự chủ được mở to.

Khi đi có máy bay chuyên dụng đến đón cô không kinh ngạc, nhưng biệt thự khổng lồ này, cô không muốn kinh hãi cũng khó, tốt nhất đừng nói cho cô rằng, tòa biệt thự này cũng là sản nghiệp của anh.

Cánh cửa từ từ mở ra đã cho cô biết rõ đáp án, đúng là, người đàn ông này quả là thừa tiền.

—Mệt không?” Hỏi cô.

Lắc đầu, thời gian đến đây không mất nhiều, nghỉ ngơi nữa cũng mệt thôi.

—Cũng tốt.” Anh trực tiếp bảo tài xế đâu xe, —Xách hàng lý vào phòng, anh có thể đi được rồi.” Tài xế cung kính mang hành lý vào trong biệt thự.

Kết quả, cô còn chưa kịp căn thân đánh giá căn biệt thự này, anh đã lôi cô đi ra ngoài.

Lợi dụng thời gian rảnh rỗi, anh quay sang hỏi cô, —Em muốn đi đâu?”

Ồ, anh ta đang trưng cầu ý kiến của cô sao? Từ khi nào mà anh ta trở nên dân chủ vậy? Cô nhìn anh.

Sao vẻ mặt cô gái này lại đầy vẻ nghi ngờ như vậy? Khó chịu trực tiếp đánh tay lái, anh không thèm để ý đến ý kiến của cô.

“Cây, em muốn ngắm cây.” Thấy vẻ mặt anh không tốt, cô vội vàng nói ra suy nghĩ của mình, tránh cho anh lại mang cô đến những nơi kỳ quái

Hừ hừ, xe đi lên núi.

Mercedes-Benz đen bóng, dưới kỹ thuật lái siêu đẳng của anh, leo núi như đi đường bình thường vậy, thỉnh thoảng, cô lại nhìn thấy một đám lau sậy hiện lên, có khi lại thấy vài con sóc đang lủi lủi trong bụi cỏ, tất cả đều hấp dẫn lấy ánh mắt của cô.

Chỉ qua 20 phút sau, bọn họ dừng lại ở một vùng đất bằng phẳng. Mở cửa, không khí miền núi làm cho cô bỗng bình tĩnh lại.

Nhật Bản là một quốc gia rất chú trọng đến việc bảo vệ môi trường, tỉ lệ rừng đứng đầu thế giới, cứ nhìn từng mảng rừng lớn xanh biếc này là biết.

“Chúng ta đi lên.” Anh chỉ vào đường núi phía trước. Những lời này, rõ ràng là câu khẳng định, không phải câu nghi vấn. Vừa nói xong, anh lập tức cất bước đi lên.

Núi này không thể gọi là bằng phẳng, phải nói là cao chót vót mới đúng, thế nên lên núi sẽ tương đối khó khăn, cho nên dù là cuối tuần cũng không có ai đến.

Cô chỉ mới thất thần thôi, người đàn ông kia sao lại đi nhanh đến vậy, đã sắp cách cô khoảng năm mươi thước rồi, thật là, có cần phải đi gấp vậy không ?

Cẩn mòi, cô đành cố gắng bò lên trên, nhưng có lẽ do đã lâu không vận động nên mặc dù chỉ mới bò một đoạn ngắn, cô đã bắt đầu thở hồng hộc, ngẩng đầu nhìn người phía trước, tốc độ của anh vẫn không thay đổi, không hề có cái gì gọi là quần áo xốc xếch ... Không ngờ thể lực của anh lại tốt đến thế.

Cô chỉ muốn ngắm cây, đâu có nói muốn leo núi, làm mình mệt mỏi như vậy làm gì. Trọng điểm là, cô chỉ muốn đi dạo một chút, cái gọi là đi một chút, đương nhiên là phải từ từ, còn phải ngắm cảnh sắc xinh đẹp xung quanh nữa chứ, đâu phải muốn tranh tài với ai đó.

Trong lòng bất mãn tới cực điểm, cô khom người xuống, hai tay chống lên đùi, nặng nề thở hổn hển, anh vẫn đi nhanh như vậy, mặc kệ cô có theo kịp hay không, đúng là bạo quân, độc tài, bá đạo.

“Thể lực đúng là không tốt.” Đột nhiên có âm thanh xuất hiện, làm cô đang oán thầm anh sợ hết hồn, ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của anh.

Người này có thể quá đáng hơn không, cô liếc anh một cái, cúi đầu không thèm quan tâm đến lời châm chọc của anh, cô quyết định, mặc kệ anh đi nhanh bao nhiêu, cô vẫn sẽ đi bình thường, còn phải từ từ thưởng thức phong cảnh hiếm hoi này chứ!

Một bàn tay đột nhiên chìa ra trước mặt cô, cô ngẩng đầu, khó hiểu nhìn anh.

“Đưa tay cho em nắm.” Giọng điệu như ban ơn, cho dù là người tốt tính đến mấy cũng thấy bực mình.

“Không cần.”

Không để ý đến cô từ chối, anh nắm tay cô, “Cùng những con rùa như em leo núi, xem chừng tối nay chúng ta không xuống núi được rồi.” Anh cất bước đi lên.

Muốn tránh ra nhưng cô lại không phải đối thủ của anh, tay của anh lại rất ấm áp, rất có lực, để anh nắm tay, đường núi dường như không khó để đi lên nữa. Định từ chối nhưng lại bị anh nắm chặt, cô đành ngoan ngoãn để anh nắm.

Nhưng tốc độ này cô thật sự không chịu nổi, nhưng cô lại không dám lên tiếng biểu tình, gương mặt càng ngày càng hồng; hơi thở cũng càng ngày càng gấp, chân của cô nặng quá đi mất!

Bách Lăng Phong nhìn gương mặt cô hồng hồng đỏ đỏ vì mệt, lại còn đôi môi muốn nói mà không dám, nụ cười trong mắt lại càng vui vẻ, thể lực của anh và cô xê xích quá xa, dĩ nhiên phải như thế rồi.

Bàn tay trong tay anh vừa nhu nhược lại vừa mềm yếu, nhưng lại quật cường vô cùng, rõ ràng không chịu nổi nữa nhưng vẫn cắn răng đi lên, không chịu yếu thế .

Càng hiểu biết cô lại càng phát hiện, những gì nhận thức ban đầu với Hạ Di Hàng thật sự đã khác đi nhiều, anh đi chậm, phối hợp với tốc độ của cô, hai người từ từ đi lên đến đỉnh núi.

Hửm? Bây giờ không cần hành quân nữa sao? Mặc dù cảm thấy không thể tin được với sự chăm sóc của anh, nhưng cô lại không có can đảm để hỏi, nếu người ta đã muốn vậy, vậy cô đành phối hợp theo vậy.

Đi bộ chính là để thưởng thức phong cảnh, thưởng thức danh lam nổi tiếng là như thế nào. Nhật Bản là một đất nước có nhiều núi, nhưng nổi tiếng nhất vẫn là núi Phú Sĩ, những ngọn núi này tuy không nổi tiếng bằng, nhưng vẫn có những đặc sắc của riêng nó.

Giống như ngọn núi bây giờ bọn họ đang đi lên, có lẽ không nổi tiếng, nhưng rừng rậm rậm rạp, các loài cây cỏ đa dạng, không khí lại mát mẻ, giúp người ta đặc biệt cảm thấy hưng phấn hơn.

(1) Hakone : nằm ở Nhật, một điểm du lịch khá nổi.

7. Chương 7

Chương 6.1

Sưu tầm

“Tình thần rất tốt, phải không?” Anh nói nhỏ ở bên tai cô, ánh mắt đánh giá mọi nơi trở lại trên khuôn mặt tuần dật của anh.

“Qua bên kia ngồi đi.” Mang cô đến một gốc cây cao lớn, nơi đó có một bãi cỏ xanh, loại cỏ này có thể thấy được, là nơi dành cho những người leo núi nghỉ ngơi.

Thái dương ấm áp, dựa vào ghế ấm áp dễ chịu, ngồi ở đây có một cảm giác thoải mái.

Mãi cho đến ngồi xuống, cô mới phát hiện chân của mình có bao nhiêu đau nhứt, chẳng lẽ này anh phát hiện cô đi không nổi, nên mới đề nghị muốn nghỉ ngơi một chút? Anh cũng cẩn thận săn sóc như vậy sao? Ánh mắt hoài nghi dừng lại trên người anh.

“Nhìn cái gì?” Thoải mái mà tựa vào lưng ghế, anh quay đầu nhìn phía cô “Yêu anh rồi, phải không?”

Thật là, sao lại nói trực tiếp như vậy, Hạ Di Hàng vội vàng dời ánh mắt ra chỗ khác, khắc chế chính mình không biết xấu hổ mặt đỏ, tim đập cũng không cần nhanh như vậy.

Bởi vì cô đột nhiên phát hiện, anh thật sự rất anh tuấn, giờ tay nhắc chân đều phát ra mị lực mãnh liệt, làm cho hô hấp của cô đều trở nên khó khăn.

Một thân mặc chiếc áo gió màu đen, làm cho người cao 1.85 như anh càng thêm suât khí, anh là người như thế nào, đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Hiện tại chỉ là tùy ý ngồi ở hè ra phố bình thường trên ghế dài, toàn thân thoải mái mà duỗi chân, hai tay khoát lên lưng ghế dựa, ánh mặt trời khê chiếu vào mái tóc bướng bình của anh.

Ngũ quan trên khuôn mặt đều thâm thúy, mỗi một tác đều giống như thượng đế tỉ mỉ tạo hình ra. Trên đời chính là không công bằng như vậy, người có bộ dạng anh tuấn, còn có tiền có thể đến làm cho người ta phải ganh tỵ, trừ bỏ cá tính độc đoán, còn những phương khác đều không một tỳ vết nào.

Người đàn ông như vậy, căn bản cũng không có khả năng sẽ thích cô, sở dĩ tìm tới, thì ngay từ đầu, đã phi thường hiểu được, chính là muốn thân thể của cô mà thôi.

Tuy rằng cô đến bây giờ cũng không quan tâm, nhận lấy điều kiện của anh, anh muốn dạng mỹ nữ nào cũng có, cho rằng thân thể của cô là hoàn hảo, nhưng so với cô đáng người của một trăm người khác, anh đều dễ dàng có được.

So sánh với các mỹ nữ khác, cô không đáng giá như vậy, vậy thì chắc rằng cô cũng phải có điểm hấp dẫn đến mắt xanh của “Quân Vương”. Làm cho anh đổi thân thể của cô sinh ra hứng thú.

Mà cô lại vì sao lại cùng anh tới nơi này, kỳ thật cùng tình phụ không khác quan hệ trung bình thân chịu đựng gian khổ đâu? Theo lúc ban đầu bắt đầu đề nghị của anh, cô không có loại cảm giác này, cảm giác bài xích, nhưng khi cùng nhau ở chung hai năm, bọn họ càng ngày càng quen thuộc lẫn nhau, cùng có cảm tình với nhau.

Tựa hồ trừ bỏ đơn thuần quan hệ thân thể, lại nhiều chút cái gì, nhưng đến tột cùng là cái gì, cô cũng không rõ lắm, hoặc là nói, không dám hiểu rõ sở, bởi vì cô sợ đáp án. Là cô không thể thừa nhận.

Nhưng bây giờ cũng rất tốt, ít nhất tới một mức độ nào đó, anh thực sự thực sẵn sàng cô.

Bách Lăng Phong liếc mắt nhìn người bên cạnh, cô gần đây thường có vẻ như vậy, thời điểm này của cô, cùng công tác trung cái kia lưu loát nữ chủ quản hoàn toàn không giống với, nhưng là lại đồng dạng bắt lấy của hấn ánh mắt. Hai năm trước lần gặp mặt đầu tiên, ánh mắt của anh, đều dừng trên người cô, bỗng nhiên trên đùi cô, làm cho cô hoảng sợ.

“Anh” Bá vương một chút cũng không để ý đến cô mà nằm lên, trực tiếp nhắm mắt lại, hưởng thụ gió đưa nhẹ, ánh nắng buổi chiều nhẹ nhàng.

“Anh mau đứng lên.” Anh cứ như vậy nằm ở trên đùi cô, thực sự làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, nếu người khác nhìn được, chẳng phải là mất mặt sao?

“Nơi này không có ai khác?” Như đã nhìn ra bản khoăn trong lòng cô, anh nói thẳng.

“Nhưng” Nằm như vậy dù sao cũng không tốt?

“Rầy rà! Anh đã nghĩ nằm như vậy.” Không để ý tới cô chần chờ, anh nhắm mắt lại, bộ dáng chuẩn bị ngủ.

Ác bá, thấy anh như vậy không có cách nào thở dài, đành phải để mặc hấn.

Ngẩng đầu nhìn chung quanh, vừa vặn đã là buổi chiều, ánh mặt trời cũng không đặc biệt mãnh liệt, gió cũng ôn nhu đến cực điểm, nhẹ nhàng mà thổi. Chim chóc ở trên cây khoái hoạt xướng lên, làm cho hết thấy có vẻ thật an tường.

“Uy, hãy nói chuyện gì đi.” Ngữ khí như mệnh lệnh, làm cho người ta thực sự rất muốn đánh vào đầu anh.

“Nói cái gì?”

“Tùy tiện.” Kia nàng muốn nói gì?

Vốn là người không giỏi ăn nói, trong đám người cũng không nói nhiều lắm, hiện tại bảo cô nói chuyện, “Anh có biết ta vì sao muốn đến xem thụ không?”

“Bởi vì tiền đoạn thời gian có xem qua nhất thiên báo viết, nguyên lai nhân thường xuyên đến trên núi trong rừng cây đi một chút, đối thân thể hữu ích, rừng rậm có thể phóng thích đại lượng mang điện âm cùng phân nhiều tinh, hơn nữa phi thường thần kỳ là, mỗi trồng cây công hiệu cũng không giống nhau.” Ôn nhu tiếng nói, nhẹ nhàng mà nói xong rừng rậm đủ loại ưu việt.

Nếu hỏi anh, anh thích nhất điều gì về cô, anh sẽ nói ánh mắt, nhưng kỳ thật, hấp dẫn anh đầu tiên, cũng là giọng nói của cô, trong suốt lại mềm mại, giống như nước suối xuân đầu mùa chảy ra, đều làm cho người ta mê say.

Lúc trước, cô chính là dùng thanh âm như vậy mà báo cáo với anh, chỉ là vài con số buồn tẻ, nhưng khi cô nói ra, lại trở nên êm tai, hấp dẫn toàn bộ chú ý của anh.

Người con gái bình thường như vậy, ánh mắt kiên định, đã nói cho anh biết cô là một cô gái trong sạch, không giống như những nữ nhân xung quanh anh, mặc dù tình sử của anh, cũng không giống như cô, nhưng anh cũng không phải cái gì không biết thiếu nam, nên thể nghiệm gì đó, anh đều nhất nhất thể nghiệm qua. Thế giới các nơi đều đi qua một lần, nữ nhân muôn hình muôn vẻ anh đều gặp được, giống như một người như cô, nói thật, thật đúng là hấp dẫn ánh mắt của anh.

Nhưng, vì sao từ lần đầu gặp mặt cô lại khiến anh sinh ra dục vọng? Cuối cùng quả thật đã chiếm được cô, nếu lúc ban đầu, là vì dục vọng sinh lý, như vậy khi chiếm được anh nên thỏa mãn mới phải, vì sao lại để cô ở lại bên người anh suốt hai năm, những ngày cuối tuần, anh đều muốn về đến Đài Bắc gặp cô? Cô, thể nào lại có mị lực hấp dẫn anh như vậy.

Không hiểu nghi vấn trong lòng anh, Hạ Di Hàng ôn nhu nâng hai tay, nhẹ giọng, tay không tự giác vuốt tóc anh, tay chậm rãi lướt qua cổ cùng bả vai, động tác tràn ngập nhu tình mật ý.

“Công việc rất vất vả có phải hay không?” Cô dường như đang thở dài, nói: “Xem cơ bắp của anh đều buột chắc lại.”

Cô nhẹ nhàng mát xa cơ bắp cứng ngắc, muốn giúp anh thoải mái hơn, một cái công ty lớn như vậy, mấy chục công ty chi nhánh toàn cầu, trên vai anh là biết bao người sinh kế (kiếm sống sinh nhai), công việc mỗi ngày đều là bay tới bay lui khắp nơi trên thế giới, thực sự rất vất vả.

Cô thương tiếc nhìn khuôn mặt tuần mỹ kia, tay vẫn không ngừng động tác.

Có lẽ, muốn một nữ nhân, thực sự không cần lý do, ở bên cô, anh cảm thấy thoải mái, đôi tay kia thật ôn nhu, mà anh đang bị loại cảm giác ôn nhu này quyến rũ.

Chương 6.2

Sưu tầm

Kết quả, bọn họ vẫn là không thể xuống núi, nguyên nhân chính là, người nào đó không cẩn thận ngủ quên mất, thời gian ước chừng khoảng 4 tiếng.

“Em nên gọi anh dậy sớm 1 chút.” Nhìn cô đi đường có vẻ tập tễnh, anh thực không hiểu cô đang nghĩ cái gì, để anh ôm đi có phải tốt hơn không.

“Anh ngủ trông có vẻ rất say.” Làm cô không nỡ đánh thức anh dậy.

Bị bàn tay to của anh nắm lấy, đùi truyền đến từng trận đau nhức làm cho bước chân của cô có vẻ chậm hơn, mùa đông làm sắc trời nhanh tối, hơn nữa lại là ở trên núi, may mắn phía trước có một khách sạn sưởi nước nóng, nên bọn họ cũng không đi lâu lắm.

Vừa bước vào khách sạn một không gian ấm áp bao trùm lấy hai người, anh dùng tiếng Nhật lưu loát nói vài câu với bà chủ khách sạn, cô đứng 1 bên chờ đợi. Bách Lăng Phong nhìn thấy cô vẻ mặt có phần mệt mỏi, trong lòng nảy lên một cảm giác phức tạp, cô gái ngốc, vì không muốn đánh thức giấc ngủ của anh, mà ngồi yên ở ghế trên suốt bốn giờ.

May mắn là anh có mang theo áo khoác dày, bằng không cô nhất định sẽ bị đông lạnh thành người tuyết mất.

“Cô Có phải Hạ Di Hàng?” bà chủ đưa khuôn mặt tròn trĩnh nhìn chằm chặp vào Hạ Di Hàng, cô nhin không không được liền hỏi.

Hạ Di Hàng giật mình nhìn người phụ nữ hơn 24 tuổi, có vẻ hơi mập, nhìn tướng mạo của cô ta, Hạ Di Hàng trông có vẻ khá quen mặt.

“A, thật là cô, Hạ Di Hàng.” Bà chủ nhìn thấy phản ứng này của cô, thì khẳng định bản thân đã đoán đúng, cô ta cười thật sáng lạn, “Tôi là Trần Tú Quyên, chúng ta từng học chung đại học. Cô không nhớ sao?”

“Trần Tú Quyên...” cô cố lục lại trí nhớ, khuôn mặt rạng rỡ, nụ cười ngọt ngào, “Là cô.”

Cô nhớ ra, lúc học đại học người duy nhất cô xem là bạn chính là Trần Tú Quyên.

Cô ấy siêu đáng yêu khuôn mặt luôn tươi cười, làm Hạ Di Hàng ấn tượng rất sâu. Nhận ra bạn cũ, Hạ Di Hàng vội vàng bỏ tay Bách Lăng Phong ra, tuy rằng có hơi chậm.

Bách Lăng Phong hí hóp mắt, bất mãn nhìn cô đang muốn trốn tránh anh, nhưng anh không nói ra.

“A, tôi đã nói là cô, Hạ Di Hàng.” Bà chủ vốn không để ý đến hành động của Hạ Di Hàng, cô ta chạy ra khỏi quầy, nắm tay cô, “Vừa mới nhìn thấy cô tôi liền nhận ra ngay. Bảy năm không gặp, cô thật sự là một chút cũng không thay đổi.

“Àn, cô cũng...” Muốn nói không có điều gì khác lạ, nhưng là nhìn lại cô ta một thân núng nính, so với lúc học đại học thì béo lên rất nhiều.

“Hết cách con lớn của tôi cũng đã 6 tuổi.” cô ta vui vẻ vỗ vỗ cái bụng của mình, “Tôi hiện tại cũng đã là mẹ của 3 đứa nhỏ, làm sao có thể không mập.” Ngôn tình tiểu thuyết luôn nói nhân vật chính sau khi sinh thì thân hình liền như cũ đều là lừa gạt, sự thật là sinh con xong dáng người rất dễ biến dạng.

“Cô xem cô, vẫn là xinh đẹp như vậy. Bảo dưỡng như thế nào tốt vậy nga?” Hạ Di Hàng hiện tại cùng lúc học đại học cũng không có khác biệt là mấy, tóc dài đen bóng thẳng mượt, làn da mềm mại, ánh mắt ngập

nước, nhìn thể nào cũng vẫn rất xinh đẹp, khí chất thanh thuần mười năm cũng không biến mất, “Khó trách năm đó cho dù cô không thích nói chuyện, trong lớp vẫn là có thật nhiều nam sinh thích cô.”

Cá tính hiền hoà của Trần Tú Quyên rất nhanh bắt đầu nói về năm đó, đối với Hạ Di Hàng ít nói, cô một chút cũng không để ý, dù sao cũng là bạn học suốt bốn năm, đối với tính tình của Hạ Di Hàng, cô cũng hiểu được chút ít, cô biết Hạ Di Hàng chính là không thích nói nhiều, cũng không phải thiên tính lãnh đạm.

“Cô xem xem tôi, sau khi tốt nghiệp, liền gặp được lão công, sau đó theo anh ấy đến Nhật Bản, kế thừa tổ nghiệp, mở khách sạn suối nước nóng, cùng mọi người mất liên lạc, còn cô thì

“Chìa khóa phòng.” Thanh âm lãnh đạm đột ngột vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của Trần Tú Quyên.

“Àn?” Cô lúc này mới chú ý tới cái siêu cấp vô địch đại soái ca đứng ở bên quầy, thật sự là cực phẩm nhân gian a, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra ngoài, Trần Tú Quyên nhìn chằm chằm vào Hạ Di Hàng, nghĩ: cô ấy thật sự là may mắn.

Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên cái quầy làm bằng gỗ cao cấp: — Chìa khóa phòng.”

“A Nga.” Như mới tỉnh ngủ, “Ngượng ngùng.” Trần Tú Quyên chạy nhanh về quầy, lấy ra chìa khóa phòng “236.”

‘Di Hàng, vị này là.

Nam tuần tú, nữ mỹ lệ, đứng chung một chỗ chính là một bức ảnh cực đẹp, có thể cùng nhau đến khách sạn qua đêm, có quan hệ gì, thực quá rõ ràng.

“Anh ta...” Cô nên giới thiệu anh như thế nào, nói là bạn, nhưng là bọn họ cùng đến khách sạn thuê phòng, lừa gạt người cũng không dùng lý do gốc như vậy, nói là người yêu, cô sẽ phải giải thích ra sao?

“Tôi là bạn trai của cô ấy, Bách Lăng Phong.” Anh nói, rồi cầm lấy chìa khóa, định dẫn cô lên lầu.

“Ai, quả nhiên là bạn trai.” Trần Tú Quyên cười nói, “Chúng tôi vẫn nghĩ cô cùng Từ Miễn Hoa sẽ là 1 đôi, dù sao khi đó cô cũng rất thích anh ta, nghe nói cô và anh ta làm cùng 1 công ty”

Hạ Di Hàng thích Từ Miễn Hoa là chuyện Trần Tú Quyên đã nài nỉ suốt 1 năm, Hạ Di Hàng mới miễn cưỡng nói ra, không nghĩ tới, tiếp cận lâu nay lại không được, đến cuối cùng lại thành với người đàn ông kia.

Trần Tú Quyên tiếp tục nói, “Cũng đúng, anh ta so với Từ Miễn Hoa thoát nhìn đẹp trai hơn rất nhiều, đáng người cũng chuẩn.” Tuy rằng có chút lãnh đạm, nhưng khắp người tỏa ra khí chất cao quý bất phàm, Trần Tú Quyên gât gao nhìn anh, người kia ngũ quan tuần tú, thật sự là tạo vật của trời ban.

Cô dùng sức đem nước miếng nuốt xuống, bờ của bạn, vẫn là không được nghĩ tới, hơn nữa cô đã có chồng, còn có mấy đứa nhỏ nữa.

Từ Miễn Hoa?” Anh liếc nhìn cô 1 cái, không nói gì, tiếp tục kéo cô lên lầu, tiếng nói của Trần Tú Quyên ngày 1 nhỏ dần.

Tuy rằng anh không nói gì, nhưng ánh mắt kia làm cho Hạ Di Hàng tâm thoáng run sợ, phía sau lưng nổi lên 1 trận gió lạnh.

Anh hình như đang giận, nhưng là vì sao?

Quần áo bị quăng bừa bãi dưới đất, hồ tắm nước nóng được xây bằng đá thô, cùng với tiếng thở dốc nữ tính mãnh mai, làm cho nhiệt độ trong hồ tắm vốn đã nóng nay càng nóng hơn.

“Nhanh lên.” Ngữ khí như ra lệnh giữa không gian rộng lớn vang lên, Bách Lăng Phong thoải mái ngâm mình trong hồ tắm, con người đen nhánh gât gao nhìn chằm chằm nữ nhân xinh đẹp trước mắt.

“Ngô! Không cần có được không?” Hạ Di Hàng cầu xin tha thứ, cả người cô trần trụi ngồi ở trên bàn đá, hai chân mở lớn, đem hoa huyệt non nớt xinh đẹp, phơi bày trước mắt anh.

Bàn tay nhỏ bé bị ép buộc phải tự làm cho hoa huyệt mở rộng, đi vào hoa huyệt ướt át, cái loại cảm giác trắng mịn co rút này làm cho cô cảm thấy rất xấu hổ, quá mất mặt, chính là...

“Đương nhiên không được.” Anh giống như quân vương bá đạo, đang muốn nhìn xem nữ nô lấy lòng mình như thế nào, “Động tác nhanh một chút.” Ngữ khí hung ác vang lên.

Chuyện tình như vậy còn chưa đủ xấu hổ sao? Hạ Di Hàng trong lòng gặm nhẹ, nam nhân ác liệt này, thật sự là ác đến cực điểm mà, lại uy hiếp cô, nếu cô không tự mình làm cho anh xem, anh sẽ đem cô đến hồ tắm công cộng, để ọi người đều nghe thấy.

Cô nếu để anh mang đến nơi đó thì thà chết còn hơn, tuy rằng biết anh bắt quá chỉ là hù dọa, không có khả năng biểu diễn trước mặt mọi người, nhưng là cô vẫn thực sợ hãi, xấu hổ khuất phục trước cái ác, lâm vào tình thế bị thảm như thế này.

“Nơi này không được bỏ qua.” Tay kéo châu ngọc non mềm đang đứng thẳng.

“Nó thích nhất chính là được nắn thật mạnh, còn có nhẹ nhàng mà xoa.” Anh thì thầm bên tai cô, như ma quỷ đang dụ dỗ cô, hơi thở tràn ngập tình dục.

“Ân ” Trong cơ thể có 1 cảm giác bất đồng, nơi bị xoa nắn khoái cảm phi thường mãnh liệt, làm cô nhin không được muốn kẹp chặt hai chân lại.

Bắt quá, anh làm sao có thể để cho cô thu hồi cảnh đẹp, bả vai dày rộng chặn lại 2 đùi của cô, khiến cô chỉ có thể mở rộng hơn trước mặt anh.

“Cảm giác rất mãnh liệt có phải hay không?” Bàn tay to nắm lấy cặp đùi tuyết trắng , “Em xem, đã chảy ra thật nhiều.”

Từng hơi thở, từng lời nói của anh, khiến cô động tình thêm sâu, từng đợt xuân dịch nhẹ nhàng theo hoa khẩu mà chảy ra, rơi xuống cả trên bàn đá, tiếng nước rất nhỏ vang lên.

“Chân mở lớn thêm một chút, ngoan.” Bàn tay to dùng một chút lực, làm cho hai chân của cô mở càng lớn hơn, nơi u mật của cô từng chi tiết bị anh nhìn đến thật rõ ràng, bộ lông đen nhánh, đóa hoa đỏ bừng vì xấu hổ, vì động tình mà nở rộ ra, cánh hoa sưng đỏ khép mở, nhẹ nhàng phun ra mật hoa, chảy dài theo cửa động hướng móng đi xuống, cảnh tượng dâm mỹ xinh đẹp này, có thể mê hoặc tất cả đàn ông trên thế gian.

“Hiện tại, tự mình đi vào đi.” Hắn muốn nhìn rõ cái nơi thần bí yếu ớt kia.

Để vương hạ lệnh, cô đành phải làm theo, ngón tay tinh tế theo xuân dịch trong suốt, thân nhập hoa huyết của chính mình, lại bị bên trong nóng cháy cùng trơn ướt làm cho hoảng sợ.

“A ” Cô thế nhưng ở trước mặt anh ẩm ướt đến như vậy, cảm giác được ngón tay bị thứ dịch chất kia bao bọc lấy, khuôn mặt của cô đỏ ửng lên.

“Một ngón tay đủ sao?” Nhìn hoa huyết mấp máy, anh thấp giọng cười yếu ớt, “Lại thêm một cái đi, động tác phải nhanh.”

Cô nghe lời lại gia nhập thêm một ngón tay, hai ngón tay ở tại dừng đạo chặt chẽ co rúm, ma sát với cánh hoa mẫn cảm, mang đến khoái cảm mãnh liệt, cô khắc chế không được yêu kiều rên lên, thân thể hoàn toàn bị dục vọng khống chế, động tác trên tay nhanh hơn, lực đạo tăng mạnh.

Nhưng là, không đủ, cho dù đã 2 ngón tay, vẫn là không đủ, cô bị anh dùng dục vọng nuôi đến biến thành dã thú, cảm giác chưa thỏa mãn khiến cô muốn phát điên, cô giãy dụa, dục vọng mãnh liệt muốn phá nát thân thể.

“Lăng Phong, a Lăng Phong ” Cô nôn nóng đang đưa thất lưng, động tác trong tay cũng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, cánh hoa đỏ bừng bị cô mở ra, lộ ra thịt vách tường phấn hồng bên trong.

Chương 6.3

Sưu tầm

Thật sự là tuyệt diệu tư sắc, anh thở dài nhìn cô bởi vì dục vọng mà dung mạo trở nên kiều mỹ, khuôn mặt đỏ bừng, mắt phủ mờ sương , đôi môi hé mở , cái lưỡi thơm tho nhẹ liếm, đôi gò bồng cao ngất đang đưa cao thấp theo từng nhịp thở.

“Muốn sao?” Anh cúi đầu cười, giống như thực vừa lòng với biểu hiện này của cô.

“Muốn...Nhanh chút” Cô mất đi vẻ rụt rè thanh nhã bình thường, biến hóa nhanh chóng trở thành kiều mỹ yêu nô, cầu tình nhân giúp cô thỏa mãn tình dục.

“Thực không có biện pháp với em.”

“A ” Ma sát cảm giác rất tốt, làm cho cô nhịn không được rên rỉ ra tiếng, cô đang đưa vòng eo mảnh khảnh, chuẩn bị nghênh đón anh, làm cho dục vọng mãnh liệt của bản thân được thỏa mãn.

Nhưng là anh cũng chỉ dùng đầu của dục vọng phái nam ma sát bên ngoài nguyệt khẩu chứ không có đi vào đóa hoa ẩm ướt, làm cô vội vàng động thân, muốn để anh đi vào, ai ngờ anh nhanh chóng tránh đi.

“Lăng Phong, em muốn.” Anh nếu không tiến vào, cô sẽ chết, chết vì thứ ham muốn kịch liệt không thể thỏa mãn dục vọng bên trong. Ở trên giường anh đều làm chủ, nhưng lần này cô bị khiêu khích lâu như vậy, dục vọng đã phá tan hàng rào lý trí, làm cho cô khó nhịn.

“Muốn, phải không?” Dục vọng thô to bất chợt đi vào hoa khẩu, nhẹ nhàng ma sát nó, chậm chậm sát nhập.

“Ân ” Cảm giác khi anh tiến vào thật quá mức tốt đẹp, làm cho cô yêu kiều rên rỉ ra tiếng.

Nhưng là nam nhân đáng giận, thế nhưng chỉ có đi vào rồi lại bất động, còn ác liệt gắt gao nắm lấy thất lưng của cô, làm cho cô không thể cử động.

“Làm ơn...Không cần như vậy ” Cô mắt đẹp ngập nước, đáng thương bất lực nhìn anh.

“Nói cho anh biết, những lời nữ nhân kia nói có phải thật không?” Anh chậm rãi cử động, nhưng không thỏa mãn cô, lại không bỏ cô ra, gãi không đúng chỗ ngứa, làm cho khát cầu tăng thêm gấp bội, dục vọng hoàn toàn thao túng cô, không còn một chút e dè nghĩ ta cần ta cứ lấy.

“A Ai” Anh đang nói cái gì, nhận thức trong đầu của cô sớm đã hóa bùn, phản ứng chậm chạp hỏi.

“Trần Tú Quyên, về chuyện tình Từ Miễn Hoa, em thật là bởi vì yêu hấn mới đến Khai Dương sao?” Anh ngữ khí bình tĩnh, không để ý đến cô đang bị dục vọng tra tấn.

“A ” Tuy là anh di chuyển chậm rãi nhưng cũng làm cho cơ thể cô dâng lên khoái cảm, con người ngập nước trở nên mông lung, hai tay cô nắm lấy cánh tay cường tráng của anh.

Nữ nhân này!

“Xem ra em cần phải thanh tĩnh một chút, mới có thể trả lời vấn đề.” Bách Lăng Phong trực tiếp rời khỏi người cô.

“Không cần!” Đột nhiên ập tới cảm giác trống rỗng làm cho cô kinh hô, muốn giữ chặt thân mình của anh, lại phát hiện toàn thân bủn rủn vô lực, có phải do nơi này quá nóng?

“Lăng Phong. Cầu anh.” Cô thật không muốn vô dụng cầu xin, nhưng là trong cơ thể nổi lên hư không, làm cho cô không ngăn được, muốn anh mãnh liệt, thì ra dục vọng thực sự cũng sẽ bị nuôi lớn.

“Vậy nói đi.”

“Nói cái gì?” Cô căn bản không muốn làm rõ ràng.

“Từ Miễn Hoa!”

“Anh ta làm sao?” Vì sao vào thời điểm hai người thân thiết lại nhắc tới anh ta.

“Em là vì hấn mới đến Khai Dương, có phải hay không?” Nghĩ đến lời nói của Trần Tú Quyên, trong lòng anh nổi lên một trận lửa vô danh, chính là phi thường khó chịu khi biết cô từng yêu thích qua nam nhân khác, còn thích đến nỗi vì hấn vào làm tại công ty của anh.

“Đó là...” Cô lúc trước chỉ là tự mình đơn phương mà thôi, hiện tại đối với anh ta đã không còn 1 chút tình cảm, cô bây giờ tâm đối với anh ta đã hoàn toàn bình lặng, tất cả cũng chỉ vì người đàn ông trước mắt này thôi.

“Có phải hay không?” Anh rất dễ ý đáp án.

— Đúng.” Nói dối không tốt, cô cảm thấy không nên lừa gạt anh, vật đổi sao dời, hiện tại cô đối Từ Miên Hoa đã không còn cảm giác.

Bất quá Bách Lăng Phong không nghĩ như vậy, cô nói đúng, cô lại nói đúng, ánh mắt anh như phát hỏa, liền nắm lấy thân thể của cô, thẳng lưng nặng nề mà cuồng dã đi vào chỗ sâu nhất.

“A!” Cô giật bắn cả người, dục vọng từ sớm đã muốn đến cực hạn, lại bị anh làm như vậy, cô thét chói tai nhanh chóng đạt tới cao trào.

Cô run lên từng đợt, khoái cảm tại nơi hai người kết hợp ập đến, thẳng đến ột, xuân thủy theo cơ thể chảy ra bên ngoài.

Anh không để ý đến cô đang đến cao trào, chỉ muốn phát tiết trên người cô, muốn quên đi cảm giác buồn bực khó chịu, anh mở lớn hai chân cô, tốc độ nhanh mạnh, như muốn đem cô phá nát, tại hoa huyết của cô điên cuồng càn quét.

Đóa hoa sưng đỏ bị anh dùng dục vọng to lớn hung hăng mở ra, cùng với động tác của anh, thanh âm tục tĩu vang lên khắp nơi, trên đất vương vãi đầy dịch chất.

Âm thanh phát ra theo từng động tác va chạm kịch liệt của 2 thân thể, bàn tay to lớn nắm chặt lấy 1 bên gò bồng, cao thấp chà đạp không thương tiếc để lại trên đây những dấu tay ửng hồng.

8. Chương 8

“A Không cần...Van cầu anh ” Động tác của anh quá mức mãnh liệt, loại này kích cuồng tình ái này làm cô không chịu nổi, khoái cảm ngập đầu khiến cô sợ hãi, cô khóc cầu xin tha thứ, không ngừng đạt tới cao trào làm cho đầu cô choáng váng, trước mắt nổi lên một mảnh sương mù màu hồng.

Nam nhân kia quyết tâm muốn tra tấn cô, không để ý tới cô cầu xin, gắt gao đem cô ngăn chặn, tại hoa huyết tàn phá bờ bãi, cô bị khoái cảm gắt gao bao vây, nước nóng bên trong hồ theo động tác của anh bắn tung tóe ra ngoài, có một ít nước còn tiến vào thân thể của cô, cái loại kích tình này làm cô muốn ngất đi.

“Ồ ” Khoái cảm mãnh liệt vượt qua thừa nhận của cô, cô nặng nề thở hào hển, hô hấp dần trở nên khó khăn, ngón tay gắt gao bấu vào bàn đá.

Kích cuồng quá mức cô rốt cục không chịu nổi loại khoái cảm cường đại đánh sâu vào thân thể như thế, trước mắt tối đen, sau đó liền ngất đi.

Mà anh gắt gao nắm lấy eo nhỏ của cô không buông, ở tại thân thể mềm mại mất đi ý thức kia điên cuồng tiến lên, trong lòng hừng hực lửa cháy, anh cần loại vận động kịch liệt này, nó giúp anh giải tỏa được tức giận trong lòng.

Cơ đột nhiên buộc chặt, mồ hôi đầm đìa, anh ở trong cơ thể cô cuồng dã bắn ra mầm móng dục vọng, anh thở phì phò nằm trên thân cô, anh kích động như thế là vì cái gì?

Anh đến tột cùng là làm sao vậy?

Chương 7.1

Sưu tầm

“Còn sao nữa, rốt cuộc chính là thảm”. Thanh âm nhàn nhạt của bạn tốt truyền đến từ ống nghe.

Cho dù là cách xa cả Đại Tây Dương, nhưng qua điện thoại anh vẫn có thể nghe được người kia đang khe khẽ cười trộm, cảm giác vừa thẹn lại giận, Bách Lăng Phong liền muốn gác điện thoại.

“Uy, đừng gác máy.” Biết rõ tính cách người nào đó nóng nảy, vội vàng muốn gác máy, anh liền lên tiếng: “Công việc còn chưa có nói xong.”

Nói cái quỷ! Nếu cậu ta không mè nheo quẩn quít lấy anh hỏi han này nọ về lý do vì sao đã qua một tháng rồi mà anh còn không trở về Newyork thì làm sao anh lại kể cho cậu ta nghe về Hạ Di Hàng làm sao cậu ta có cái cơ mà triệu chọc anh?

“Khi nào thì trở về?” Biết anh đang bực mình, bạn tốt vội vàng nói sang chuyện khác.

“Hỏi cái này làm gì?” Cậu ta có phải cảm thấy qua điện thoại cười còn chưa đủ, còn muốn cười trước mặt anh? “Dự án Phi Dương, cậu tự mình làm đi?”

“Này, được rồi.” Lục Phi Dương cái tên gia hỏa tính cách bốc đồng kia, Bách Lăng Phong mà không đích thân ra tay thì cái dự án này có khả năng sẽ thất bại.

Phím màu đỏ trên điện thoại bàn bỗng sáng lên, anh nhấn nút.

“Tổng tài, 10 giờ có 1 hội nghị, 5 phút sau bắt đầu.” Thanh âm của Hứa Mạn Tuyết truyền đến. “Được rồi.”

Tiếp theo phải xử lý cái tên cứ quẩn quít lấy anh qua điện thoại, “Tôi còn có việc, không nói nữa.”

“Cậu nhớ đem Mạn Tuyết theo cùng đấy” Trả lời cái tên nam nhân hiếu kỳ quá mức kia, là một tiếng báo đầu dây đã bị ngắt tín hiệu.

Sự việc có chút kỳ quái, Hạ Di Hàng nhẹ nhàng ngáp 1 cái, ý thức có chút chút mơ hồ.

Từ sau lần đi Nhật Bản trở về, giữa 2 người bọn họ liền trở nên rất cổ quái.

Ban ngày tất cả đều bình thường, nhưng là mỗi lần ở trên giường, anh đều đem cô chinh đến chết đi sống lại, không quan tâm đến việc cô ngắt xiū, anh vẫn luôn kịch liệt chiến đấu đến sáng mới tâm không cam tình không nguyện buông tha cô.

Anh hình như là đang giận cô, nhưng là cô không biết anh giận là vì cái gì. Ngày nào cũng như vậy thật đúng là khiến người sợ hãi.

Nhưng là, cô rốt cuộc là đã làm chuyện gì khiến cho đại lão bản mất hứng đây? Mỗi lần cô hỏi ra miệng kết quả, chính là bị chinh càng thêm hơn, hại cô cũng không dám hỏi nữa.

Lại lần nữa lén lút ách xì 1 cái, vì ngủ không đủ giấc khiến tinh thần của cô bị sa sút trầm trọng, may mắn, hội nghị hôm nay mỗi người đều có việc phải lo, không rảnh chú ý đến cô, nếu không cô đã sớm bị mọi người phát hiện.

Đều là do cái tên đàn ông tính tình cổ quái kia, cô ai oán nhìn thoáng qua nam nhân anh tuấn đang ngồi trên ghế tổng tài kia, ai ngờ lại chạm phải đôi mắt lợi hại kia, cô sợ tới mức lập tức ngồi lại nghiêm chỉnh, anh rốt cuộc là khi nào thì mới hết giận đây?

Các báo cáo của tháng đã chuẩn bị đầy đủ, tổng tài dạo này ở lại công ty tại Đài Bắc hơi lâu, bộ dáng hình như là đang rất bực bội, làm ọi người trong toàn công ty cứ nơm nớp lo sợ, sợ không cẩn thận lại chọc giận tổng tài đại nhân.

“Tổng tài, không biết ngài đối với quảng cáo tháng này có chỉ thị gì?” Vừa mới báo cáo xong là quản lý bộ phận quảng cáo, nhìn tổng tài đang im lặng, cẩn thận hỏi.

Anh ta nói xong đã được 5 phút, nhưng là tổng tài không có nói gì, hại anh chỉ có thể xấu hổ đứng ở nơi đó, không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

“Dự toán có vấn đề, làm lại đi.” Bách Lăng Phong đem văn kiện đẩy đến trước mặt quản lý kia. “Kế tiếp.”

Quản lý mới của bộ phận nghiệp vụ vội vàng đứng lên, nói về bản thảo đã chuẩn bị, “bộ phận nghiệp vụ mấy tháng trước đạt được các thành tích ”

Bài báo cáo của anh ta có vài phần cứng ngắt, nhưng miễn cưỡng cũng coi như là đã báo cáo đầy đủ, Bách Lăng Phong gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân đang ngáp lấy ngáp để kia, thật là, quảng mắt đã thâm đen sưng múp, trông thật là mất thẩm mỹ.

Nhưng mà người biến cô thành cái bộ dáng này lại chính là anh nên cũng có thể nhắm mắt bỏ qua cho cô.

Đánh giá cô 1 loạt, đôi mắt thâm đen trên khuôn mặt cho dù có dùng phấn che lại thì vẫn để lại dấu vết, trong lòng anh có 1 chút hối hận, có phải anh đã làm hơi quá đáng?

Thay đổi tư thế ngồi thoải mái hơn, anh âm thầm suy nghĩ, nhưng là ai bảo cô lại quá mức ngọt ngào, làm cho anh ăn một lần lại còn muốn ăn thêm, vĩnh viễn đều là không đủ. Hơn nữa mỗi lần nghĩ đến việc cô

dám yêu thích nam nhân khác, liền khiến cho anh tức giận, cái loại cảm giác không cam lòng này thật khó chịu, làm cho anh như thế nào cũng không muốn bỏ qua cho cô.

Cảm giác trong lòng đối với cô thật rất phức tạp, nhưng là anh không hiểu vì sao lại như vậy, đành phải dùng đến hành động, đem cô đến trên giường mà trừng phạt.

Nhìn cô khuôn mặt tái nhợt, mắt to vô thần, còn có đôi môi quật cường, thật nhìn không ra ở cô có cái gì hấp dẫn anh? Thân hình không thể nói là xuất sắc đến nỗi có ẩn chứa mị lực, làm cho anh đối với cô nguyền?

Hạ Di Hàng lúc này thật muốn cầm lấy chồng văn kiện dày đặc trên bàn, ngăn trở cái ánh mắt kiêu ngạo của người đàn ông kia, làm ơn, ở đây tập hợp toàn cán bộ cao cấp, anh như vậy nhìn chằm chằm vào cô, tưởng mọi người đều chết hết rồi sao?

Cô biết bộ dạng mình lúc này nhất định là rất tiêu tụy, trong ánh mắt còn hằn lên tơ máu do mất ngủ, không có khả năng xinh đẹp đến nỗi làm cho anh nhìn đến nỗi quên đi trời đất, (anchan: cái quên đi trời đất này ta chém cho nó hay, nguyên văn là mù tình) anh bây giờ cứ nhìn cô là vì sao?

Chương 7.2

Sưu tầm

Cô hình như không có làm sai cái gì? Nghĩ đến nửa tháng trước, Từ Miễn Hoa tuy là được thăng chức nhưng là bị điều đi thật xa, trong lòng cô thật là vạn lần xin lỗi anh ta, vì cô mà anh ta bị điều đến cái nơi xa xôi để mở rộng thị trường, cho dù là làm tổng giám đốc cũng không ai cao hứng cả?

Cô làm sao lại không biết, Từ Miễn Hoa là bị cô liên lụy? Tất cả chỉ có thể đổ lỗi cho Trần Tú Quyên lắm miệng lắm mồm kia, không nên đem chuyện trước kia của cô ra nói, làm hại Từ Miễn Hoa vô tội chịu liên lụy.

Ai, đáng thương cho anh ta, chỉ sợ đến chết cũng không biết nguyên nhân vì sao mình lại bị điều đi nơi khác, này Bách Lăng Phong ác liệt có thừa, lại bỏ qua người có năng lực như vậy, cũng không biết dùng cách nào lại có thể làm cho Từ Miễn Hoa cao hứng giống như trúng vé số, rất vui vẻ ra đi.

Anh ta rốt cuộc là làm sao vậy? Bên trong cái đầu kia đang suy nghĩ gì?

Khó trách anh có thể trở thành đại phú hào, mà bọn họ lại là dân chúng phải ở trong này vì anh sống chết làm việc bán mạng.

Nhớ ngày đó bởi vì một chút sai lầm nhỏ của cô, đã bị anh quăng đến phòng kế hoạch lần nữa trải qua tôi luyện, hoàn hảo là cô đủ kiên cường, một mực yên lặng cùng nhẫn nại, mỗi ngày mệt đến chết, tăng ca như điên, mới có thể tạo ra thành tích tốt như bây giờ, vài cái dự án hoàn hảo, làm cho cô từ 1 nhân viên vô danh trong phòng quản lý 1 bước trở thành chủ quản.

Nhưng là cô cũng biết, là chính mình lúc trước ở Khai Dương đã cố gắng hai năm, nên cô mới thăng nhanh như vậy, nhưng đến bây giờ cô mới phát hiện, cho dù cô có cố gắng thì như thế nào? Anh cùng với cô này không phải cùng 1 đẳng cấp, mây và bùn là khác nhau.

Thế giới này chính là như vậy thật không công bằng, người khác mệt chết mệt sống mới có thể đạt được chức vụ như vậy, Bách Lăng Phong chỉ cần thoảng đi phía trước từng bước liền vượt qua, còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm dọa người chết khiếp, như vậy tất cả vất vả lại như thế nào?

Lúc trước cô từng bất mãn với công tác cắt giảm của anh —Quyền lợi”, anh liền trực tiếp mở miệng mệnh lệnh cho cô không cho phép tăng ca nữa, bằng không anh liền trực tiếp khai trừ cô, cô đành phải nghe theo, nhưng là cô thật rất tức giận.

Nhưng mà cô cũng rất không khí tiết khuất phục trước uy quyền của ai đó, anh những lúc không có ở Đài Loan mỗi ngày đều đúng giờ tan tầm đều gọi điện thoại theo dõi cô, cô vẫn là không có can đảm khiêu chiến quyền uy của anh.

—Hạ quản lý.” Nam âm thần nhiên vang lên, nhưng vẫn không kéo hồi sự chú ý của cô, mãi cho đến khi người ngồi bên cạnh nhẹ nhàng đẩy cánh tay của cô, cô mới hồi phục tinh thần lại, tập trung nhìn vào, thiếu

chút nữa bị dọa chết.

Cả phòng họp rộng lớn, trên cái bàn hội nghị hình trứng to lớn, mấy chục cá nhân, mấy chục ánh mắt, thể nhưng đồng thời nhìn chăm chăm vào cô, cái loại rung động này thực không phải lớn, nhưng lại bao gồm cả cái tên đàn ông mà nàng đang nghĩ trong đầu.

—Hạ quản lý xem ra tinh thần thật không tốt.” Bách Lăng Phong buông bút vàng trong tay, bình tĩnh nhìn cô.

Trong phòng chú quản các khác ngành đều hướng cô tặng cho cái ánh nhìn đồng tình, loại này hội nghị cũng dám thất thần, muốn chết sớm hay sao, Hạ Di Hàng, cô liền nên bị thương chuẩn bị biến đi.

—Tôi ” Dưới ánh mắt của anh, cô thật không thể nói ra lời nào.

—Xem ra, tối hôm qua cô ngủ không đủ giấc hả?” Anh thả lỏng dựa vào ghế, khoe miệng khơi mào một chút độ cong thần nhiên, trong mắt rõ ràng có ý trêu tức cô.

Cô tối hôm qua căn bản là có ngủ không? Đại gia anh ngày hôm qua vừa bước vào cửa, liền trực tiếp hạ gục cô, đặt ở trên giường hết cần lại cần đem cô ăn sạch, khó trách ngày hôm qua lại tốt bụng đột xuất, mang cô đến nhà hàng cao cấp dùng cơm, nguyên lai là có dự mưu. Di, không đúng, cô rốt cuộc ở trong này nghĩ cái gì? Hiện tại là trường hợp gì, khi nào thì?...

Khuôn mặt thanh lệ đột nhiên đỏ ửng vì ngượng ngùng, anh ánh mắt híp lại, cô dám ở trước mặt nhiều nam nhân như vậy lộ ra vẻ mặt mê người, thật sự là đáng chết! (anchan: chú này bá đạo quá mức)

—Thực xin lỗi.” Cô thấp giọng nói, thất thần khi họp, là cô không đúng, điểm ấy cô có thể hiểu được.

—Nếu cô đã tỉnh táo lại, có thể bắt đầu báo cáo của cô chưa?” Anh thanh âm lãnh đạm có lẽ, cùng vừa bộ dáng thả lỏng bày ra trước mặt cô.

—Được.” Cô đã sớm chuẩn bị tốt văn kiện,—Phòng kế hoạch gần đây mấy tháng đều đang chuẩn bị dự án Phi Dương, trước mắt đã nghĩ ra một phương án ”

Dự án Khai Dương cùng xí nghiệp Phi Dương hợp tác, là toàn bộ trọng điểm của công ty trong năm nay, Phi Dương là công ty vận chuyển nổi bật nhất nước MY, mà công ty của bọn họ Khai Dương thuộc ngành điện tử, sản phẩm rất nhiều, ở toàn cầu các nơi đều cần có công ty cùng nhà

xưởng, nếu có thể cùng Phi Dương hợp tác, hàng năm vận chuyển phí là có thể tiết kiệm được rất lớn.

Hơn nữa Bách Lăng Phong tính cùng Phi Dương hợp tác, cộng đồng ở nước Mĩ khai phá sản nghiệp điện tử thông tin, này cũng là 1 dự án đầu tư lớn, mà dự án hợp tác trọng yếu như vậy, thể nhưng lại thuộc về cô.

Việc này chứng tỏ công ty khá coi trọng cô, toàn cầu có rất nhiều công ty, nhiều quản lý chuyên nghiệp có kế hoạch hoàn mỹ, thậm chí còn có tổng công ty ở Newyork, mỗi người tùy tiện lấy ra văn bằng đều có thể hù chết đám người bọn họ, nhưng dự án này lại giao cho cô, đủ thấy công sức trong 2 năm qua cô đã cố gắng thật không uống phí.

9. Chương 9

Suốt ba tháng trời, cô đều ở sưu tập đầy đủ những tư liệu có liên quan Phi Dương, hiểu biết khá nhiều, cô phát hiện cái người tên Lục Phi Dương cùng với Bạch Lăng Phong tính cách có vài phần giống, chẳng lẽ những người có tính cách giống nhau thì thường không đến gần nhau?

Trách không được có người nói Bách Lăng Phong cùng Lục Phi Dương hai người quan hệ cá nhân không tốt, về phần nguyên nhân, chẳng ai biết.

Bất quá thế giới này, tình cảm cá nhân cùng kinh tế không quan hệ, có lợi ích hợp lý thì dù đối kháng cũng có thể chuyển thành hợp tác, nhìn xem 2 người bọn họ thì biết, khó trách 2 người bọn họ đều là thanh niên tài tuấn danh tiếng lừng lẫy.

Phương án của cô, kỳ thật là có vụng trộm nghiền ngẫm cách làm của Bách Lăng Phong, nếu hai người có tính cách tương tự, như vậy nếu Bách Lăng Phong vừa lòng, Lục Phi Dương hẳn là cũng sẽ không chán ghét.

Chương 7.3

Sưu tầm

Hạ Di Hàng dùng gần 20 phút, đem toàn bộ phương án tất cả giải thích rõ ràng, từ những biểu hiện trên mặt của các vị chủ quản, cô có thể thấy được, bọn họ đối với đề án của cô rất vừa lòng, trong mắt lộ ra khâm phục, mà cuối cùng quyền quyết định vẫn là nằm ở trên tay của Bách Lăng Phong.

Hạ Di Hàng đứng thẳng tắp, đôi mắt trong suốt yên lặng nhìn người đàn ông đang im lặng kia, lúc cô bắt đầu báo cáo, vẻ mặt của anh đều phi thường nghiêm túc, lúc này anh, không giống cái người cùng cô trắng đêm triển miên yêu cầu vô độ, mà là một tổng tài công tư phân minh.

Sau một lúc lâu, đại tổng tài cuối cùng mở miệng, “Dự án này do cô phụ trách.” Hạ Di Hàng vui vẻ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trong ánh mắt long lánh hưng phấn sáng rực, ba tháng cố gắng, toàn bộ phòng kế hoạch đều bận rộn, cho tới hôm nay, Bách Lăng Phong phán một câu, rốt cục cũng làm cho cô có cảm giác thành tựu.

“Tan họp.” Hai chữ vô cùng đơn giản, mọi người vội vàng đứng dậy, người nhanh nhẹn nhanh tay thu thập văn kiện trên bàn, chuẩn bị chạy lấy người, không đến 1 phút, văn phòng to như vậy chỉ còn lại có Bách Lăng Phong cùng Hạ Di Hàng.

Được rồi, cô thừa nhận, chính mình có điểm cố ý thu dọn chậm lại. Laptop tốt lắm, văn kiện cũng tốt sửa sang lại, cô giống như không có lại tiếp tìm lý do.

Nhưng là, có nói, còn giống như là nói: “Cái kia ”” Do dự không biết có nên mở miệng.

Bách Lăng Phong một bên xem xét Wall Street giá thị trường chứng khoán, một bên đưa mắt nhìn nữ nhân đang muốn nói ra suy nghĩ của mình.

“Đêm nay Em muốn tối nay đi.” Toàn thể nhân viên phòng kế hoạch đều ở dưới lầu tha thiết chờ đợi cô trở về báo cáo chiến tích, tất cả đều tốt lắm, vì lần này có thể có thể nhận được tín nhiệm từ tổng tài, đêm nay mọi người muốn đi ăn mừng, “Cùng đồng sự đi ăn cơm.” Anh nhìn chằm chằm vào màn hình Laptop, không nói gì.

Cô cẩn thận nhìn thần sắc của anh rốt cuộc nhìn cũng không ra là biểu tình gì, lại nói, cô vì sao phải để ý đến biểu tình của anh. Mặc kệ anh có đồng ý hay không, việc làm của cô còn phải hỏi qua anh sao.

Cô đột nhiên cảm thấy không vui vì bản thân dường như rất giống với cô dâu nhỏ trong nhà, nhìn sắc mặt của anh, cô cố lấy dũng khí chuẩn bị nói ra quyết định của mình, “Em ” Khó có được 1 ít dũng khí, thì lại bị Hứa Mạn Tuyết cắt ngang.

Khi Hứa thư ký đi vào, nhìn thấy cô vẫn còn trong văn phòng, trong đôi mắt xinh đẹp thoáng hiện lên 1 tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh bị cô che dấu đi.

“Em đi trước, gặp lại sau.” Kết quả, cô vẫn thật là vô dụng.

Là cái đồ nhát gan!

Hạ Di Hàng là lần đầu cùng đồng nghiệp đi chơi, không khí cũng không có xấu như trong tưởng tượng.

Cùng với nữ chủ quản đi chơi, cho dù nữ quản lý tính cách có phần hướng nội, nhưng mà so với nam quản lý vẫn hơn. Cho nên đây là lần đầu tiên toàn bộ nhân viên của phòng kế hoạch có mặt đầy đủ, ở đây lớn nhất cũng không quá 30 tuổi, không quá một giờ, không khí lập tức nóng lên, mọi người thân thiện, không hề câu nệ thân phận hay tính cách.

“Quản lý, dự án kia, tổng tài thực sự giao cho chúng ta phụ trách?” Tăng Tâm Vân vẫn là không tin vào hiện thực hỏi lại lần nữa, ngày hôm nay cứ như là ở trong mơ, nghĩ đến dự án quan trọng nhất công ty lại giao cho bọn họ, cô vẫn là không thể tin được.

“Ai, thật là phiền, cả ngày hôm nay cô đã hỏi đến 15 lần.” Tổ trưởng của phòng, người luôn thích củng cố đầu võ mồm lên tiếng, “Đến, quản lí, tôi mời chị một ly, nhờ có chị, phòng kế hoạch chúng ta mới có thành tích tốt như ngày hôm nay.” Trong công ty có nhiều ngành như vậy, nhưng chỉ có phòng kế hoạch bọn họ được giao cho dự án này, sự vinh quang này, tất cả là nhờ vào quản lý tốt của bọn họ, Hạ Di Hàng.

Tất cả mọi người ồn ào mời cô, thịnh tình không thể chối từ, Hạ Di Hàng đành phải một ngụm uống uống cho bằng hết bia trong ly, tuy rằng nói, cô không dám uống nhiều như bọn họ, nhưng

tửu lượng của cô không tốt lắm, hôm nay bị cấp dưới chuốc vài chai bia, đã có men say, mặt cũng phồng hồng.

“Chúng ta cơm nước xong lại đi ca hát được không?” Mê Lâm Yêu Ny hưng phấn đề nghị muốn đi tầng 2, mọi người đều vui vẻ đồng ý.

“Mọi người đi đi, ngày mai đem giấy tờ giao cho tôi là được rồi.” Hạ Di Hàng cảm thấy đầu có điểm choáng váng choáng váng, hình như là đã say, không dám đi theo sợ rằng sẽ ngã quỵ mất, cô muốn về nhà ngủ một giấc.

“Không có quản lí sao được?” Lâm Yêu Ny kéo cô, “Lần này quản lí là đại công thần, đêm nay nhất định phải chơi đủ!” Vì thế, Hạ Di Hàng lại bị đám người âm ỹ kéo đến KTV, nghe cấp dưới “dùng âm thanh tra tấn” (anchan: chỗ này ta chém ko tìm dc từ thích hợp hơn, nguyên văn là Ma âm mặc nào)

Nói đến, thật đúng là mất mặt, Hạ Di Hàng lớn như vậy, luôn luôn là nữ nhân ngoan ngoãn, hơn nữa không giao tiếp rộng, vì vậy cũng chưa từng đến những chỗ ăn chơi như thế này, hôm nay, hôm nay là lần đầu tiên cô đến cái nơi này.

Bia, hạt dưa, lạc, các loại thực phẩm chín, tivi, âm lượng tốt đến mức vụn to hết cỡ, còn có một đám high đến điểm cao nhất cả trai lẫn gái, cô có chút đau đầu, xem ra cô quả thật là đã già đi, không thể tiếp nhận nổi cái loại kích thích này.

Âm nhạc kiểu này không phải là sở thích của cô, hơn nữa đến đây cô lại bị chuốc thêm vài chai bia, cô hình như đã thật sự say.

Chương 7.4

Sưu tâm

Rời khỏi ghế, hướng toilet đi đến, cô hắt nước lạnh vào khuôn mặt nóng bừng kia, mong muốn có thể tỉnh táo được 1 chút, nhưng vẫn không ăn thua, đầu ngày càng nặng.

Ai, dù đang ở trong toilet, nhưng thứ âm thanh ồn ào kia vẫn vọng đến tận đây, nhưng mà so với ngoài kia thì trong đây im ắng hơn rất nhiều.

Im lặng đến nỗi cô có thể nghe thấy được nhạc điện thoại đang vang, cô chậm rãi lấy di động ra, vừa thấy tên hiển thị lòng cô thoáng run lên, nhanh tay tiếp máy.

“Em đang ở đâu?” Nam âm lạnh lùng theo di động vang lên, nghe không ra là đang giận hay vui, không dám chần chừ, cô nhanh chóng khai ra địa chỉ.

“Hừ.” Nam nhân hừ lạnh, không biết là hừ cái gì, cô cũng ngoan ngoãn không dám nói lời nào, nhưng mà cái đầu hình như càng ngày càng choáng váng.

“Em, uống rượu?” Nghe ra giọng nói của cô có phần kỳ lạ.

“Àn, uống một chút.”

Cô mềm oặt tựa vào thành bồn rửa mặt, toàn thân dường như không có sức.

Chết tiệt! Bách Lăng Phong thậm chí rửa mặt, “20 phút sau có mặt ở trước cửa.” Nói xong liền ngắt máy.

Cô ủ rũ khuất nhìn di động, thật là đại lão gia cứ thích ra lệnh, chán ghét!

Bách Lăng Phong sống suốt ba mươi hai năm qua, cuộc đời này là lần đầu tiên đến gần nữ nhân uống say đến không còn biết gì.

Nhìn cái người ở trong xe đang ngủ gật hết ngã trái lại ngã phải, anh thật muốn dùng sức nhéo cái khuôn mặt đỏ ửng kia 1 phen.

Thật là, không biết rượu còn đi học người uống rượu? Nếu anh không tới đón, cô đêm nay sẽ như thế nào? Nghĩ đến sẽ có nam nhân khác đưa cô về nhà, còn có khả năng nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô, cái loại tức giận vô danh quen thuộc kia lại cháy hừng hực trong lòng anh.

“Uy, tỉnh lại, về nhà thôi.” Mang theo vài phần ác ý, anh thoáng dùng sức vỗ hai má phần nộn của cô.

Không phản ứng? Ngủ như chết vậy.

Dùng sức mấp máy môi, “Ngô, đừng âm ỹ.” Cô cau mày, vươn tay đẩy đi cái thứ đang nháo cô.

“Là tại em không tỉnh, cũng đừng trách anh.” Mở cửa xe, ôm lấy cái người đang say rượu, khóa xe lại, hướng một bên thang máy đi đến.

Anh thật không hiểu, cô rốt cuộc là kiên trì cái gì, rõ ràng là bọn họ sống chung, nhưng cô lại không muốn cùng đi với anh, lý do lại buồn cười đến mức làm anh khinh thường, nói cái gì là trong nhà có camera, nếu bọn họ đi cùng sẽ bị quay trúng.

Quay trúng thì lại như thế nào, bây giờ chẳng phải là rất ái muội sao? Tuy rằng anh chẳng thèm để ý đến cái lý do đó của cô, nhưng mà cô ở trên 1 phương diện nào đó lại rất quật cường, không thể lay chuyển được cô, anh đành phải chịu theo. Nhưng mà lần này, là chính cô chạy ra đi theo người khác uống rượu, còn uống đến say khướt, anh mới ôm nàng về nhà.

Mãi cho đến khi đi vào phòng, tiểu nữ nhân trong lòng đều an an phận phận nằm yên, không có quấy phá, thật là, bình thường đã ngoan còn chưa tính, ngay cả uống rượu cũng ngoan đến như vậy, làm cho người ta nhìn thấy đều yêu thương.

Thở dài, nói còn chưa xong, này nữ nhân ngoan lại đột nhiên mở to mắt, “Em muốn đi toilet.”

Nói xong liền giãy dụa muốn từ trong lòng anh đi xuống, cô ngay cả đường đi còn không thấy, có thể tự mình đi được sao?

“Đừng nhúc nhích. Anh ôm em đi qua.” Đường đường Bách đại tổng tài thế mà lại làm trợ lý cho nữ nhân này đi toilet, nói ra thật là tổn hại thanh danh của anh mà, chỉ sợ làm ọi người cười chê.

Nhưng anh vẫn ôm cô đi vào toilet, đặt ở trên bồn cầu trắng nõn, cuốn bị giúp cô kéo váy, “Anh làm gì?”

Kết quả anh muốn hy sinh chính mình, người ta còn không vui, con mèo nhỏ đột nhiên vươn móng vuốt, đẩy cánh tay đang muốn cởi váy của cô ra.

Còn có thể phản kháng? Anh nheo mắt, hoài nghi nhìn cái người 1 thân toàn mùi rượu mặt đỏ bừng bừng, cô thực sự say sao?

“Giúp em đi toilet.” Rõ ràng là anh muốn trừng phạt cô cái tội dám can đảm chạy ra bên ngoài cùng người khác ăn cơm, kết quả là hiện tại anh đang làm cái gì đây?

“Em tự làm được, anh ra ngoài đi.” Chỉ vào cửa toilet, cô nói như ra lệnh.

Xem ra là say, bằng không, cô sẽ không nói chuyện như vậy.

“Em có thể tự mình làm sao?” Anh hoài nghi nhìn cái người con mắt đang nửa híp nửa mở kia. “Thực rầy rà.” Cô không kiên nhẫn trừng anh.

Được rồi, anh nhận thua, xoay người hướng toilet đi ra, ai lại cùng nữ nhân say rượu nói đạo lý? Hơn nữa cô đêm nay biểu hiện không quá phận, vẫn là thuận theo cô một lần đi.

Chương 7.5

Sưu tầm

Bất quá nhìn nhìn đồng hồ, đi toilet gần 20 phút, này cũng quá lâu đi? Anh mở cửa ra, 1 màn trước mắt khiến anh bật cười, này nữ nhân thế nhưng ngồi ngủ ở trên bồn cầu.

Như vậy coi được sao?

“Uy, nữ nhân. Tỉnh, tỉnh.” Vỗ hai má của cô, anh muốn đánh thức cô, nhưng mà cô một chút phản ứng đều không có.

Anh không nghĩ mình sẽ ôm 1 nữ nhân người toàn mùi rượu trên giường, cho nên đành phải cởi quần áo của cô, ôm lấy cô hai người cùng nhau tắm rửa, trong lúc tắm, cô tuy thân hình mềm nhũn nhưng vẫn khiến anh nổi lên dục vọng, nhưng mà cùng với 1 nữ nhân ngay cả 1 chút phản ứng đều không có làm tình, anh còn không có đói khát đến mức đó.

Hung hăng xoa nhẹ đôi gò bồng, “Em nhớ cho kỹ, ngày mai em nhất định phải bán mạng trả công lại cho anh.” Anh là gian thương, cho tới bây giờ anh cũng không phủ nhận.

Chờ hai người nhẹ nhàng khoan khoái nằm trên giường lớn mềm mại, anh vẫn cố gắng cùng dục vọng trong thân thể đấu tranh, tiểu nữ nhân trong lòng lại đột nhiên mở mắt, trừng mắt thẳng tắp anh.

“Em nhìn cái gì?” Ánh mắt của cô rất trong suốt, rất tỉnh táo, một chút cũng không giống người say rượu, chẳng lẽ cô đã tỉnh rượu? Kia vừa vậy. Anh lửa nóng trên người cần cô dập.

Mở to ánh mắt trong veo như nước, cô nở nụ cười, không phải là nụ cười có lẽ mà anh thường xuyên nhìn thấy, mà là nụ cười ngọt ngào phát ra từ nội tâm, hình như cô đang nghĩ đến chuyện vui, nhin không được cười ra mặt.

“Em ” Cười cái gì? Nhìn cô tươi cười không giống trước đây, anh bỗng nhiên cảm thấy hô hấp cứng lại.

Cô chậm rãi tiến lại gần anh, tay nhỏ xoa nhẹ lên khuôn mặt tuần tú của anh, còn nhìn hẩn thật sâu, thở dài nói: “Anh quả thực rất đẹp.”

“Một người nam nhân đẹp như vậy, có phải là đẹp quá mức?” Cô tự hỏi, ngón tay nhẹ miết lên khuôn mặt của anh, còn có cái mũi, ôn nhu lướt qua đôi môi ẩm ướt.

Này nữ nhân, là đang khiêu khích anh sao? Nếu là sau khi uống rượu cô đều nói như vậy, thì anh sẽ không phản đối, đương nhiên là cô chỉ có thể ở trước mặt anh uống rượu.

Tiếp theo, một cái hôn vang lên ở trên mặt của anh, cô áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào bên trong lồng ngực rộng rãi ấm áp, nhẹ nhàng mà cọ xát vài cái, lại yên tĩnh lại.

“Uy.” Anh nâng nhẹ tay lay bả vai của cô, đáp lại của anh là tiếng hít thở đều đều của cô.

Không thể nào, nữ nhân này cứ như vậy đang ngủ? Vậy anh thì sao? Vốn đã rất khó áp chế dục vọng, bị cô cọ xát như vậy đã hoàn toàn đẩy lên lửa nóng cực lớn của anh, mà cái người đã châm lửa cứ như vậy đang ngủ?

Không thể tin chuyện tình như vậy sẽ phát sinh ở trên người của anh, Bách Lăng Phong con người xinh đẹp lấy đẹp hiện lên một tia sáng phức tạp, nghiêng người. Đem cô ép vào dưới thân.

Hạ Di Hàng một chút phản ứng đều không có, tiếp tục ngủ say.

Bàn tay rắn chắc của anh tham nhập vào trước áo ngủ, xoa nắn nơi mềm mại, từ từ vuốt ve, đôi gò bồng non mềm theo bản năng của thân thể nổi lên phản ứng ở lòng bàn tay của anh gắng gượng đứng lên, nhưng là

Chủ nhân vẫn như cũ không có gì động tĩnh, lâm vào ngủ say.

Nút thắt một cúc, hai mở, tam mở, mãi cho đến áo ngủ hoàn toàn mở ra, bộ ngực tuyết trắng trong suốt dưới ngọn đèn chiếu rọi xuống hiện ra nhu nhuận sáng bóng, đóa hoa phấn nộn xinh đẹp lẳng lặng nở rộ.

Từng nụ hôn nóng rực rơi trên cổ, bả vai, anh liếm mút đôi gò bồng đem hai đỉnh tuyết trắng biến thành đỏ hồng, mới cam tâm buông ra.

“Ngô...Lăng Phong ” Tốt lắm, nữ nhân ham ngủ rốt cục có phản ứng, rồi sao?

Kế tiếp tiếng hít thở nhọt nhọt, làm cho động tác của anh ngừng lại, anh ở trước khuôn ngực đầy đặn ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm dung nhan thanh lệ, đang chìm đắm bể tình, mà hô hấp dồn dập.

Anh cắn chặt răng, tay to lớn vì cô mà đem cái áo vừa mới bị cởi ra, từng cái cài trở lại, đem oa nhi ngây thơ đang ngủ mê ôm vào trong lòng.

Sau một lúc lâu, một tiếng rửa thấp ở trong không trung vang lên, “Chết tiệt nữ nhân, ngày mai xem anh như thế nào trị em.”

10. Chương 10

Chương 8.1

Sưu tầm

Ai, bị ép buộc thật thảm!

Hạ Di Hàng xoa thắt lưng đau nhức chậm rãi đi vào thang máy, thật là, sáng sớm say rượu đau đầu đã đủ thảm, còn phải ứng phó với dã thú phát cuồng, còn có người nào so với cô bị thảm hơn.

Nam nhân kia một bên động tác, một bên còn hung hăng nói: “Đề xem em về sau còn dám dám uống rượu nữa không!”

Cô không dám, sau này cũng không dám nữa, uống rượu sẽ bị trừng phạt, thật sự là đáng sợ, làm cho cô đến bây giờ đi đường còn cảm thấy nơi riêng tư nổi lên đau đớn quái dị. Mỗi một bước đi, đều cảm thấy ần ần đau đớn, vận động quá mức, hơn nữa cái nam nhân kia căn bản là không có chú ý lực đạo của mình, đem cô chinh đến lệ rơi đầy mặt, khóc lóc cầu xin. Nhớ đến đến buổi sáng bản thân ở trên giường như vậy thật mất mặt, cô bây giờ vẫn còn cảm thấy khuôn mặt nóng lên.

Đình một tiếng, thang máy đến lầu 6, cô bước ra khỏi cửa thang máy, trong nháy mắt, nha, thắt lưng của cô, cô đỡ lấy cái eo cứng ngắc, đau đớn như muốn đứt ra làm đôi, làm ặt cô trắng bệch.

“Quản lí.” Ngô Thiên Chân phi thường có tinh thần chào cô, nhìn cô quan, “Cô có khỏe không? Hôm nay sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm nha.”

Hướng Ngô Thiên Chân cười nhợt nhạt, cô thật sự không có khí lực cùng người nói chuyện phiếm, bước đi hướng văn phòng của mình đi đến, cô hiện tại cần nhất là một ly trà ấm, có thể giúp cô hồi phục thần trí, cô chỉ có thể hướng những cấp dưới đang chào hỏi gật đầu, nhanh chóng đi vào văn phòng của mình.

Chờ trà ấm chậm rãi đi vào bụng, cô mới cảm thấy co rút đau đớn đầu chậm rãi tan đi, nhưng là thắt lưng vẫn còn nhức, cô chậm rãi xoa bóp cơ bắp đau nhức, nghĩ đến cái người ép buộc cô suốt hai giờ liền, trước khi đi làm khí sắc thật tốt, đối lập về mặt u uất của cô, thật là đáng giận mà.

Nhẹ nhàng gõ cửa, đẩy cửa vào là vẻ mặt cười đến sáng lạn của Tăng Tâm Vân: “Quản lí, sớm.”

“Sớm.”

“Đây là tư liệu Phi Dương sáng nay đưa tới, tôi đã xem qua rồi, tốt lắm.” Đưa một phần văn kiện, nhìn nhìn Hạ Di Hàng khuôn mặt không có huyết sắc, “Quản lí, cô hôm nay tinh thần thực sự thật không tốt nha.”

“Àn.”

“Cô nhất định rất ít uống rượu đúng hay không?”

“Đúng vậy.” Trên thực tế, cô căn bản là chưa từng uống rượu qua, lần này mới biết được, thì ra tửu lượng của cô thật đúng là kém.

“Vậy khó trách.” Tăng Tâm Vân cười nói: “Vậy cô hiện tại khẳng định rất đau đầu đúng hay không, yên tâm, qua một hồi sẽ bớt đau.” Tùy ý hàn huyên vài câu. Thời gian đi làm vừa đến, mọi người bắt đầu làm việc.

Đang ở toilet, lúc nghe thấy có 2 người nói chuyện làm cô giật mình không dám mở cửa đi ra ngoài.

” Cô có thấy Hạ quản lý phòng kế hoạch hôm nay tinh thần không được tốt.” Bà tám Giáp (nguyên văn là bát quái nữ giáp) nhìn cái gương lớn trên bồn rửa tay dậm lại phần.

Hạ Di Hàng nhìn mi ngồi trên bồn cầu, không nói gì, biểu hiện hôm nay của cô rõ ràng như vậy sao?

“Cô cũng rất tinh vi đi, ngay cả cái này cũng quan sát đến.” bà tám Át tô lại son môi.

“Bình thường đương nhiên sẽ không chú ý tới, cô ấy bình thường không thích nói chuyện.” Hì hì cười, “Nhưng là cô ấy hôm nay biểu hiện không bình thường, hơn nữa sáng nay khi chúng ta cùng nhau đi thang máy lên, cô ấy đứng ở phía trước tôi, nghĩ không chú ý cũng khó.”

Ninh mi, Hạ Di Hàng vẫn là nghĩ không ra bên ngoài là ai, người nói kia thanh âm thực xa lạ, cô không nhớ rõ hôm nay có gặp nàng ta hay không, thứ lỗi cô tính cách trầm tĩnh, cho dù cùng đối phương ở cùng 1 tầng lầu, thế nhưng cô nghe không biết là ai đang nói chuyện.

Xí nghiệp Khai Dương mỗi tầng lầu là 1 ngành khác nhau, sử dụng chung một cái toilet, ngoại trừ người trong ngành, cô thật đúng là không thể nào nhận biết người bên ngoài.

“Có cái gì không tầm thường?”

“Chính là tư thế đi đường rất quái lạ, tay còn thường thường đỡ thắt lưng.” Ái muội nói nhỏ: “Cô nói, có phải không tầm thường? Thoạt nhìn giống như là trải qua 1 đêm kích tình, là di chứng của việc miệt mài quá độ.” Cô chính là có qua lại với bạn trai, đối loại chuyện này, chính là phi thường quen thuộc.

“Làm ơn, toàn công ty từ trên xuống dưới đều biết Hạ quản lý không có bạn trai, cô hiểu sai đi?”

“Ai biết. Nói không chừng cô ấy có bạn trai bí mật, lại đem dấu đi, chúng ta cũng không biết.” Nghe đến đó, Hạ Di Hàng trên mặt một chút huyết sắc còn sót lại cũng mất hết, ngồi cũng khó khăn, phi thường không được tự nhiên.

“Ha ha, cô quả nhiên không hổ là đài radio của công ty chúng ta, trí tưởng tượng thực phong phú.”

“Đương nhiên.” Trang điểm xong, hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, “Tôi nói với cô.....”

Tiếng nói đã không còn nghe thấy, nhưng Hạ Di Hàng lại cảm thấy toàn thân rét run, khó trách người ta nói, muốn ở trong công ty nghe tám nhảm, đồn bậy, toilet tuyệt đối là nơi đầu tiên, thứ hai là gian nước trà, quả nhiên không sai.

Ngón tay gắt gao nắm lấy góc áo, cô tự nhận ngày thường ở công ty luôn an phận thủ thường, nhưng vẫn là khó tránh khỏi trở thành tiêu điểm để người khác lờ ra làm thứ tiêu khiển trong lúc trà dư tửu hậu, ha ha, cũng là, ai sau lưng không nói người, ai sau lưng không người nói. (anchan: chỗ này hơi lu bu, hiểu đơn giản là: ai không nói xấu sau lưng người khác và không bị người khác nói xấu lại)

Cô cần gì phải để ý mấy lời ra tiếng vào đó?

11. Chương 11

Chương 8.2

Sưu tầm

Trở lại văn phòng ngồi xuống, cô theo bản năng mở văn kiện ra đặt lên bàn, trong lòng cô trở nên rất loạn, tựa hồ có cái bí mật trọng đại, bị người công khai sáng tỏ, vừa thẹn lại quần không biết như thế nào cho phải.

Cô cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới, nếu cô cùng Bách Lăng Phong quan hệ một khi bị phát hiện, như vậy cô phải giải quyết như thế nào, toàn công ty nhiều người như vậy, còn có cấp dưới của cô sẽ đối xử với cô ra sao.

Đến lúc đó, có phải là quan hệ giữa bọn họ cũng sắp kết thúc? Giờ này khắc này, lòng của cô giống như con mèo đang đùa với sợi len, rối rắm thành một đống, giải đều không giải được.

Hạ Di Hàng ngây ngốc trừng mắt nhìn mấy chữ màu đen, nhưng không có cái nào đi vào trong đầu, cô hiện tại toàn bộ tâm tư đều suy nghĩ, cô cùng Bách Lăng Phong đoạn quan hệ này, cuối cùng sẽ như thế nào.

Vẫn tiếp tục như vậy, không có khả năng, cũng không sự thật, cô vốn không có tư sắc làm cho quân vương cười, vài năm sau, chỉ sợ Bách Lăng Phong ngay cả dục vọng đối với cô đều không có đi? Lẽ nào phải đợi đến lúc đó cô mới có thể rời xa anh.

Không được, Cô không thể đánh mất tôn nghiêm như vậy, em trai cô cũng đã gần tốt nghiệp, nếu ở nơi xa xôi đó, nó biết được chuyện của cô, vậy nó sẽ như thế nào?

Tính tình quái cường nó, có phải sẽ thực khinh thường bản thân đã có một người chị như vậy? Yên lặng ở lại bên cạnh một người đàn ông, gọi là bạn gái hay là tình nhân cũng không khác, cô phải dùng bộ mặt nào để đối mặt với em trai của mình.

Bất quá cho dù không thể đối mặt với toàn thế giới, cô cũng sẽ không cảm thấy khổ sở, cô chỉ là sợ..... Đang sợ cái gì, cô nói không nên lời, cảm giác trong lòng đến bây giờ cô vẫn không hiểu được, có lẽ cô muốn trốn tránh, không muốn làm rõ ràng.

Toàn bộ buổi sáng, đau đầu, xương sống thắt lưng, còn có tâm tư phức tạp, làm cho cô không thể làm được việc gì, nếu không phải điện thoại đột nhiên vang lên, chỉ sợ cô đến bây giờ còn gất gao nhìn chăm chăm vào văn kiện.

“Xin chào, tôi là Hạ Di Hàng.” Tâm tình tuy không tốt nhưng việc vẫn phải làm.

“Là anh.” Cúi đầu, nam âm theo ống nghe truyền đến, cô sợ tới mức thiếu chút nữa vứt bỏ điện thoại trong tay, sắc mặt của cô thoát nhìn giống như là bị cái điện thoại cắn 1 ngụm.

“Em lập tức lên đây 1 chuyến.” Nói xong liền ngắt điện thoại, không cho cô có cơ hội trả lời.

Thở dài, này nam nhân sợ là đời này đều không sửa được cái tính bá đạo, hờ chút lại ra lệnh, cho tới bây giờ cũng không chịu bị người khác cự tuyệt.

Nhưng là cô lại không thể không đi lên, dù sao người ta là tổng tài đại nhân cao cao tại thượng, cấp trên có lệnh, cấp dưới không dám không theo?

Chương 8.3

Sưu tầm

“Chuẩn bị một chút, buổi chiều hôm nay đi Newyork.” Đại lão bản nói một câu, làm cấp dưới phải liệu mạng đuổi theo, xem anh nói thật là thoải mái, đi Newyork giống như không phải là vượt qua cả Đại Tây Dương, mà là ra khỏi công ty đến nhà hàng dùng cơm.

Vì đêm mai có 1 bữa tiệc tối, cô phải đi tới một nửa Địa Cầu, này cũng khó tin đi? Kết quả, mặc dù không có chuẩn bị tốt, cô vẫn là mặc danh kỳ diệu (ừ ừ cạc cạc, không hiểu vì sao) ngồi trên máy bay xa hoa đến nỗi khiến người không nói nên lời, cùng Bách Lăng Phong đến cái nơi phồn hoa kia.

Suốt mười mấy giờ bay, còn không kịp nghỉ ngơi điều chỉnh sai giờ, đã bị Bách Lăng Phong lôi cô đến thăm mỹ viện đặc đến chết người, sau đó là một loạt các hành động trang điểm rườm rà đáng sợ.

Cái người gọi là Lisa Qun Liao (anchan: cái tên kỳ quái, nhưng là do bản conver để vậy, ta cũng hết cách) là nữ nhân có đôi mắt màu nâu luôn tươi cười thân thiết đi theo bên cạnh cô, giúp gội đầu, chăm sóc làn da, làm móng tay, sau đó cô giống như con búp bê bị một đám người có tròng mắt giống như người ngoại quốc vây quanh.

Cô thiếu chút nữa bị họ làm ẹt chết, này Bách Lăng Phong, muốn chính cô cũng không nên chỉnh như vậy chứ? Cô mệt chết đi, ai có thể để cho cô nghỉ ngơi một chút, hiện tại cô chỉ nghĩ đến cái giường nhỏ trong gian phòng của mình.

Trời sinh cô tính nhẩn nại cao, chờ cho đến khi bọn họ tân trang xong, từ từ kéo ra tấm vải màn, làm cho cô chỉ có thể giật mình trợn to hai mắt, nhìn cái gương thật lớn kia, trong gương xuất hiện khuôn mặt nhìn thoát quen thuộc nhưng lại xa lạ.

Này người trong gương là cô sao? Bàn tay khéo léo, tao nhã vén lên sợi tóc, lộ ra vầng trán cao, mày liễu tinh tế, cô liếc nhìn qua ánh mắt, chỉ là 1 chút phần mắt, lại làm cho ánh mắt của cô càng thêm thâm

thúy đẹp mê người, cái mũi xinh đẹp cùng đôi môi căng bóng, mọng nước, nữ nhân trong gương, trang điểm không đậm, chỉ phớt nhẹ 1 ít son phấn, cũng đã vô cùng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Một thân lễ phục bằng gấm màu đen, thiết kế hở vai, lộ ra bờ vai xinh đẹp mượt mà, bộ ngực no đủ được tơ lụa trơn bóng trong suốt bao phủ, lộ ra 1 phần của bộ ngực, cô đẹp đến nỗi khiến người phải nín thở.

Một đoạn vải sa tanh màu đen được cuộn tròn lại thành đóa hoa phức tạp, ở bên hông lại rực rỡ sáng chói, bộ lễ phục xinh đẹp này chỉ có 1 cái duy nhất, lại làm cho vòng eo mảnh khảnh của cô trở nên đầy đặn hơn, đẹp nhất là làn váy, cảm giác giống như có 1 dòng nước đang lẳng lẳng chảy xuống, lễ phục đơn giản nhưng tao nhã, giày thủy tinh cao gần 5 tấc, đem tất cả khí chất ôn nhu của cô phơi bày ra hết. (anchan: ta chẳng hiểu tác giả nghĩ sao mà miêu tả cho tỷ ấy mang giày thủy tinh cao 5 tấc, còn không sợ té chết hay sao???)

Lúc này nhìn cô giống như thiên kim từ nhỏ đã được nuông chiều của một nhà giàu có, dùng vô số tơ lụa, gấm vóc trang sức, hoa tươi chăm chút dưỡng thành 1 cái thực nữ danh môn, vừa tao nhã lại xinh đẹp, là một cái Đông Phương mỹ nhân hấp dẫn lạ huyền.

“Cô thực sự rất đẹp, Hạ.” Lisa Qun Liao người có con người màu nâu ấm áp, ánh mắt cô ta chợt sáng lên, vì cô điều chỉnh lại đóa hoa bên hông cho đẹp hơn, tuy rằng chỉ mới ở chung có vài giờ, nhưng cô cực thích cô gái Đông Phương trời sinh hay thẹn thùng này, ôn nhu thiện lương, dễ dàng chiếm được hảo cảm từ cô.

Như vậy nhìn có kỳ quái hay không? Cô bất an đưa tay che khuất bộ ngực bị lộ ra bên ngoài, bảo thủ mà không thể được, cảm giác cả người không được tự nhiên.

Cô nhìn kính, bản thân có chút không quen, có một chút bưng bít, cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ mình sẽ như thế này, có một ngày có thể mặc lễ phục hoa lệ, trông giống như công chúa, từ nhỏ đến lớn, cô đều là an phận thủ thường, luôn để mặt mộc, sau khi đi làm, cũng như vậy, chỉ là mặc váy áo bảo thủ.

Trang điểm, cho đến bây giờ cô chưa từng nghĩ tới, bỗng nhiên mặc vào loại váy trước giờ chưa từng mặc, có thể hay không rất kỳ quái lạ dị, “Như vậy anh ấy đâu? Nếu như Bách Lăng Phong nhìn thấy, có khi nào anh ấy cảm thấy tôi mặc như vậy không hợp?” Hạ Di Hàng nhìn gương hoảng hốt thì thào tự nói.

“Đương nhiên sẽ không.” Cúi đầu, nam âm đánh tan không khí yên tĩnh, làm cô đột nhiên hoàn hồn.

Cô sao lại có thể đem lời trong lòng của mình nói ra? Ngẩng đầu nhìn thấy trong gương xuất hiện 1 nam tử khí thế hiên ngang, hô hấp của cô đột nhiên cứng lại.

Anh đến đây từ lúc nào? Lisa Qun Liao rời đi từ bao giờ, cô vì sao một chút cảm giác đều không hay, đối với sự xuất hiện của anh quá mức giật mình, chỉ có thể ngây ngốc nhìn cái thân ảnh cao lớn sừng sờ trong gương.

Anh, rất tuần tú, rất tuần tú, đẹp đến nỗi làm cho cô không biết dùng từ gì để hình dung, một thân âu phục màu đen, chỉ nhìn cũng biết nó rất xa xỉ, cũng chỉ có quần áo như vậy, mới có thể làm cho khí chất quý tộc của anh thể hiện rõ rệt hơn.

Anh chậm rãi tới gần cô, đôi mắt tối đen gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Anh đang nhìn cái gì? Có phải cảm thấy bộ dạng cô lúc này rất kỳ quái? Bình thường như cô, mặc vào lễ phục như vậy, kỳ thật có phải là thực sự không thích hợp?

Cô cúi đầu, không dám đối diện với anh, xấu hổ cô lúng túng thăm nghĩ muốn ra khỏi nơi này, nếu có cái cửa tại đây thì tốt rồi, như vậy là cô có thể ra khỏi nơi này ngay.

Anh đi đến phía sau cô, yên lặng nhìn cô trong kính, anh chỉ biết cô là một khối ngọc thô chưa được mài dũa, xem, giống giờ như bây giờ, chỉ là mài dũa chút đỉnh mà cô đã như hào quang tỏa sáng, có lẽ không phải là đẹp nhất, nhưng là khí chất dịu dàng kia cũng đủ động lòng người, nhìn dung nhan đang cúi thấp, trong lòng anh lại ở mảnh liệt giây dụa.

Anh thực sự muốn đem vẻ đẹp của cô ra cùng vô số người chia sẻ sao? Ánh hào quang này chỉ thuộc về riêng anh, không cho bất luận kẻ nào nhìn.

Hơi thở nóng rực phun trên cái cổ trần trụi bóng loáng của cô, “Có lẽ, anh không nên đưa cho Lisa Qun Liao nhiều tiền như thế, nhìn xem cô ta đã chọn cho em lễ phục.” Tay thô ráp lướt qua nơi mềm mại, thở dài :

“Lộ ra nhiều như vậy.” Bàn tay vẫn ôn nhu phủ trên đôi gò bồng tuyết nộn.

“A, không cần.” Ý đồ của anh rất rõ ràng, cô vội vàng bắt lấy bàn tay to không an phận, “Nơi này không được.” Đây gian phòng làm việc người lui tới, nếu như bị họ nhìn thấy, nói ra nói vào nàng thật không muốn sống nữa.

“Yên tâm, anh đuổi bọn họ đi hết rồi.” Tay bị nắm trụ không thể động? Không quan hệ, anh trực tiếp tại trên tuyết phong tay qua lại vuốt phẳng, cảm thụ nơi đó da thịt nhẵn mịn, thật là, làn da lúc đầu đã mềm mại như nước, sau khi trải qua bảo dưỡng, khi chạm vào ngón tay liền bị hấp dẫn, không nỡ buông ra.

“Ai, không phải cái nguyên nhân kia.” Anh rõ ràng là thông minh, cái chuyện này còn phải tự hỏi, cho dù không có người ngoài ở trong này, nhưng là anh đuổi người ta đi, ý đồ rõ ràng như vậy, kẻ gốc cũng nhìn ra là anh muốn làm gì. Nghĩ đến mọi người bên ngoài đều biết bọn họ ở bên trong làm ra cái chuyện tốt gì, cô liền xấu hổ đến mức muốn độn thổ, làm sao có can đảm làm theo ý anh.

“Nhưng là anh nghĩ muốn em, làm sao bây giờ?” Để sát vào môi, hôn lên bờ vai của cô, say mê với mùi hương thoang thoảng bên trong người cô, không phải là loại dầu thơm rẻ tiền mà là thứ mùi duy nhất chỉ thuộc về cô, một mùi hương hoa đại nhàn nhạt rất tự nhiên.

“A?” Ngây ngẩn cả người, thật là nhanh như vậy, “Không phải, không phải sau đó lại..... Muốn?”

Cô, cô làm sao có thể đáng yêu như vậy, Bách Lăng Phong thiếu chút nữa nhịn không được cười ha hả, xem cô một bộ dáng thật sự đáng yêu, giống như một cái tiểu bạch thỏ vô tội, mở to ánh mắt hồng hồng, cùng thương lượng với đại dã lang đang muốn ăn cô, có thể đợi trễ một chút hãy ăn cô?

“Không được!” Ác liệt muốn đùa cô.

“A?” Như vậy liền cự tuyệt cô, Hạ Di Hàng có chút không biết làm sao nhìn anh, cô biết hiện tại tuyệt đối không thể cho anh cùng với cô làm “Cái kia”, nhưng là nam nhân bá đạo, muốn lúc nào, cũng chưa từng để ý qua ý kiến của cô? Cho nên dù cô đồng ý hay không, kết quả cũng đều như nhau?

Hiện tại rốt cuộc phải làm sao? Một cái vòng cổ lạnh lẽo liền gọi cô từ trong suy nghĩ trở về, ngẩng đầu, nhìn thấy cái vòng cổ lấp lánh chiếu sáng nằm trên cổ của cô.

“Đây là.....” Nhìn đến cái vòng cổ thì trong lòng cô rất ngạc nhiên, ngón tay ở trên vòng cổ sờ qua 1 viên, thoạt nhìn thấy kim cương đắt giá liền dọa cô sợ đến ngây người, chính giữa cái vòng là 1 hạt kim cương lớn có hình giọt nước, tỏa sáng lấp lánh.

“rất hợp với quần áo em đang mặc.” Thường thức nhìn cái cổ lóng lánh kim cương của cô, quả nhiên, kim cương là nữ nhân là bạn tốt, nói vậy thật sự cũng không sai, nó ánh sáng rực rỡ trời sinh chính là dùng để tôn lên nét đẹp của cô.

“Nó..... Nặng bao nhiêu?” Cẩn thận hỏi, nghĩ đến trên cổ mình đeo hoàn toàn là kim cương thật, cô liền cảm thấy cổ nặng đến nỗi không thể đứng dậy.

“Mỗi hạt đều nặng 1 Carat, rất hoàn mỹ.”

Cô hít vào 1 ngụm khí, cô không có mua qua kim cương, không biết rõ giá cả của nó, nhưng cô nhìn thì biết, loại này độ khúc xạ cùng với màu sắc, đeo ở trên cổ của cô, mỗi một hạt đều là tốt nhất, cái kia giá cả.....

“Cái này?” Vỗ về vòng cổ, giá trị của nó xem ra có thể đòi mạng.

Anh vừa muốn trả lời, đã bị cô vội vàng đưa tay lên ngăn trở, “Quên đi, anh chính là đừng nói nó tốt như thế nào.” Cô đột nhiên không muốn biết giá trị của cái vòng kim cương này, nàng sợ mình sẽ nghĩ bậy. (anchan: vì nguyên văn nghe rất kỳ lạ nên ta tự mình thay đổi vậy)

“Em có thể hay không không đeo cái này?” Nếu cô phải đeo cái này, cô sợ ngay cả đi đường cũng đi không nổi. (anchan: chị ngu vừa thôi, kim cương, là kim cương đấy, em mơ còn không đeo nữa là)

“Thời gian không sai biệt lắm.” Anh nhìn nhìn đồng hồ, không để ý đến vấn đề của cô.

“Lặng.....”

“Em không muốn cùng anh đi đến chỗ đó, vậy chúng ta lại tiếp tục cái việc khi nãy, àn?”

“Chắc cũng sắp muộn rồi, chúng ta đi mau.” Cuối cùng, người gấp gáp vẫn là Hạ Di Hàng.

Chương 8.4

Sưu tầm

Yến tiệc của những nhà giàu có, chính là như vậy?

Theo sâu trên con đường, từng loạt từng loạt xe hơi quý báu chỉnh tề sắp hàng ở ven đường, còn có không ngừng hiện lên cửa kính xe là rừng cây rất âm u, lần nữa nói cho Hạ Di Hàng biết, chủ nhân của yến hội này, không giàu có thì cũng sang trọng.

“Chúng ta rốt cuộc tới tham gia cái tiệc tối gì?” Cô lặng lẽ hỏi người đàn ông đang ngồi bên cạnh, khi đi vào con đường này xe đã chạy được hơn 10 phút, trời ạ, người ở nơi này có tiền nhiều đến mức khoa trương như vậy? Đạp vào mắt đều các loại xe đắt tiền đến chết người, cô nhìn đến con mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

Anh gắt gao nhìn chằm chằm vào laptop đặt trên bàn bãi, ngay cả phân tâm liếc mắt nhìn cô một cái cũng không có, “Lục Phi Dương.”

“Nga..... A?” Phản ứng lại đây, sốt ruột giữ chặt tay anh, “Đêm nay muốn cùng anh ta gặp mặt sao? Nhưng là em không có mang đề án đến đây, anh như thế nào không nói sớm chút, hại em cái gì đều không có chuẩn bị.”

Bách Lăng Phong yên lặng nhìn cô đang giữ chặt lấy tay anh, con chuột trơn bóng bị cô làm rớt khỏi tay anh.

“Àn.....” Cô vội vàng buông tay anh ra, ai, người đàn ông này ghét nhất trong lúc dùng máy tính bị người khác quấy rầy, nhưng là anh không nên cái gì cũng không nói liền mang cô tới gặp Lục Phi Dương đi?

Nhìn nhìn tài xế lái xe, không biết nếu mở miệng bảo anh ta đưa cô trở về lấy văn kiện, không biết nah ta có nghe theo?

“Em này, không biết trên thế giới này còn có cái gọi là máy tính hay sao?” Thật sự nhìn không thích bộ dáng cô hoang mang rối loạn, anh hừ lạnh nói. (anchan: oa, ông anh BLP này xấu tính 1 cái thì thôi rồi)

Lục Phi Dương tên khó khăn kia, sẽ xem qua văn kiện do cô chuẩn bị mới là lạ, anh ta luôn luôn chỉ đơn giản nhìn qua 1 lần, thuận tiện gì đó. Với anh ta mà nói thời gian rất quý giá.

Nếu cô hỏi, ai sẽ đem tư liệu mang đến, anh khẳng định sẽ không để ý cô, cúi đầu không hề nói thêm cái gì, thật là, cô hay đem chính mình biến thành giống như tiểu con dâu đường như đang nhẫn nhục chịu đựng, vì sao mỗi lần gặp anh, cô liền ngoan ngoãn không giống như cô thường ngày, bản tính của cô không phải thế.

“Tổng tài, đến.” Lái xe cung kính nói, cắt đứt hồi hận của cô, bước ra cửa xe trong nháy mắt, cô đã bị căn biệt thự cao cấp trước mặt dọa cho không nói nên lời, thân thể của cô đột nhiên toát lên khí chất sang trọng giống với căn biệt thự kia. Đầu tiên là cái vòng cổ của cô, đã tạo cho cô áp lực rất lớn, kế tiếp đến biệt thự của Lục Phi Dương, liền thoáng hiện hai chữ “Hào môn”!

Vừa khi thể tiến vào đại sảnh, mọi người đều dừng lại âm thanh trò chuyện, nhìn về phía cửa xuất hiện 2 người, tổng tài Khai Dương cùng bạn gái của anh.

Hai người đều mặc trên người bộ lễ phục màu đen, nam tuần dật phi phạm khí phách mười phần; Nữ ôn nhu trầm tĩnh xinh đẹp hào phóng, đứng ở nơi đó chính là cảnh đẹp ý vui, nữ nhân bên người Bách Lăng Phong, luôn xinh đẹp làm cho toàn bộ nam nhân đều đổ kỵ vạn phần.

“Phong, tôi biết anh sẽ đến.” Một đạo thanh âm nam tính sang sảng đánh vỡ trầm mặc trong sảnh, “Cho dù không cần quay đầu, cũng có thể khiến ọi người ‘Vạn lại câu tịch’(mọi thứ đều im lặng) , không phải Bách Lăng Phong anh thì là ai.”

Đến gần bọn họ chính là hai nam nhân có thân hình cực kỳ cao lớn, một người tuần lãng thực nhả nhặn, cho dù có đeo kính màu vàng, cũng không thể che đi ánh mắt phong tình như có điện, ngược lại vì vậy càng tăng thêm vài phần nho nhã, mà đứng ở bên cạnh anh ta là nam tử trầm mặc, là một nam nhân hoàn toàn khác với người kia, 1 thân dương cương khí rất rõ ràng.

Ông trời, Bách Lăng Phong kết giao đều là những người này, như thế nào một đám không phải tuân chính là khốc, có phải là đem những người bình thường quảng đến chân trời đi?

Này ba nam nhân đứng chung một chỗ, là muốn dọa hết người trong đại sảnh, giống như chỉ có bọn họ tồn tại, tất cả ánh mắt đều bị hấp dẫn.

“Hi, xin chào, ta là Nghiêm Quân Nghiêu.” Nam tử có ánh mắt phong tình cười nhìn phía cô, “Thỉnh giáo phương danh tiểu thư.”

“Xin chào, tôi tên Hạ Di Hàng.” Cùng hắn nhẹ nhàng nắm chặt.

“Nha, nguyên lai cô chính là vị kia.....” Ái vị nói nhỏ, con người mang ý cười nhìn sang nam tử có vẻ mặt lạnh nhạt.

“Vị kia cái gì?” Cô khó hiểu nhìn anh thân thiết tươi cười.

“Nghiêm Quân Nghiêu.” Bách Lăng Phong con người lợi hại nhìn thẳng bọn họ đang bắt tay, ngữ khí cảnh cáo.

“Vị kia trợ thủ đắc lực.” Nghiêm Quân Nghiêu cười cười, chỉ vào nam tử luôn một mực yên lặng mặc không nói gì, “Nhậm Hạo Thiên, người này không thích nói chuyện, cô không cần để ý.” Khóe nam chỉ đơn giản hướng cô gật gật đầu, cô đành phải lễ phép mỉm cười.

“Lục Phi Dương đâu?” Bách Lăng Phong chỉ quan tâm đến trọng điểm đêm nay, mặc kệ bọn họ buồn cười tự giới thiệu.

“Còn chưa xuống dưới, tên kia phỏng chừng là đang chờ cậu đến đây đi.”

“Anh ta chờ ta?” Bách Lăng Phong không tin hừ lạnh.

“Đợi không được người cậu ta muốn, chỉ sợ cậu ta rất nhanh sẽ xuống dưới.” Nghiêm Quân Nghiêu chặn lại bồi bàn, vì Hạ Di Hàng bưng lên một ly rượu có màu rất đẹp, “Phấn hồng giai nhân, thực thích hợp với cô.”

“Cám ơn.” Tiếp nhận hảo ý của anh ta, Hạ Di Hàng khách khí cảm ơn, trong lòng âm thầm thở dài, Bách Lăng Phong người bá đạo như vậy, thế nhưng còn có bằng hữu nhã nhặn như vậy. Xem ra câu nói người hợp theo bầy, có khi cũng không chuẩn xác.

Kết quả là chén rượu cầu cô trực tiếp bị người nào đó lấy đi mất, “Em, không cho phép lại uống rượu.” Miễn cho cô lại say đến hôn mê bất tỉnh, khiến cho anh về sau phải khó chịu, phân phó bồi bàn, “Đưa cho cô ấy một ly nước trái cây.”

“Vâng.” Rất nhanh, trong tay cô bị nhét vào một ly nước quả vàng óng.

Bên tai truyền đến tiếng Nghiêm Quân Nghiêu thở dài, cô cảm thấy hai má có chút nóng, Bách Lăng Phong là xảy ra chuyện gì? Bọn họ trong lúc có quan hệ không phải không thể để cho người biết sao? Đêm nay cô hẳn là lấy thân phận cấp dưới của anh đến tham dự yến hội, nhưng anh lại cư xử bọn họ giống như là tình nhân, như vậy không phải đối anh thực bất lợi sao? Đặc biệt trước mặt bằng hữu quen thuộc.

Bất quá cô cũng không có thời gian có thể suy nghĩ miên man, bởi vì chủ nhân của yến hội, Lục Phi Dương đã xuất hiện.

12. Chương 12

Chương 9.1

Sưu tầm

Cô cảm thấy nam nhân kia trông thật kiêu ngạo.

Không thể nói là suất, cũng không thể dùng tuấn mỹ để hình dung, anh ta bộ dạng rất đặc sắc, nhất là lúc xuất hiện ở trên thang lầu, liền khiến mọi người phải chú ý.

Hạ Di Hàng nhìn Lục Phi Dương lẳng lặng suy nghĩ, muốn nhìn ra anh ta cùng với Bách Lăng Phong chỗ nào tương tự, đáng tiếc bề ngoài, hai người là hoàn toàn bất đồng, Bách Lăng Phong giống như một con Báo Châu Mỹ hoang dại, khí chất tao nhã, thần bí khó dò.

Mà Lục Phi Dương lại làm cho cô đột nhiên liên tưởng đến loài thú khát máu, hiếu chiến, là vua của muôn thú, sư tử. Nghe nói anh là huyết thống ngoại lai, khó trách ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy.

Đi xuống bậc thang, Lục Phi Dương trực tiếp hướng bọn họ đi tới, mục tiêu rõ ràng chính xác hoàn toàn không để ý tới đám người xung quanh đang chào hỏi.

“Phi Dương, cậu hôm nay là chủ nhân lại đến trễ.” Chờ anh vừa đi đến, Nghiêm Quân Nghiêu mở miệng nói.

Lục Phi Dương nhú chặt mi, nhìn Bách Lăng Phong, “bạn gái đêm nay cầu cậu là cô?”

“Cậu có ý kiến?” Anh tà tà tựa vào quầy bar, nhú mày hỏi lại.

“Hừ!” Xoay người bước đi, Hạ Di Hàng ghen hòng trên trời nhìn bóng dáng của anh ta, cái kia cao ngạo nam nhân thế nhưng lại đi lên thang lầu rồi biến mất.

Làm ơn, yến hội này rốt cuộc là của ai? Cô vẫn nghĩ Bách Lăng Phong là nam nhân có tính tình tệ nhất, khó nắm lấy nhất trên đời, thì ra không phải, còn có Lục Phi Dương có thể cùng anh ganh đua cao thấp, cái kia nam nhân thoát nhìn giống như là chỉ muốn ở 1 mình.

“Ai, phong, tôi không phải đã nói sao?” Nghiêm Quân Nghiêu than nhẹ, vẻ mặt lại rất khoái trá, giống như vừa mới nhìn thấy 1 chuyện thú vị.

“Đừng chọc hấn.” Nãy giờ không nói gì Nhậm Hạo Đông đột nhiên mở miệng, thanh âm trầm thấp mang theo thần nhiên quan tâm, “Cậu ta gần nhất tâm tình không tốt.”

“Phải không?” Bách Lăng Phong lười biếng tựa vào nơi đó, tay nhẹ nhàng chuyển động chén rượu, sau đó, nở nụ cười.

Hạ Di Hàng nhìn thấy anh tươi cười, tim đập trở nên trầm trọng, từ lúc quen biết cho đến nay, cô đây là lần đầu tiên nhìn thấy Bách Lăng Phong tươi cười. Đương nhiên, trước kia hay nhếch khóe miệng, cái biểu tình đó căn bản không được tính là cười.

Trong ánh mắt tràn ngập sung sướng, khóe miệng giờ lên độ cong rất lớn, đây mới là nụ cười chân chính, có phải hay không là vì gặp được bạn bè, cho nên tâm tình của anh tốt lên? Thì ra bộ dáng anh cười rộ lên, thực sự rất tuần tú thực mê người, này nam nhân, anh vẫn là không nên cười thường, bởi vì thật sự là rất đáng sợ!

Chương 9.2

Sầu tằm

Mãi cho đến khi yến hội qua hơn phân nửa, Hạ Di Hàng cũng không thấy Lục Phi Dương xuất hiện. Hấn giống như đã mất tích, như vậy cô từ Đài Loan bay đến Newyork xa xôi này để làm gì.

Không thể hướng Lục Phi Dương trình bày đề án, ngay mặt anh ta còn chưa kịp nhìn, vậy cô đến đây để làm gì? Chỉ là vì hầu hạ người nào đó cứ thích soi mói khiến người ta phát điên sao?

“Nga không được ăn gan ngỗng.” Đại lão gia thần nhiên hạ lệnh.

“Nga.” Tiểu nha đầu vội vã để xuống đồ ăn đang cầm trên tay.

“Uy, cái này không ngon.” Nhìn mỗ nữ đang cầm đĩa rau đựng 1 đồng toàn rau dưa trong tay, nhần nạy rốt cục đến cực hạn, mở miệng nói.

“Không được.” Tiểu giai nhân dụ ngoan (dụ dàng + ngoan ngoãn) nói rằng: “Bữa tối ăn nhiều rau dưa một chút đối với thân thể tốt hơn.”

Lần này không có theo người nào đó ý, Hạ Di Hàng kiên trì hướng bàn ăn rất phong phú ở gần đấy, muốn gia nhập, bàn ăn nhiều chủng loại phong phú, màu sắc rau quả tươi đẹp.

Bách Lăng Phong chỉ là hừ lạnh, không có kháng nghị.

Nghiêm Quân Nghiêu thiếu chút nữa ôm bụng cười thành tiếng, nhìn Bách Lăng Phong bộ dáng không giống trước đây, anh thật sự là được mở rộng tầm mắt, trong tay đang cầm đĩa nhỏ, với bọn họ cảnh này còn có hứng thú hơn nhiều so với thức ăn ngon ở trên bàn.

Nhậm Hạo Đông tối đôi mắt đen cũng hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Hạ Di Hàng cầm cái đĩa chứa đầy thức ăn đưa cho đại lão bản, sau lại chuẩn bị đồ ăn cho chính mình, cô không biết yến hội bình thường của giới thượng lưu là như thế nào, nhưng cô có thể khẳng định, đãi ngộ của bọn họ không giống với người bình thường.

Yến hội lần này của Lục Phi Dương, vẫn là áp dụng tiệc đứng truyền thống, chiêu đãi bằng các loại rượu tốt nhất, khách nhân có thể tự chọn lấy thức ăn ở trên bàn dài đặt tại đại sảnh.

Bất quá bọn họ cùng mấy người kia đãi ngộ không giống nhau. Là cái sảnh nhỏ tách riêng ra, quần gia đẩy ra 1 cái toa ăn thật lớn, chuyên hầu hạ mấy vị thiên chi kiều tử dùng cơm.

Loại phô trương này chỉ sợ không phải bình thường đi? Nhìn mấy nam nhân này có lẽ là tập mãi đã thành thói quen, cô hiểu được bọn họ là rất thành thực trong việc này.

Như vậy Bách Lăng Phong cùng Lục Phi Dương quan hệ thực sự không tốt sao? Xiên lấy 1 miếng dưa chuột nhỏ đưa vào miệng, thật là, ngay cả dưa chuột bình thường nhất, mùi vị cũng không giống nhau, cuộc sống của kẻ có tiền, dân chúng bình dân thực không dám nghĩ đến.

Ba nam nhân nhàn nhã dùng cơm, nói những chuyện mà chỉ có bọn họ mới hiểu, Hạ Di Hàng lười nghe, cũng không có hứng thú nghe. Cô thoải mái ngồi ở một bên ở trên sofa, ăn thức ăn ngon trên đĩa, nhìn đại sảnh náo nhiệt cách đó không xa, quan sát đến đủ thứ loại người.

Hiện tại cô mới đi vào Newyork bây giờ mới có cảm giác chân thực, toàn bộ đại sảnh người nhiều như vậy, nhưng trên cơ bản là không nhìn thấy người Đông Phương, tất cả đều là người Tây Phương, khó trách lúc cô cùng Bách Lăng Phong bước vào lại khiến mọi người chú ý như vậy.

Âm thầm nói thầm, cô tin tưởng, có thể đi vào nơi này mọi người không phải là nhân vật bình thường, nhưng là Lục Phi Dương lại có thể để bọn họ ở tại phía dưới, cũng không thèm nhìn đến, tùy hứng của anh ta cũng đã thấy rõ, nếu không nghĩ để ý tới người bên ngoài, vậy tổ chức yến hội làm chi, tính tình kỳ quái, thực khiến người khó hiểu.

“Bọn anh có việc phải xử lý.” Bách Lăng Phong bỗng nhiên đi đến bên cạnh cô, mở miệng nói: “Em ngoan ngoan đợi, đừng chạy loạn, biết không?”

Cô gật gật đầu, mừng rỡ vì bản thân cuối cùng cũng được thanh thản 1 chút, cầm lấy miếng cà chua phết đầy mayonnaise đưa đến miệng, khoái trá nhắm nuốt.

Bách Lăng Phong xoay người chuẩn bị đi, ánh mắt qua những ánh mắt nam tính trong yến hội đang không ngừng hướng phía bọn họ lia tới, không hề giận ánh mắt sắc bén híp lại, đột nhiên xoay người, nâng cằm của cô lên, trên môi cô nặng nề ấn xuống 1 nụ hôn.

Đinh một tiếng vang thanh thúy, cái nĩa bạc trơn nhẵn trong lòng bàn tay cô rơi xuống.

“Ngoan một chút, ần?” Vừa hôn xong, anh ở bên môi cô thấp giọng thì thầm, ngón cái lưu luyến âu yếm 1 bên má trắng mịn của cô.

Bị động tác của anh dọa đến, cô chỉ có thể ngây ngốc gật đầu, anh mới có chút không cam lòng hướng thang lầu đi lên.

Hạ Di Hàng nhìn chằm chằm vào bàn ăn, sau một lúc lâu, “Nha!” Quần bách xấu hổ rên rỉ thành tiếng.

Cô, cô sắp mắc cỡ đến chết đây, anh thể nhưng ở trước mặt người khác hôn cô, này thật là muốn cho cô chết, cô lúc ấy miệng còn ngậm cà chua a, trời ạ, nha, nam nhân kia, thể nhưng còn dùng đầu lưỡi.

Ô..... Cô, cô không muốn sống!

Chương 9.3

Sưu tầm

Đọc xong chương này mới rút kinh nghiệm, không nên nhiều chuyện a.

Ăn no, uống đã, cô nghe lời, nhàm chán ngồi trên sofa mềm mại, lật xem tạp chí.

Nghĩ nơi đây cũng thật chu đáo, còn sắp xếp các thứ giải trí trong lúc nhàm chán, không gian cá nhân cầu cô, không bị người quấy rầy, làm cho cô cảm thấy thoải mái lại tự tại.

Mắt nhìn thấy bên ngoài phòng còn có 1 người bồi bàn đứng đấy, thực rõ ràng là ai đó lo lắng nên phái nam nhân kia đến trông chừng cô mà.

Thật bá đạo, cô thầm than, cô cũng sẽ không ngờ đến mức cho rằng Bách Lăng Phong là vì thích cô, yêu cô, nên mới làm như vậy. Anh, nam nhân này đối với những thứ thuộc về mình, đều mãnh liệt giữ lấy, không cho phép bất luận kẻ nào đụng chạm một chút, nhìn xem anh ngày thường không bao giờ rời xa bảo bối laptop thì biết, cô không cần thận chạm vào một chút, còn có thể bị trừng.

Tuy rằng đem chính mình ra so sánh với đồ vật của anh thì thực hạ thấp chính mình, nhưng là cô cảm thấy, chính mình cũng bị Bách Lăng Phong cho vào diện đồ vật của anh, có lẽ không thương, nhưng tuyệt đối sẽ không cho người khác đụng đến.

Bất quá cô cũng phải cảm tạ loại độc chiếm này của anh, nhìn xem bồi bàn lại vừa đuổi đi người đàn ông nhàm chán đang muốn tiến vào khu vực của cô, nhờ có Bách Lăng Phong, cô mới có thể nhàn nhã hưởng thụ không gian riêng tư này.

Ngô, cô uống nước hơi nhiều, cần đi toilet, cô đứng dậy, bồi bàn thông minh vội vàng tiến đến, “Tiểu thư, xin hỏi cần cái gì?”

“Àn.....” Có điểm ngượng ngùng, nhưng cô vẫn hỏi: “Xin hỏi toilet ở nơi nào?”

“Tiểu thư xin theo tôi đến.” Bồi bàn cung kính dẫn cô đi.

“A, không cần, anh chỉ cần nói cho tôi biết đi như thế nào là được.” Cô nếu để ột người đàn ông dẫn đi toilet, vậy thật kỳ quái! Không lay chuyển được kiên trì của cô, bồi bàn liền chỉ cho cô hướng đến toilet.

Vòng qua dãy hành lang gấp khúc, đi qua vô số phòng, cô cũng tìm được toilet mà bồi bàn chỉ, thật là, biệt thự lớn như vậy, chỉ sợ có tới mấy trăm cái phòng đi, vậy dọn dẹp chẳng phải rất mệt?

Từ trong toilet xa hoa đi ra, cô đột nhiên không muốn trở về đại sảnh đầy người của yến hội, vừa nghĩ vừa đi ra ngoài. Miễn là cô trở về trước khi anh xuất hiện là được.

Cô nhắc lên làn váy thật dài, đi qua vài cái hành lang, đi ra phòng lớn, đi vào hồ phun nước mà đa số những nhà giàu có đều có, di, hồ phun nước này không giống với cái ở ngoài cửa lớn khi bọn họ vừa vào đã gặp?

Cái kia là xây theo kiểu Venus thực truyền thống, này cũng có tượng 5 thiên sứ nhỏ chơi đùa tại suối phun, tuy rằng nhỏ một chút, nhưng là rất tinh xảo. Hơn nữa nơi này cách đại sảnh rất xa, xa đến nỗi cô không còn nghe thấy âm thanh huyền ảo, chỉ có tiếng nước chảy róc rách.

Àn, thật thoải mái, đây mới là hưởng thụ, thực là không hiểu những người của xã hội thượng lưu, cái yến hội buồn chết người, một đồng người chen chúc tại đó, chỉ lo xả giao, trên mặt đều là những nụ cười giả tạo, cuộc sống như vậy nhưng lại có nhiều người mơ tới, đúng là có bệnh!

Cô ngồi trên bờ hồ, tay nhỏ nhẹ nhàng vốc nước, a, nước thật lạnh, trời đã vào tháng 2 ở nước Mỹ vẫn là rất lạnh.

Quần áo của cô, rời khỏi đại sảnh có lò sưởi ấm áp, thì thật là phong phanh, mắt đẹp(anchan: bản gốc là mắt nhỏ, nhưng nghe không hay nên ta sửa lại) nhìn xung quanh, muốn tìm nơi nào đó ấm áp hơn, ai ngờ lại thấy một thân ảnh màu tím cách đó không xa.

Cái kia, không phải..... Không phải là Hứa Mạn Tuyết sao?

Nhìn thấy bóng dáng có chút quen thuộc, cô luôn lười không muốn dính vào việc của cô ấy, nhưng là cô lại tò mò đi theo, nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn sắp biến mất ở khúc rẽ vào cầu thang lầu hai, cô vội vàng ngáng làn váy, nhẹ nhàng theo sau.

Nhưng là vừa lên đến lầu hai, người, cũng đã không thấy, cô do dự đứng ở đầu thang lầu, không biết có nên đi tiếp hay không.

Cùng Hứa Mạn Tuyết công tác nhiều năm, tuy rằng không quen thân, nhưng hai năm tiếp xúc cũng không ít, cô cũng không biết là cô ấy cùng Bách Lăng Phong có quan hệ như thế nào.

Vốn, trải qua hơn hai năm cùng Bách Lăng Phong qua lại “Thân mật” Cô đối với quan hệ của Bách Lăng Phong cùng Hứa Mạn Tuyết cô hoài nghi khả năng 2 người họ có qua lại với nhau là rất cao, bọn họ thoạt nhìn chỉ là quan hệ ông chủ và thư ký bình thường.

Hứa Mạn Tuyết là thư ký của anh ở công ty Đài Bắc, chỉ khi nào anh quay về Đài Bắc thì mới thường xuyên tiếp xúc, hơn nữa Bách Lăng Phong đến Đài Loan, buổi tối đều cùng Hạ Di Hàng cô ở cùng một chỗ, như vậy mới nói Bách Lăng Phong cùng Hứa Mạn Tuyết là tình nhân thân bí.

Cô vốn nghĩ, đó chỉ là mấy chuyện tào lao trong công ty, mấy người rảnh rỗi bịa đặt lung tung, nhưng là hôm nay, cô nhìn thấy Hứa Mạn Tuyết thân bí đi vào nơi này, thế nhưng không có từ đại sảnh đi vào, lại trực tiếp đi lên lầu hai ẩn mật, ý vị thật sâu xa.

Cô ấy đến Newyork khi nào? Nếu là vì công việc, lúc trước vì sao không đi cùng bọn họ? Cho dù lúc đó không có thời gian, như vậy hôm nay thì sao? Hôm nay nếu đến, vì sao lại phải bí mật như vậy, thật giống như..... Thật giống như tình nhân lén lút gặp nhau.

Nghĩ đến đây, cô không tự giác cắn môi, Hứa Mạn Tuyết có phải là đến gặp Bách Lăng Phong? Cho nên mới thân bí như vậy, cẩn thận như vậy.

Lòng hiếu kỳ đột nhiên tăng vọt, cô nhẹ tay nhẹ chân đi tới, muốn tìm kiếm hành tung của Hứa Mạn Tuyết. (anchan: tỷ làm cứ như đi bắt gian ý, Lady: đề phòng cho chắc chứ)

Đại khái đi qua trái phải mười mấy cái phòng, cô đột nhiên nghe được âm thanh mơ hồ, cũng không xa xa truyền đến, tim đột nhiên đập nhanh hơn, vừa nặng lại vang.

Cô có nên đi lên nhìn xem, nhưng đây là việc của người ta, cô làm như vậy là nhìn lén, là hình vi không đúng. Lòng của cô kịch liệt giãy dụa, rốt cuộc đi hay không đi đây? Từ nhỏ cô đã tập thành thói quen làm sao để khi đi không phát ra tiếng động.

“A!” Một tiếng đầy tiếng rên rỉ từ bên trong phòng đột nhiên vang ra.

Đó là..... Cô đã không còn là cô gái đơn thuần không biết gì, đối với loại thanh âm này sẽ không xa lạ, đó là thanh âm lúc nữ nhân kích tình.

Hứa Mạn Tuyết! Trực giác nói cho cô biết, cái âm thanh mềm mại tới cực điểm kia chính là Hứa Mạn Tuyết, như vậy nam nhân cùng cô ta hoan ái, là ai? Có phải hay không, có phải hay không là Bách Lăng Phong?

Đau lòng đến không thể hô hấp, cô từng bước một đi đến phía trước, sắc mặt trở nên tái nhợt, cô muốn tận mắt nhìn thấy thì mới tin, cô nhất định phải nhìn!

Phòng cách cô vốn là không xa, chỉ hai ba cái phòng mà thôi, nhưng là lúc này đối với cô mà nói, lại giống như tới mấy vạn dặm xa xôi, mỗi một bước đi thật rất vất vả, tấm thảm dày mềm mại che đi tiếng bước chân nặng trịch của cô.

Mồ hôi lạnh theo lưng chảy xuống, khẳng định là do máy sưởi hoạt động quá lớn, nóng quá, nóng quá.

“A..... Nơi đó không cần.....” Thanh âm đứt quãng của nữ nhân trong phòng truyền đến, tuy rằng môn không có đóng chặt, nhưng cách âm vẫn phát huy hiệu lực tối đa, trừ bỏ một hai thanh âm rên rỉ lọt ra ngoài, cô trên cơ bản không nghe được động tĩnh bên trong.

Như vậy cô có nên đẩy cửa ra? Ngón tay trắng nõn run run đưa lên, cô không có dũng khí, phá hư chuyện hoan ái của người khác, đều không phải chuyện của Hạ Di hàng cô, cho dù, cho dù nam nhân bên trong kia là Bách Lăng Phong, cô làm gì có tư cách quản anh.

Cô, cô chẳng qua chỉ là bạn gái trên danh nghĩa của anh, là bạn gái mà mọi người không biết cũng không thừa nhận mà thôi, người sáng suốt đều nhìn ra, cô căn bản chỉ là tình nhân của anh, là cô kiên trì muốn lừa gạt chính mình.

Như vậy cô đứng ở chỗ này làm cái gì? Thực sự muốn đi xem người ta hoan ái? Loại sự tình này, cô làm không được.

Cắn chặt răng, cô xoay người chuẩn bị chạy lấy người, “Lục Phi Dương, anh làm cái gì?” Thanh âm nữ nhân xấu hổ và giận dữ nũng nịu giữ lại bước chân của cô.

“Không cần, a.....” Tiếng rên rỉ liên tiếp làm cho người ta nghe xong liền mặt đỏ tim run kịch liệt, làm cho cô đỏ bừng mặt.

Thiên, cái nam nhân bên trong kia, dĩ nhiên là cái người tính tình quái dị Lục Phi Dương! Lúc này, Hạ Di Hàng hận không thể chạy nhanh biến mất. Đúng, cô phải nhanh rời khỏi nơi này, cúi đầu, cô hướng dưới lầu phóng đi, ai ngờ lại đụng vào bức tường thịt.

“Bách..... Ngô.....” Tay lớn duỗi ra che lấy cái miệng nhỏ nhắn vì kinh sợ mà định la lên của cô.

“Dễ nghe sao, nữ nhân?” Anh nhìn cô, đôi mắt mang theo vài tia hài hước, làm ặt cô đỏ lên gần như là bị thiêu cháy, ai, thật sự là nữ nhân dễ đỏ mặt, anh triu mến lắc đầu.

Cô trừng lớn thủy mâu, cảm thấy sắp đỏ mặt đến chết, trời ạ, nghe lén người ta hoan ái còn chưa tính, thế nhưng còn bị Bách Lăng Phong bắt gặp, anh sẽ nghĩ cô như thế nào? Có thể hay không cảm thấy cô chính là cảm thấy bất mãn, trời ạ, để cô chết đi.

Quả nhiên, “Em muốn thì nói với anh là được rồi, cần chi đến góc tường nghe lén.” Một phen ôm lấy nữ nhân xấu hổ đến ngay cả mặt cũng không ngẩng lên, đi nhanh vài bước, xoay người mở ra 1 cánh cửa, đi vào.

Dựa vào vết xe đổ của Lục Phi Dương, anh thực sáng suốt đóng cửa, hơn nữa còn cẩn thận khóa lại.

“Anh, anh muốn làm gì?” Lúc anh buông cô ra, cô vội vàng hỏi.

“Muốn làm cái gì không phải thực rõ ràng sao?” Cười cợt áo khoác.

“Không cần.” Cô nếu còn không hiểu thì thật là ngu ngốc, nhưng đây là ở trong nhà người ta, bọn họ như vậy không tốt lắm đâu? Cô hoảng hốt vội vàng muốn mở cửa chạy ra ngoài.

Bất quá nàng còn không có tới kịp đụng tới khóa, đã bị nam nhân dùng thân hình to lớn áp lên cửa.

“Ngô.....” Cẩn thận xoay mặt lại, Bách Lăng Phong trực tiếp hôn trụ môi cô, đầu lưỡi tham tiến vào trong khoang miệng ấm áp trơn ướt của cô, câu dẫn cái lưỡi mềm mại.

Trận kích tình này, thật sự thật đáng sợ, thật đáng sợ, làm cho cô cảm thấy khí lực toàn thân đều bị rút mất hết.

13. Chương 13

Chương 10.1

Sưu tầm

Cô trốn trở về Đài Loan, rốt cuộc là có chuyện gì? Đến bây giờ trong đầu của cô đầu là 1 mảnh hỗn loạn.

Hạ Di Hàng ngồi ở trước bàn công tác, cũng đã 1 tuần trôi qua, cô ảo não cắn móng tay, cắn đến móng đều trụi lủi.

Sau hôm đó, tình cảm giữa bọn họ có chuyển biến, chuyển biến đến cực kì mạnh mẽ, mạnh mẽ đến nỗi bọn họ đều cảm giác được, nhưng lại không biết rốt cuộc đây là cái loại cảm xúc gì.

Đêm sau đó, bọn họ đi đến đảo tư nhân, sau mấy ngày nay, anh mang theo cô đi tham quan khắp nơi trên đảo, sau lại cùng nhau đi trên đường phố phồn hoa của Newyork, hai người nắm tay nhau giống như các cặp tình nhân trên đường, mười ngón tay đan chặt vào nhau, cùng nhau đi dạo.

Đối với nơi này anh thật rất quen thuộc, nhưng vì cô, anh kiên nhẫn cùng cô đi dạo khắp nơi, việc này, tim cô làm sao lại không biết mà không cảm động?

Thời tiết rét lạnh, cho dù cô có mặc áo khoác lông thật dày nhưng cũng không tránh khỏi cái lạnh kia, anh ôm lấy cô vào lòng, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho cô.

Những ngày gần đây, anh trở nên ôn nhu hơn, hơn nữa lại mê người, cô như chìm đắm trong ánh mắt nhu tình kia, tự lừa gạt chính mình rằng, anh kỳ thật là yêu cô.

Cô giống như tiểu hài tử, cùng anh làm nũng, chơi đùa, ở trên đường lớn đông đúc rét lạnh, cùng nhau ăn kem, anh còn trêu chọc cô, cùng cô ăn kem, ăn ăn, bọn họ lại đột nhiên quyến luyến ôm hôn.

Hạnh phúc, dường như có thể dùng tay là chạm vào được, nhưng mà, ngoài ý muốn, ngay trong nháy mắt lại phát sinh vấn đề.

“Chị..... Chị?” Một tiếng gọi chân chờ, cắt ngang lúc bọn họ đang kích tình ôm hôn.

Cô mang theo vẻ mặt thẹn thùng xinh đẹp, nhìn về phía phát ra âm thanh, sau đó phấn hồng trên má rất nhanh biến mất, cô há hốc mồm nhìn người con trai đứng gần mình, là em trai của cô, Hạ Viễn Hàng.

“Chị, thật là chị.” Hạ Viễn Hàng trong con người xinh đẹp không thể tin, anh không thể tin được, chị mình luôn bảo thủ, thế nhưng lại tại trên đường cái cùng đàn ông quyến luyến hôn nhau, hơn nữa anh dám thề, bọn họ cũng không phải đơn giản là môi chạm vào môi.

“..... Viễn Hàng.” Gượng gạo nói, bọn họ gặp nhau quá mức đột nhiên, cô một chút tâm lý chuẩn bị đều không có.

“Bách Lăng Phong.” Hạ Viễn Hàng nhìn về phía nam nhân vẫn gắt gao ôm chặt lấy chị mình, mắt đẹp (anchan: nguyên văn là mắt trẻ, mà ta chẳng biết mắt trẻ là mắt gì nên chém bừa) mang theo tức giận, anh làm sao có thể không biết đây là nam nhân có sức ảnh hưởng lớn đến tài chính và kinh tế ở nước Mỹ.

Nghe nói vài ngày trước Lục gia tổ chức yến tiệc, Bách tổng tài mang theo 1 vị Đông Phương giai nhân thần bí đến dự tiệc, suy đoán đây là tình nhân tân sủng của anh, nhưng là anh như thế nào cũng không dự đoán rằng, nữ nhân kia cư nhiên lại là chị của mình.

Anh không phải kẻ ngốc, người ta nói cái gì cũng tin.

Bách Lăng Phong cùng chị trong lúc đó mãnh liệt phóng tình, anh nhận ra được, anh cũng không phải là loại đàn ông bị lửa giận che mờ mắt, cho nên rất bình tĩnh mà mở miệng, hỏi: “Các người có quan hệ gì?”

Hạ Di Hàng hoảng hốt nhìn người đàn ông bên cạnh, làm sao bây giờ? Cô phải trả lời em trai như thế nào? Cô hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía anh, hy vọng anh có thể giúp cô ra khỏi vực sâu đáng sợ này.

Anh gắt gao nhìn chăm chăm cô, thản nhiên mở miệng: “Hạ Di Hàng, chúng ta là có quan hệ, àn?” Người đàn ông kia đem vấn đề trực tiếp quăng lên mặt của cô.

Kết quả, cô cũng rất vô dụng bỏ chạy.

Được rồi, được rồi, cô thừa nhận chính mình thực vô dụng, không có dũng khí, là rất tầm thường, cô quả thực giống như là bị ma đuổi, đón xe chạy như điên ra sân bay, đặt vé bay sớm nhất vội vàng bay trở về Đài Loan.

Sau, vì sợ Bách Lăng Phong cùng em trai đuổi theo, cô còn đã điều xin phép nghỉ hai tuần, chạy đến vùng phía nam đi giải sầu.

Nhưng là, nói là giải sầu có ma mới tin, cô cả ngày trong đầu chỉ nghĩ đến Bách Lăng Phong, nghĩ anh có thể hay không tức giận, anh lại muốn trừng trị cô như thế nào vì tội bỏ lại anh mà chạy mất. Cho nên cô căn bản là vô tâm thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp ở phía nam, mặt trời thật to, cũng không thể chiếu sáng góc âm u trong lòng cô.

Hai tuần qua đi, không để ý đến suy nghĩ của bản thân, cô ngoan ngoãn đến đi làm, nghĩ đến sẽ nhìn thấy đại bạo long phun lửa, kết quả cái gì đều không có, hết thấy thực bình tĩnh.

“Cái kia Tâm Vân, trong khoảng thời gian tôi không có ở đây, công ty có hay không phát sinh sự tình gì không?” Nhẹ nhàng hướng cấp dưới Tăng Tâm Vân đang chuyển giao văn kiện cho cô, hỏi thăm dò.

“Không có a, ai, quản lí, cô cũng không biết, cô đi rồi chúng ta làm không kịp nha. Sau dự án Phi dương, tiếp đó có rất nhiều phương án không ngừng đưa đến, chúng ta mỗi ngày tăng ca đến chết, may mắn, cô đã trở lại. Quản lí, làm ơn, cô về sau đều đừng xin phép được không?”

Nghĩ nghĩ, yêu cầu này hình như hơi quá, “Ít nhất, cũng đừng đi lâu như vậy, làm ơn làm ơn.” Cũng đã một tháng nha, bọn họ rốt cục cũng biết những ngày có quản lí, tựa như đang sống ở trên thiên đường, mọi việc cô đều sắp xếp ổn thỏa, nhiệm vụ của bọn họ cũng thoải mái hơn nhiều.

Thăm dò thất bại, Hạ Di Hàng gục đầu xuống, mặc cho Tăng Tâm Vân đứng đó mà tưởng niệm, không thêm nói lại.

Xem ra Bách Lăng Phong ở bên kia trước mắt không có động tĩnh gì, hơn nữa nhìn đến điện thoại, ngay cả em trai cũng không có một chút tin tức, hiện tượng kỳ dị.

Lúc trước sợ bọn họ tìm được cô, cố ý tắt di động, nhưng là lúc cô trở về, cố lấy dũng khí mở ra di động, đã hai ngày, một chút động tĩnh đều không có, cái này có điểm kỳ quái.

Tuy rằng em trai kém cô năm tuổi, nhưng là em trai cùng cô cảm tình rất tốt, đối với người chị này cũng rất quan tâm. Phát hiện chuyện này, lúc ấy cô rõ ràng nhìn thấy mắt nó có lửa, làm sao có thể thời gian dài như vậy đến một chút tin tức đều không có, điểm này cũng không giống với tác phong của Hạ Viễn Hàng.

Còn có..... Thở dài vỗ về trên màn hình di động hiển thị số điện thoại di động của Bách Lăng Phong, dãy số này, kỳ thật cô đã thuộc nằm lòng, nhưng là, một lần cũng chưa có gọi qua, mỗi lần đều là anh chủ động tìm cô, tính cô vốn là bị động, an phận thủ thường, như vậy có phải hay không kỳ thật cũng không phải là một chuyện tốt.

Ngày đó nếu cô nói cho Viễn Hàng biết, Bách Lăng Phong là bạn trai của cô, hậu quả có thể hay không không giống với tưởng tượng của cô, tệ như vậy? Bách Lăng Phong sẽ thừa nhận, sẽ không nói cô si tâm vọng tưởng, chim sẽ muốn bay lên cành làm phượng hoàng, có thể hay không thừa nhận là bạn trai của cô?

Cô không biết, cô vĩnh viễn cũng không biết. Nếu việc này lại trở lại 1 lần nữa, kết quả có phải hay không sẽ khác, cô hiện tại chỉ biết là, cô rất nhớ anh, mãnh liệt, luôn nhớ anh.

Xa nhau, mới phát hiện tương tư khổ có bao nhiêu khổ, mỗi một ngày, đối với cô mà nói đều giống như là một năm, cuộc sống trừ bỏ hô hấp, cái khác đều dùng để nhớ anh.

Sau đó cô phát hiện, cô giống như không tự giác đã yêu Bách Lăng Phong, hay nói cách khác, có lẽ lúc trước không phải Bách Lăng Phong lựa chọn cô, mà là cô lựa chọn Bách Lăng Phong.

Vô tình qua hai ngày, mỗi ngày mỗi phút đều gắt gao nhìn chăm chăm di động, đều nhìn đến chăm chăm đến nó, nhưng là nó không hề động tĩnh chính là không hề động tĩnh, hai ngày này ngoại trừ công việc, nó chính là im hơi lặng tiếng.

Anh có thể hay không là giận nên không để ý đến cô? Hay là ngay cả giận cũng không có, vui vẻ vứt bỏ cái gánh nặng là cô?

Chương 10.2

Sư tử tâm

Hôm nay tâm tình của cô không mấy tốt, bởi vì tối hôm qua cô phát hiện gần đây liên tiếp gặp những chuyện không vui (anchan: chỗ này ta chém, nguyên văn ta đọc mà chả hiểu gì cả), mơ mơ màng màng đã qua một ngày, trở lại phòng nhỏ đã là bảy giờ tối, tiến vào trong phòng, cô ngay cả đèn cũng không mở, muốn lên giường ngủ một giấc.

Nếu ngủ có thể giải quyết hết mọi việc, thì tốt rồi, cô cũng không phiền não như vậy.

“Đã trở lại?” Đèn trên bàn đột nhiên bị mở lên, hé ra 1 khuôn mặt tuấn mỹ nam tính ở trước mặt cô.

Sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Anh, anh làm sao có thể ở trong này?” Anh vào bằng cách nào? Đưa ra chùm chìa khóa trong tay, “Mở cửa vào.”

“Cái chìa khóa làm sao có?”

“Em trai của em cho.” Cậu ta tốt lắm hỏi là cho.

“Nó..... Nó làm sao có thể cho anh?” Nhắc tới em trai cô liền hít phải 1 ngụm khí, bởi vì sẽ làm cô nhớ tới chuyện xảy ra ở Newyork, nhớ tới sự nhát gan của cô.

“Này em có thể gọi điện thoại tự mình hỏi cậu ta.” Nếu cô dám nói.

“Anh..... Anh tới làm gì?”

Hỏi hay lắm! Anh đến làm gì?

“Anh đến nói chia tay.” A, anh, anh nói cái gì?

“Hạ Di Hàng, anh là đến chia tay với em.”

“..... Nha.” Cô không biết tâm tình của mình bây giờ là như thế nào cô chỉ cảm thấy tâm đột nhiên đau quá, đau đến sắp không thở nổi.

“Mấy ngày nay sau khi cẩn thận suy nghĩ, anh cảm thấy chúng ta không thích hợp làm người yêu.”

“Nếu đã hiểu rõ rồi, liền cảm thấy không cần phải tiến tới nữa, cho nên anh đến nói rõ với em.”

“Anh nghĩ, em cũng sẽ đồng ý đi? Di Hàng?”

Quen biết anh đã 2 năm nhưng đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, thì ra tên của cô ở trong miệng của anh nghe qua thật sự rất êm tai, thực động lòng người, nhưng là anh lại đến nói muốn chia tay với cô.

“..... Ân.”

“Di Hàng.” Thanh âm khe khẽ của anh tựa như là tiếng thở dài.

“Đừng khóc.”

Cô nào có khóc? Cô một chút cũng không cảm thấy thương tâm, một chút đều không có cảm giác khổ sở, cô vui vẻ còn không kịp, rốt cục không cần phải sợ bị người phát hiện quan hệ giữa anh với cô nữa; Rốt cục không cần phiền não phải hướng em trai giải thích quan hệ của bọn họ nữa, cách xa ngôi nhà đó cô mừng còn không kịp, làm sao lại khóc? Cô muốn mua pháo hoa về đốt!

Cô căn bản là không khóc, là Bách Lăng Phong nói bừa!

Nước mắt tựa như lưu thủy chảy xuống, trên mặt ẩm ướt, mặn mặn, nhưng là cô không phát tiếng động.

Gắt gao cắn môi, cúi đầu, nghĩ bản thân vô dụng khóc trước mặt anh, nhưng là thật khó, ngực cổ thật buồn, thật là khó chịu.

“Bị bỏ lại cảm giác rất tệ?” Ác ma khẽ nói bên tai.

Anh như thế nào còn không đi? Muốn nhìn cô xấu mặt sao? Đi nhanh đi, nếu không đi, cô sợ chính mình sẽ khóc thành tiếng mất.

Bất đắc dĩ thở dài, thiên hạ khóc đến đáng thương tới cực điểm ôm vào trong lòng, thật là, yếu đuối đối mặt với tình cảm, một chút cũng không giống với Hạ quản lý luôn bình tĩnh trên thương trường.

“Đừng khóc.” Thương tiếc hôn lên mặt cô, nhẹ nhàng mà lấy đi nước mắt, nhưng là rất nhiều, như thế nào cũng không hôn hết được.

Lại thở dài, nhẹ nhàng ở bên tai nói: “Hạ Di Hàng, Anh yêu em.”

Những lời này có uy lực rất lớn, thành công làm cho cô ngừng khóc, cô trừng lớn thủy mâu, không nói gì nhìn anh.

“Không tin là thật?” Anh cười khỏ, “Lúc ban đầu ngay cả anh cũng không tin tưởng.”

Đúng vậy, anh vẫn trốn tránh, vẫn không muốn biết, vì sao bản thân lại đối với Hạ Di Hàng như vậy, nghe được cô từng có hảo cảm với nam nhân khác, trong lòng lửa giận liền bùng hực thiêu đốt, cho dù mỗi đêm ở trên giường ép buộc cô đến chết đi sống lại, nhưng là lửa kia vẫn không tan, chỉ cần nam nhân khác liếc nhìn cô một cái, anh liền tức giận đến nổi điên.

Ý nghĩ muốn độc chiếm cô đã vượt ra khỏi phạm vi lý giải của anh, anh giống như mắc bệnh, hơn nữa là căn bệnh nghiêm trọng không thể trị hết. (anchan: Vâng! Anh bệnh tương tự ạ, có thuốc trừ sâu trị hết ạ)

Mãi cho đến khi Nghiêm Quân Nghiêu thở dài nói: “Không phải là bệnh nặng gì, cậu chính là yêu cô ấy mà thôi.”

Anh chết cũng không chịu thừa nhận, rõ ràng ban đầu coi trọng, đơn thuần chỉ là thân thể của cô mà thôi, thấy trên người cô cổ hơi thô tinh thuần, ác ý muốn chiếm đoạt cô, hái đi đóa hoa hồn nhiên, làm cho cô không thể vô ưu vô lự tự tại nở rộ. (anchan: anh ác như con cá thác lác á, thấy tỷ ngây thơ thì muốn nhúng chìm)

Nhưng là đến cuối cùng, anh ngược lại bị đóa hoa kia khống chế? Từ trước đến nay anh rất tự tin, lần đầu đối với bản thân sinh hoài nghi. Anh không muốn thừa nhận bản thân bị một nữ nhân hấp dẫn, yêu thương cô, nhưng là lúc cô không thừa nhận quan hệ của hai người, anh lại cảm thấy phi thường tức giận.

Cho nên, ngày đó lúc em trai cô hỏi, bọn họ có quan hệ gì, anh cố ý ép hỏi cô, muốn biết cô đối với anh là cái dạng cảm tình gì.

Kết quả cô chạy mất, này nữ nhân ngốc, đến cuối cùng thì ra không chỉ là anh đối với tình cảm này sinh sợ hãi, cô so với anh càng sợ hãi hơn, vì thế anh cho chính mình cùng cô thời gian nửa tháng, muốn bình tĩnh một chút hiểu rõ mọi chuyện.

Nhưng là anh lại phát hiện 1 chuyện thực đáng sợ, không có cô ở bên cạnh, anh ngay cả suy nghĩ cũng không được, đừng nói là để ý đến chuyện tình cảm, mười lăm ngày qua, anh mỗi ngày đều nhớ cô.

Trong lòng chỉ có hình bóng của cô, tốt lắm, còn muốn cảm tình gì nữa? Hết thấy đều xảy ra trước mắt, phi thường hiểu được, vì thế anh tìm đến em trai của cô, sau khi nói chuyện thật lâu, anh về tới Đài Bắc.

“Anh nói em không tin.” Anh nói, nghe qua rất là đạo lý, nhưng là không ăn khớp, “Trên đời này không có người đàn ông nào lại đi yêu thương tình nhân.” Tình nhân biến thành người yêu, chuyện này chỉ phát sinh trong tiểu thuyết, tình yêu tiểu thuyết, thế giới thật là không có khả năng xuất hiện.

“Em không phải là tình nhân của anh, nhớ rõ chưa?” Anh cười nhắc nhở cô, “em là bạn gái của anh.”

“Đó là.....” Bọn họ trong lòng đều biết rõ ràng, kia chính là lý do cô dùng để dối gạt chính mình mà thôi.

“Được, em nói không ăn khớp, anh đây liền nói cho ăn khớp.” Biết cô có đôi khi rất ngoan cố, cho nên anh quyết định sửa phương pháp, “Em suy nghĩ một chút, lấy điều kiện cùng giá trị con người của anh, anh có cần hay không lừa gạt em, nói anh yêu em?”

Ấn, đúng vậy, anh thật không cần làm như vậy, nếu là đơn thuần muốn thân thể của cô, anh đại gia muốn người, cô cũng đi không được, anh cần gì phải nói những lời buồn nôn để làm cô vui vẻ? Dù sao hai năm trước anh cũng không phải là chưa từng nói muốn có được cô?

Như vậy, anh nói yêu cô, là thật? Nghĩ đến đây, cô trừng lớn hai mắt, không thể tin được, anh là thực sự yêu cô.

“Vì sao? Vì sao là em?”

“Nhất định phải có lý do sao?” Anh cau mày, “Nếu nói được ra lý do, Anh cũng rất muốn biết.”

Đúng rồi, đây mới đúng là phong cách của Bách Lăng Phong, yêu liền yêu, cần chi nhiều lý do như vậy?

“Vậy anh vừa mới còn nói muốn chia tay với em?”

“Không như vậy làm sao khiến cho người anh yêu nếm được cảm giác lúc trước anh bị em vứt bỏ ở đầu đường Newyork là như thế nào?” Tha thứ anh không phải cái gì thiện lương dân chúng, cho dù là nữ nhân anh

yêu, lúc trước làm cho anh chịu khổ, anh cũng sẽ không cam tâm, muốn trả thù trở về, huống chi nếu không phải anh nói như vậy, hẳn lại làm sao có thể biết, nguyên lai trong lòng cô anh quan trọng như thế, chính là hai chữ chia tay, đã có thể làm cho cô khóc đến bi thảm như vậy, cô căn bản chính là rất yêu anh.

“Ai nói em yêu anh?” Nghe anh nói, mặt cô lập tức đỏ bừng, muốn đẩy hai tay đang ôm chặt của anh ra.

Bách Lăng Phong làm sao để cô như ý? Càng thêm ôm chặt cô, “Nếu không thương anh, như vậy Di Hàng tiểu thư, xin hỏi em lúc trước vì sao lại đồng ý làm ‘Bạn gái’ của anh, à?”

“Em, em là vì tiền đồ của em trai, anh không phải thực ti bị uy hiếp em, nếu không đồng ý, nó sẽ bị hủy sao?”

“Nga? Lúc trước anh cũng cho rằng là do nguyên nhân này, nhưng là sau lại anh cùng em trai của ai đó nói qua, quan điểm hình như hoàn toàn bất đồng.”

Chị sẽ vì tôi đồng ý làm tình nhân của anh? Đánh chết tôi cũng không tin, chị từ nhỏ luôn giáo dục tôi, làm người đầu tiên là phải có cốt khí, không thể làm trái lương tâm, tính tình của chị anh cũng biết, quyết định việc gì, căn bản là sẽ không thay đổi. Tôi nghĩ, cho dù lúc trước anh có lấy mạng của tôi uy hiếp chị, nếu chị không thích anh, chỉ sợ là chị sẽ chờ anh tới giết tôi, sau đó sẽ tự sát theo, cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của anh.

Đúng rồi, chính là đáp án này. Bách Lăng Phong nghe Hạ Viễn Hàng nói xong, mới suy nghĩ nghĩ thông suốt những nghi hoặc lúc trước. Khó trách anh vẫn cảm thấy với tính cách của Hạ Di Hàng, cô thoát nhìn không giống với mẫu người thích nhần nhục chịu đựng, kỳ thật trong thân thể cô, một cây một cây, tất cả đều là xương cốt quật cường, như vậy một nữ nhân ngoài mềm trong cứng, sẽ chịu ức hiếp của anh đến ủy khuất chính mình, thật sự là nói giỡn!

Được, nếu không phải bị buộc, như vậy chính là tự nguyện, hoặc nên nói, ngay lúc nah yêu cầu, kỳ thật chính là phù hợp với tâm nguyện của người nào đó?

“Em là khi nào thì yêu anh, Di Hàng?” Trực tiếp ép hỏi.

“Có ai lại tính như vậy?” Mặt của cô nhiễm ửng một mảnh mây đỏ, “em lại không có thừa nhận.”

“Tốt lắm, em tới nói cho anh biết, Hạ Di Hàng, em yêu hay không yêu anh?” Anh chăm chú nhìn cô.

“Em.....” Từ nhỏ đến lớn đều là đứa nhỏ thành thật, sẽ không nói dối. Cũng thật sự không thể nói trái lương tâm, cô chỉ có thể nói: “Yêu.....”

“Yêu ai?” Nam nhân xấu xa còn muốn tiến thêm một bước truy vấn.

“Yêu anh, Bách Lăng Phong.” Cô thẳng thắn trực tiếp nói ra, dù sao, dù sao anh cũng đã thổ lộ trước, cô cũng không chịu thiệt.

“Như vậy, em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc là khi nào thì bắt đầu coi trọng anh?” Lúc anh nhìn trúng cô, thì ra cô cũng đã thích anh, cho nên đối với đề nghị của anh, cô mới chịu đáp ứng sảng khoái như vậy; Như vậy, 2 năm sống chung, cô toàn tâm toàn ý chiều cố anh cẩn thận, dùng từng giọt, từng giọt nước ôn nhu để thấm ướt tảng đá lớn, làm cho anh cũng từ từ yêu thương cô.

Anh nhất định phải truy vấn chuyện này sao? Cô nếu nói ra, chỉ sợ bản thân xấu hổ đến chết, vẫn là làm phân tán sự chú ý của anh.

“Đang nói việc kia, em có thể hay không nói việc khác?”

“Cái gì?”

“Anh phải làm ba ba.”

“Cái gì?” Anh minh thần vô, tuần mỹ bất phạm Bách Lăng Phong, lần đầu xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc, sau đó, hung ác rống to một tiếng: “Chết tiệt Hạ Di Hàng, em thế nhưng đến bây giờ mới nói cho anh biết?”

Anh thiếu chút nữa xách cổ lên mà liều mạng lay, may mắn, may mắn anh không không quá xúc động, nếu không thật sự là đáng chết.

“Người ta cũng là tối hôm qua mới biết được.” Cô tối hôm qua thu thập này nọ khi, nhìn đến ngăn kéo đựng băng vệ sinh, mới đột nhiên nhớ tới, nguyệt sự tháng này hình như đã qua, sợ tới mức cô chạy nhanh chạy đến nhà thuốc, cho dù xấu hổ đến mức muốn chui xuống lỗ, vẫn là cố lấy dũng khí, mua que thử thai.

Thử 1 hồi, Bingo, hai gạch! Chúc mừng, trúng giải nhất!

“Chúng ta tháng sau kết hôn, em chuẩn bị một chút đi.” Nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi nổi giận dưng dưng nói, thật là, phá hư kế hoạch cầu hôn của anh.

“A? Không cần, vì con thành hôn thực mất mặt nha.”

” Anh nói cười!” Đại lão gia mặc kệ kháng nghị nhỏ bé không đáng kể của cô, phán án.

Tiểu nha đầu luôn thói quen mềm mại nhu thuận, đành phải cắn răng ngoan ngoãn đồng ý, cô, cô chính là không hiểu, vì sao đều đúng hạn uống thuốc, nhưng vẫn trúng thưởng?

Cô muốn gửi đơn khiếu nại, nhà thuốc bán thuốc giả.

“Anh ở đâu gia mua thuốc tránh thai? Căn bản là một chút hiệu quả đều không có.” Lúc trước anh nói thuốc tránh thai ngoại nhập vừa an toàn lại không có tác dụng phụ, cho nên mấy thứ này đều là do anh mua, cô cũng không biết rốt cuộc là nhân hiệu gì.

“Hiện tại nghĩ mấy cái đó làm chi?” Nam nhân cảm tức trừng cô, “Ăn cơm chiều chưa?” Nói sang chuyện khác.

“Không có.” Cô không có cảm giác đói.

“Thật là, nếu đói đến con anh làm sao bây giờ, đứng lên, chúng ta ra bên ngoài ăn.” Luyện tiết cô quá mệt mỏi, cho nên vẫn là đi bên ngoài ăn, quên đi.

“Nha.” Ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, nghe lời lại dụ ngoan, hoàn toàn bị nam nhân gạt gao ăn.

“Nhưng là, em muốn ăn cháo tổ yến do anh làm.” Đi đến một nửa, nữ nhân thanh âm nho nhỏ nói thầm, lần trước cô không cẩn thận bị bệnh, anh vì cô nấu cháo, tư vị kia đến bây giờ còn ở lại trong lòng của cô.

“Thật sự là phiền toái nữ nhân.” Anh xoay người, chuẩn bị đi vào phòng bếp nhìn xem, cô có những nguyên liệu gì, có thể lấy làm cháo.

“Ngoan ngoãn ngồi xem tivi, không cần lộn xộn, rất nhanh có thể ăn.”

“Nga.” Xem ra, rốt cuộc là ai ăn ai, rất khó nói.

14. Chương Ngoại Truyện

Phiên ngoại: Nhân vật chính - Nam phúc hắc

Sưu tầm

Cái nữ nhân chết tiết kia, thế nhưng dám can đảm trước anh thích nam nhân khác.

Bách Lăng Phong ngồi trong thư phòng rộng lớn, gắt gao nắm thành quyền, cây bút trong tay sắp bị anh bẻ gãy, vừa nghĩ tới ở Nhật Bản, cô phát hiện Ôn Tuyền - bà chủ của khách sạn là bạn thời đại học của cô, liền vội vàng bỏ tay anh ra. (Lady: sao giống tên em gái của nam 9 trong bộ Lãnh Thê nhỉ?)

Tâm của anh liền phát hỏa, còn bà chủ ấy nói, về chuyện tình cô cùng nam nhân khác, lửa giận lại hiện lên.

Mấy ngày nay, anh mỗi đêm ở trên giường đều hung hăng ép buộc cô, nhìn cô ở lúc cao trào lệ rơi đầy mặt, toàn thân run run, anh tự hồ còn có một loại khoái cảm thả thủ, cho nên khác trước tiền phi thường thích thú dè cô lên giường vận động, cô phát tiết bị anh phát tiết cũng không biết chuyện gì.

Nghĩ đến liền ngồi không yên, anh đứng lên hướng phòng ngủ đi đến, chuẩn bị tìm nữ nhân làm lòng anh hỗn loạn tìm “Thống khoái” một phen. Vừa tiến vào phòng ngủ, thấy cô ngồi ở đầu giường, lột bỏ một bao thuốc màu trắng, lấy ra một viên thuốc uống vào.

Thuốc kia là thuốc tránh thai, anh cũng không xa lạ, đây là thuốc anh theo Nghiêm Quân Nghiêu trong bệnh viện lấy cho cô. Anh chán ghét cảm giác mang bao cao su, thích cùng cô trực tiếp tiếp xúc, nhưng cũng sẽ không ích kỷ không muốn cô uống thứ thuốc có nhiều tác dụng phụ này. Bất quá sau này Nghiêm Quân Nghiêu cho anh một loại thuốc mới chế ra, nói là đã kiểm tra qua, đối thân thể nữ nhân không có ảnh hưởng gì.

Cho dù Nghiêm Quân Nghiêu là bác sĩ nổi danh thế giới, tay nghề cao làm cho người ta thán phục, nhưng anh đây là lo lắng, vẫn giao cho phòng thí nghiệm tiến hành nghiêm khắc lại, phát hiện đúng như lời Nghiêm Quân Nghiêu nói, mới yên tâm mà đưa cho Hạ Di Hàng dùng.

“A, anh việc xong rồi.” Nuốt vào viên thuốc, thấy anh đứng ở cạnh cửa, có chút dăm chiêu trừng mắt nhìn viên thuốc trong tay cô, cô phát hiện mình không ý liền thu hồi lại.

Anh trong đầu hiện lên một cái ý niệm, xoay người hướng thư phòng đi đến, cầm điện thoại di động trực tiếp gọi, “Nghiêm Quân Nghiêu, tôi muốn cậu lập tức cho làm tôi một loại thuốc tránh thai giống như vitamin.”

“Anh muốn tôi làm gì à, một ngày sau tôi muốn lấy nó, cứ như vậy đi.” Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, anh nhìn cảnh đêm nặng nề ngoài cửa sổ, nở nụ cười.

Không biết vì sao, tâm tình vẫn áp lực, lại đột nhiên trở nên tốt hơn nhiều.

Tương lai, thực làm cho người ta chờ mong, không phải sao?

15. Chương Ngoại Truyện

Phiên ngoại: Tâm động

Sưu tầm

Thích một người, là cảm giác như thế nào? Hạ Di Hàng nhìn tạp chí trong tay, trên trang bìa là khuôn mặt của nam nhân khí phải mười phần lười biếng ôm lấy khoe môi, nhìn cô, mặt cô lại nóng lên.

Tinh tế vuốt ve khuôn mặt của anh, cảm xúc phập phồng, cô vốn nghĩ, cảm tình đối với Từ Miễn Hoa, chắc là tình yêu. Lúc mười tám tuổi lần đầu gặp mặt, đối tác phong nhanh nhẹn của anh có chút cảm tình, khi đó cô nghĩ, mình đã thích Từ Miễn Hoa.

Vì thi vào cùng công ty với anh, cô cố gắng bổ sung bản thân, cố sức tìm hiểu anh ở công ty, vì thế cô đã biết Bách Lăng Phong này.

Anh là nhân vật truyền kì của xí nghiệp Khai Dương, lúc rời nhà đi Mỹ, bằng năng lực chính mình, kiếm nhà ở, một trăm vạn Mĩ kim (đô-la), sau cùng bạn bè mở công ty, sự nghiệp càng làm càng lớn, mãi cho đến Bách lão thái gia triệu hồi anh.

Anh có quyết đoán, mị lực, còn có hấp dẫn, càng hiểu biết anh, cô lại càng cảm thấy nam nhân này năng lực làm cho cô thuyết phục. Không giống loại thiếu gia bình thường có tiền, chỉ biết chơi nữ tính và xài tiền, anh toàn bộ thời gian đều dùng để quản lý công ty, giao tranh sự nghiệp, nam nhân chăm chỉ làm việc, rất có mị lực.

Vỗ về tấm ảnh tuaams mỹ của anh, cô chậm rãi nhắm mắt lại, dùng suốt ba năm thời gian, nghiên cứu một nam nhân, thu thập hết thấy tư liệu liên quan đến anh, đối thân thể cùng tính cách của anh đều nắm trong lòng bàn tay, quen thuộc giống như được ở bên cạnh anh.

Tình cảm là loại như thế nào? Cùng với Từ Miễn Hoa thường thức là hoàn toàn bất đồng, một loại càng thêm mãnh liệt, càng thêm khắc sâu cảm tình, một loại cô không biết, cô nghĩ cũng không ra tình cảm.

Nhưng lúc chính thức bước vào xí nghiệp Khai Dương kia, cô lại đột nhiên hiểu được, nguyên lai, cô tiến vào Khai Dương, không bởi vì Từ Miễn Hoa, mà là vì anh, Bách Lăng Phong!

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-khong-muon-ket-hon>